Elle Kennedy

Autoare de bestsellere New York Times

REPUTAȚIA FETEI RELE

Roman

EPICLOVE

REPUTATIA

FETEIRÉLE

Elle Kennedy

REPUTAȚIA FETEI RELE

Avalon Bay #2

Traducere din limba engleză şi note de
MĂDĂLINA MANGALAGIU

EPICLOVE

Editura Epica, Bucureşti, 2023

Editor: Anca EFTIME.

Redactor: Anca EFTIME
DTP: Sirnona BĂNICĂ

BaAgirl repuution. FJIe Kennedy

ISBN: 978-606-9713-58-7

Bucureşti, 2023

Descrierea C1P a Bibliotecii Naţionale a României KENNEDY, ELLE

Reputaţia fetei rele / EUe Kennedy ; trad. din 1b. engleză şi note de Mldilina Mangalagiu. – Bucureşti: Epica, 2023

ISBN 978-606-9713-58-7

1. Mangalagiu, Mădălina (trad.)

821.111

Genevieve

Dintre toţi oamenii care se află în casă acum, pe foarte puţini îi cunosc sau sunt rude de-ale mele. Sunt îmbrăcaţi în negru, se înghesuie în jurul unei mese cu gustări şi poartă discuţii stângace. Pe perete sunt atârnate poze cu mine de când eram bebeluş. Invitaţii, care mai de care, lovesc încet cu furculiţa vreo sticlă de Guinness sau vreun pahar de Jameson ca să ţină un discurs şi să povestească vreo întâmplare nepotrivită despre cum mama s-a plimbat odată fără sutien cu un jet ski în timpul paradei de bărci cu ocazia Zilei Independenţei. Asta, în timp ce tata pare stânjenit şi priveşte pe geam, iar cu şi cu fraţii mei ne prefacem că ştim deja poveştile astea vechi despre mama noastră, Lauric Christinc West, femeia care iubea viaţa, distracţia şi care avea puterea să mute munţii

din loc..., când, de fapt, noi nu o ştiam deloc cum era cu adevărat.

— Şi, cum vă ziceam, ne aflam în drum spre Florida. Eram într-o camionetă de îngheţată şi fumam iarbă, spune Cary, unul dintre verişorii mamei. Şi undeva dincolo de Savannah, auzim un sunet ciudat care venea din spatele...

Ţineam strâns o sticlă de apă, temându-mă de ce aş putea să fac cu mâinile dacă nu le aveam ocupate. Mi-am şi găsit când să fiu treaza. Top cei cu care mă întâlnesc încearcă să-mi ofere ceva de băut, pentru că nu prea ştiau ce să-i spună fetei rămase Iară mamă.

M-am tot gândit să mă duc în vechiul meu dormitor cu o sticlă de alcool, pe care s-o dau pe gât până se termină ziua. Dar încă regret câ ultima dată n-am putut să mă abţin de la băutură.

Dar m-ar ajuta, cu siguranţă, să trec mai uşor prin chinul ăsta.

Strămătuşa Milly dâ ture prin casă de zici că e un peştişor de aur într-un bol. De fiecare dată când trece pe lângă mine, se opreşte lângă fotoliu şi mă bate uşor pe umăr şi mâ strânge de încheietură, spunându-mi că semăn ca mama.

Minunat!

— S-o oprească cineva, îmi şopteşte fratele meu mai mic, Billy. N-o să mai reziste mult cu gleznele alea micuţe.

E o scumpă, dar începe să mă sperie. Dacă mă strigă pe numele mamei, s-ar putea să-mi ies din fire.

îi spun lui Louis să închidă radioul, continuă verişorul Cary, din ce în ce mai entuziasmat de poveste, pentru că încerc să mi dau scama exact de unde vine zgomotul ăla. Credeam că târâm ceva sub maşină.

Când a diagnosticată cu cancer pancreatic, mama jcja se chinuia de câteva luni. Din spusele tatei, o dureau întruna spatele şi burta, iar ea credea câ bătrâneţea Işi spunea cuvântul. U o fonă duPăi a murit- I)ar toatc informaţiile astea mi-au fost necunoscute până săptămâna trecută, când am primit un telefon în plină zi de la Jay, fratele meu. îmi spunea sâ vin acasă cât mai repede. Apoi am primit un alt telefon de ia rata, în care îmi spunea ca mama nu mai are mult de trăit.

Nu mi-a zis nimeni nimic. Pentru că mama nu voia ca eu sâ aflu că e pe moarte.

Ce aiurea!

— Kilometri întregi am tot mers cu hârâitul ăla. Dar vedeţi voi, eram destul de fumaţi. Trebuie să înţelegeţi. Ne-am întâlnit cu hipiotul ăsta ciudat în Myrde Beach şi ne-a dat nişte canab...

Cineva tuşeşte şi mormăie ceva printre dinţi.

— Hai să nu plictisim cu astfel de detalii, spune unchiul Eddie.

Verişorii noştri se privesc şi îşi zâmbesc cu subînţeles.

— în fine, continuă Cary, liniştindu-i. Deci, am auzit sunetul asta. Tony era la volan, iar mama voastră, spune el, şi arată spre noi, copiii ei, se foia în faţa congelatorului şi era cât pe ce să omoare un raton sau ceva de genul cu pipa pe care o ţinea în mână.

Dar nu-mi stă mie capul acum la întâmplarea lui ridicolă. Mintea mi-e vraişte şi gândul îmi zboară doar la maică-mea. A stat o lungă perioadă la pat, trăgând să moară. Ultima ei dorinţă a fost ca singura ei fată să afle

în ultimul moment că

c bolnavă. Chiar şi fraţilor mei li s-a interzis sa îi fi< aproape în ultimele ci zile de agonie. *Mama* a *preferat. ca» «* sâ sufere în linişte şi să-şi ţină *copiii* la distanţă.

1,^.1 rred câ s-a gândit să zici că a făcut-o ca să ne apere, dar e ...

«mrntele alea intime şi numai la ea. A vrut să evite toate mom

i. ar fi trezit mai mult emoţionante pe care ideea de moarte

c sigur, la fel cum le-a evriar, de altfel.

în cele din urmă, a fost uşurată s

nu se comporte ca *o* mamă.

— Niciunul *dintre noi nu voia să deschidă* congelatori, iar cineva a *început să urle la Tony* să tragă *pe dreapta, dar el* se *speriase pentru* că văzuse o *maşină de poliţie în spatele nostru, şi da, nc dădeam şi noi seama* că aveam *droguri în* maşină, *deci...*

Şi o pot ierta pentru asta. S-a comportat ca atare până şi-a dat ultima suflare. Nu a *pretins niciodată* că ar fi *altcineva. Chiar de când eram copii, s-a făcut înţeleasă că nu îi păsa de noi, aşa că nu prea* am avut aşteptări de la ea. Dar tata şi cu fraţii mei *ar fi trebuit să-mi spună de boala ci. Cum poţi să ţii un asemenea secret faţă de copilul tău, de sora ta?*

Chiar dacă locuiam la sute *de* kilometri depărtare. La naiba.’ Ar fi trebuit să-mi spună. Poate că voiam şi eu să-i zic ceva. Dacă aş *fi avut timp să* mă şi gândesc ce.

— înrr-un final, Laurie îmi spune: deschidem uşa din spate, în timp ce tu deschizi congelatorul, Tony o să încetinească destul cât să dăm afară orice ar fi acolo.

Lumea începe sâ râdă.

Aşa că am numărat până la trei, am închis ochii şi

am *deschis congelatorul,* aşteptându-mă să văd ceva cu blană şi cu gheare sărind spre mine. în schimb, văd un tip care doarme. Cine ştie când a ajuns acolo. Probabil s-a urcat prin Mvrtle Beach fi a zis sa tragă un pui de somn.

Nu aşa mi-am imaginat întoarcerea mea în Avalon Bay. Nu credeam c-o să-mi găsesc casa plină de persoane îndoliate, de coroane de flori şi de mesaje cu condoleanţe pe fie

care masă.

Am plecat de la înmormântare acum câteva orc, dar presupun că iei lucrurile astea cu tine. Zile întregi. Săptămâni chiar. Fără să ştii exact când *e OK să zid câede ajuns, te poţi întoarce la toata ta, iar eu mă pot întoarce la a mea.* Şi cum naiba scapi de o coroană de un metru în formă de inimă?

Cary îşi termină, în sfârşit, povestea, iar tata mă bate uşor pe umăr şi îmi face semn spre hol, luându-mă deoparte. Cred câ e a treia oară în toată viaţa lui când poartă costum, iar eu nu mă pot obişnui cu el aşa. E doar unul dintre multele lucruri anormale. Să vin acasă şi să nu prea mai recunosc locul, de parcă m-am trezit într-o altă realitate în care e totul diferit, dar nu, e doar puţin schimbată. Presupun că şi eu m-am schimbat.

— Am vrut să te scot puţin de acolo, spune el, în timp ce ne îndepărtăm de atmosfera sumbră.

Se tot apucă de cravată şi de gulerul cămăşii. Ba le mai slăbeşte, ba le mai strânge şi apoi iar le slăbeşte,

de zici câ se simte vinovat că tot umblă la ele.

— Uite, ştiu câ nu e tocmai un moment oportun, dar trebuie sa tc întreb.

— Ce s-a întâmplat?

— Pai, voiam să ştiu dacă ai de gând să rămâi pe aici.

La dracu*.

— Nu ştiu, tari. Nu prea m-am gândit a asta.

Nu mă aşteptam ,d fiu tncolfW chiar ™ ° Mă *'■

gândeam că mai am ,i eu ceva timp. f»”'

nlirat din Avalon Bay cu un

sâ mă decid. Acum un an, am Pie

• A nrrferat să nu mă mai întorc, dar

motiv întemeiat, şi aş fi prererai

; i7. «ncrruit o viata în Charleston, n-am

avut de ales. Mi-am cons

« Cnlete de la Amazon care se Am un

job, o locuinţa acolo.

strâng în faţa uşii...

— Speram să mă poţi ajuta cu afacerea. Mama ta se ocupa de toate treburile la birou, iar naibii de când...

Şi apoi tace. Niciunul dintre noi nu ştie cum să vorbească despre asta – despre ea. Indiferent din ce unghi încercăm să abordăm situaţia, torul pare greşit. Aşa că rămânem tăcuţi, dăm din cap şi ne spunem unul altuia că *da. nici cu nu ţtiu cc să zic fi tc înţeleg.*

— Ziceam că dacă nu tc grăbeşti să pleci, poate ai vrea să dai o mână de ajutor şi sâ pui la punct lucrurile pe-aici.

Mă aşteptam să fie depresiv ceva vreme şi sâ aibă nevoie de timp ca să facă faţă, să se obişnuiască fără ea. Poate chiar să plece la pescuit sau ceva. Dar să-mi ceară asta? E prea mult.

— Kellan sau Shanc ce *fac? Ei* ştiu mai multe despre cum să conducă locul ăsta. Nu cred c-o să le placa să mâ bag şi eu.

Fraţii mei mai mari lucrează pentru tata de ani de zile. Pe lângă magazinul de bricolaj, mai au o afacere cu piatră destinată peisagiştilor şi celor care vor decoraţiuni interioare şi exterioare. încă de când eram

copil, mama se ocupa de gurile interne – comenzi, facturi, plăţi – jar tata făcea munca manuala.

_ Kellan e cel mai bun şef de echipă pe care II am. şi cu toate renovările astea de după uragan, nu-mi permit să-l scot de pe şantier. Iar Shane a condus tot anul trecut cu permisul expirat pentru că băiatul ăla nu-şi verifică niciodată actele sau corespondenţa. Aş da faliment dacă l-aş lăsa pe el să facă treaba asta.

Are şi el dreptate. îmi iubesc fraţii, dar singura dată când părinţii noştri l-au lăsat pe Shane să aibă grijă de noi, Jay şi Billy s-au urcat pe acoperiş cu o cutie de petarde. După ce au început să arunce petardele cu praştia spre fiii vecinilor care se bălăceau în piscină, au venit pompierii. A fost amuzant să cresc cu doi fraţi mai mici şi trei mai mari.

Totuşi, n-o să devin înlocuitorul permanent al mamei.

— Cât timp ai nevoie de mine? spun eu şi-mi muşc buza

— Vreo lună, poate două.

Rahat.

Stau puţin să mă gândesc, apoi ofrez şi îi răspund:

— Cu o singură condiţie. Ca în următoarele săptămâni să începi să cauţi pe cineva să facă treaba asta de birou. Stau până găseşti pe cineva potrivit, dar nu o să rămân aici pentru totdeauna. Ne-am înţeles?

Tata îşi trece braţul pe după gâtul meu şi mă sărută pe tâmplă.

— Mulţumesc, micuţo! Chiar mă scoţi din belele.

Nu pot să-l refuz, chiar dacă ştiu că o să mă ia naiba.

Poate că pare Ronan West un tip dificil, dar a fost mereu un tată bun. Am intrat de multe ori în belele, pentru că ne

lăsa destul de liberi, dar mereu ne-a salvat. Chiar fi arunci când era nervos ştiam că-i pasă de noi-

- Adună-i pe fraţii tăi. te rog. Avem de discut« nipe lucruri.

Mi Sate uşor pe spate fi *">< * urmeaf * “
ceva du. Ireainilm-a toviţa. că inrălninle de fans.he nu miros niciodată a bine. Aduc mai mult . rascoak Asu mâ sperie. Dacă nu intrebama de mai devreme era vedeta sen,, atunci ce urma? n .} .

îmi trec o grămadă de lucruri prin cap. cum ar fi sa mcak contractul de Închiriere sau să dau apartamentul spre Inchţ- rierc altora, sau să-mi dau demisia sau , tic, iar tatăl meu încă mai are lucruri de cerut.

_ Hei. cap-sec. adu-mi fi mie ind o bere, spune Jay de pc canapeaua din sufragerie, lovindu mâ în ti

— la-ţi singur, lingăule.

Deja a scăpat de sacou şi de cravată, cămaşa ii e desfăcuta la primul nasture, iar mânecile îi sunt suflecate. Nici ceilalţi nu se lasă mai prejos, din moment ce tot dau jos haine de pe ci de când ne-am întors de la cimitir.

— Aţi văzut-o *pe* domnişoara Grace? Din şcoala generală? Billy, care încă nu a împlinit vârsta legală pentru a bea, încearcă să-mi ofere o sticlă de buzunar, dar îl refuz. în schimb, o înşfacă Jay.

— A venit mai devreme cu Corcy Doucette şi şi-a luat şi câinele ăla mic şi stupid cu ea.

— Doucette Mustaţă?

Zâmbesc şi-mi aduc aminte de clasa a noua, când

Corcy şi-a lăsat mustaţă şi arăta ca un ucigaş în serie. Refuza, pur şi jimplu. sâ fi-o radă. până a ajuns să fie ameninţat cu suspen* datta.îi speria până şi pe profesori.

_ Domnişoara Gracc are câţi, vreo 70 de ani?

— Cred că avea 70 de ani când Imi preda mie tn clasa a opta, răspunde Shanc, simţind un fior pe şira spinării.

— Păi şi. şi-o trag? spune Craig, înspăimântat. Ce prostie!

Clasa lui a fost ultima la care a mai predat domnişoara Gracc înainte sâ se pensioneze. Fratele meu mai mic tocmai a absolvit liceul.

— Haideţi! le spun eu. Tata vrea să vorbească cu noi, în birou.

De îndată ce ne adunăm, tata începe iar să umble la cravată şi la guler. Jay îi întinde sticluţa de buzunar din inox, iar el, uşurat, ia o gură.

— N-am de gând s-o iau pe ocolite: vreau să scot casa la vânzare.

— Ce naiba? întreabă Kellan în numele tuturor, întreru- pându-l pe tara din vorbit. Cum ţi-a venit ideca asta?

— .Am rămas în casa doar eu şi cu Craig. Şi cum el pleacă la colegiu în câteva luni, nu prea mai are sens să locuiesc în casa asta marc şi goala. E timpul să iau ceva mai mic.

— Haide, tată. Unde mai doarme Shanc când uita drumul spre casă? întreabă Billy.

— S-a întâmplat o singură dată, mârâie Shane,

lovindu-l în braţ.

—- O singură dată, vezi să nu, îl împinge Billy. Dar atunci când ai dormit pe plajă pentru că nu-ţi gaseai maşina care era parcată la nici 50 de metri de tine?

- Vreţi ri încetaţi odată? Vă comportaţi ca ni„c Oamenii focă o plâng *pe* mama voastră.

Aţa ne închide gura tuturor. Am cam uitat de asta. Se ,w întâmplă să uitâm. apoi să ne amintim din nou şi să reveni», la realitatea asta ciudată, În care nu ne simţim confortabil deloc.

- Cum spuneam, e o casă prea mare pentru o singuri persoană. M-am hotărât deja, spune tata, Intr-un ton fem,. Dar înainte să o pot scoate la vânzare, trebuie s-o reparăm puţin. S-o facem sâ strălucească.

îmi pare că totul se întâmplă mult prea repede, tar eu nu por ţine pasul. Abia de am reuşit sâ accept tdeea d manta era bolnavă de dinainte să moară. Acum trebuie sa irm mut roată viaţa înapoi acasă, doar ca să aflu că o să dispară şi ea în curând. Trebuie brusc să mă adaptez la ceva nou, doar că nu mă mişc deloc, iar torul se învârte în jurul meu.

— N-are niciun sens sâ ne apucăm de treabă până când nu pleacă Craig, în toamnă, spune tata. Drept care, mai avem de aşteptat. Dar am zis că la un moment dat, tor trebuia sâ aflaţi şi voi.

Şi aşa, cu tot râul făcut, *pleacă din* birou. Ne lasă acolo sâ ne gândim la consecinţele ideii lui, iar noi top suntem uimiţi şi descumpăniţi.

— La *dracu'!* spune Shane de zici i-ar fi picat cerul în cap. Aveţi idee câtă iarbă şi câte filme porno sunt ascunse în casa asta?

Aşa e. Deci, după ce adoarme rata, începem să scoatem duşumeaua, spune Billy, cu o mutră serioasă,

bătând din *palme.*

în rimp ce Mieşii se cearrt pe cine primeşte iarba pe <• ,-n gfc«sca, eu Inc* Incert şi-mi trag ,ufletul. ¿ed'T nmodară nu mi-a priit schimbarea. încâ încerc sâ mâ ad ' te? la noua mea viaţâ din alt oraş. ’

Im. Inibuţ un oftat ?i ti |„ ,colo W. unde d.u cu ochii dc singura pcrsoanâ de aici care nu s-a schimbat deloc. f c

Fostul meu iubit, Evan Hartley.

Genevieve

Tipul ăsta are mare rupcu să vină aici. Ochii ăia întunecaţi, tulburători, care pândesc în cele mai îndepărtate unghere ale minţii melc. Părul aproape negru, pe care încă pot sâ-l simt printre degete. E la fel de frumos ca în imaginile care mi s-au întipărit în minte. A trecut un an de când nu l-am văzut, şi totuşi, când îl zăresc, reacţionez la fel. Intră într-o încăpere, iar corpul meu îi simte prezenţa înainte ca privirea să-l zărească. E ca o undă electrica pe care o simt pe piele.

E foarte enervant. Şi mai enervant este că trupul meu arc îndrăzneala să reacţioneze tocmai acum, la înmormântarea mamei melc.

Evan stâ lângă Cooper, fratele lui geamăn.

îşi roteşte privirea prin cameră, până mă vede. Âştia doi sunt identici, cu excepţia faptului că, uneori, se piaptănă altfel. Cei mai mulţi II deosebesc doar după tatuaje. Cooper are antebraţele

tatuate, în timp ce Evan s-a tatuat doar pe spate. Dar cu îl recunosc pc Evan după ochi. Eie că strălucesc poznaş sau pâlpâie de bucurie, dorinţă, frustrare... întotdeauna inii dau seama dacă sunt privită de Evan.

Ochii ni se întâlnesc. Evan Imi face semn, dând scurt din cap.

îl imit. Pulsul meu a luat-o la goană. Trei secunde mai târziu. ieşim împreună pc hol, unde nu ne poate vedea nimeni.

E ciudat cât dc apropiaţi rămânem de unii oameni, chiar dacă crccc mult timp Iară să-i vedem. îmi amintesc foarte dar cum eram noi doi împreună. Păşim prin casa asta dc parcă am fi iar în liceu, când ne furişam la orice oră, spriji- nindu-nc de pereţi ca să nu ne pierdem echilibrul şi râzând pe înfundate, fiindcă nu voiam să trezim toată casa.

— Bună! mă salută Evan şi îşi întinde şovăitor braţele, iar eu mă îndrept spre el.

Ar fi foane jenant să nu-l îmbrăţişez.

Unde mai pui că ştie foarte bine cum trebuie să se simtă o îmbrăţişare.

Mă forţez să nu zăbovesc în braţele lui, să nu-i simt parfumul.

Corpul lui e cald şi musculos. îl cunosc la fel dc bine de parcă ar fi al meu. Ştiu fiecare centimetru pe de rost.

Mă desprind repede dc cl.

— Da... Evident că am auzit şi eu. Am vrut să-i aduc un ultim omagiu. •

Evan parc sfios. Sta cu mâinile în buzunare şi cu capul aplecat, privindu-mă pc sub genele lungi. Nici nu-mi pot imagina

câtă munca de convingere a trebuit sâ depună (frate-său să vină aici.

ta

— Mulţumesc!

Scoate o acadea albastră din buzunar.

— Ţi-am adus asta.

De când am aflat că mama era bolnavă, n-am plâns de| Dar când accept acadeaua asta de la Evan, lăcrimez. Simt nu mai pot sâ respir.

Şi, dintr-odată, mă întorc în trecut, la primul schimb de acadele albastre dintre noi doi, la o altă înmormântare, pen_ tru un alt părinte mort. S-a întâmplat după ce tatăl lui Evan, Walt, a murit într-un accident de macină. S-a urcat beat | a volan. Ăsta era felul dc a fi al lui Walt Hartley: distructiv şi imprudent. Din fericire, cl a fost singura victimă. Şi-a pierdut viaţa pe o şosea întunecată, când a pierdut controlul maşinii şi s-a izbit de un copac.

Aveam doisprezece ani şi nu ştiam ce trebuie sâ aduc la un priveghi.

Părinţii mei au adus flori, dar Evan era doar un copil, ca şi mine. Ce sâ fi făcut el cu florile

alea? Tot ce ştiam era câ prietenul meu cel mai bun – şi totodată băiatul de care îmi plăcuse dintotdeauna – suferea foarte mult, iar eu aveam un singur dolar. Cel mai sofisticat lucru pe care mî-am permis sa i-l cumpăr a fost o acadea.

Evan a plâns cât timp am stat lângă el, pe veranda din spate.

I-am pus acadeaua în mâinile tremurânde. Mi-a şoptit: „Mulţumesc, Gen!”. Am rămas acolo în linişte, timp de o orâ, uitându-ne la valurile care se spărgeau la mal.

Pe bune!? murmur, strângând acadeaua în palmâ. Prost mai eşri!

în ciuda acestor cuvinte, amândoi ştim cât de emoţionata sunt.

Evan zâmbeşte şi duce o mâna la cravată, ca s-o îndrepte puţin.

Faptul că poartă costum prevesteşte numai belele.

— Eşri norocos că eu te-am văzut prima pe-aici, îi zic, de îndată ce pot vorbi iară să mă înec de emoţie. Nu cred că fraţii mei s-ar purta la iei de prietenos cu rine.

Qi un rânjet relaxat, ridică din umeri şi spune:

— Kellan loveşte ca o fată.

O replică în stilul lui Evan.

— O să-i transmit lui frate-miu c-ai zis asta.

Apar nişte verişori de-ai mei şi mi se pare că vor să vină încoace, să discute cu mine, aşa ca îl apuc pe Evan dc guler şi îl împing către uşa spălătoriei. Mă lipesc de uşă, încercând să mâ fac nevăzută. Mă asigur că nu mai e altcineva prin preajmă.

— Nu mai vreau să port altă conversaţie despre cât de mult le aduc aminte altora de mama, oftez eu.

Evan îşi aranjează din nou cravata.

—Au impresia că te ajută cumva dacă îţi zic chestii de-astea.

— Ei bine, nu mă ajută!

Toţi vor sâ-mi spună ce femeie minunată a fost

maicâ-mea Şi cât de importantă era familia pentru ea. E sinistru să aud cum alţii vorbesc despre o femeie care nu seamănă deloc cu persoana pe care o ştiam eu.

— Cum re sim|i? Inrreabă F.van. fii »incert!

Drept răspuns. ridic *din* umeri. În ulnmele zile. am JUzj, întrebarea asta *de nenumărate* ori, pusă în nenumirat(. forme. Şl totufi. nici acum nu piu ce să răspund. I.umea *„„* vrea ri audă

-Nu piu *ce* simţire că încă sunt În sţare *de apepp* ca lucrurile astea să se întâmple or, repede. ori dup. *.* ~ *mamei* a *fost altfel.* Am *ajuns* acasă
luni întregi. Dar moartea mame şi după o săptămână a murit. ....

_ înţeleg. Nid măcar n-ai avut destul ttmp sa-p n |n fire

_ De câteva zile încoace, sunt cu mintea aiurea. încep să mă întreb dacă nu cumva e ceva în neregulă cu mine.

Mă priveşte încruntat.

_ A murit makâ-ta. Fred'. Nu e nimic în neregula eu tine.

Chicotesc la auzul *poreclei melc. A trecut* atât de mult timp *de* când n-am mai auzit-o, că aproape uitasem de ea.

Adaug:

— Mă tot aştept să mă lovească realitatea *dintr-o clipâ-n alta,* dar nu simt *nimic.*

— *E* greu să sirop ceva pentru o persoană care n-a simpt nimic pentru tine. Chiar dacă e vorba de

mama ta.

— Adevărat.

Evan mă *înţelege.* întotdeauna m-a *înţeles. Unul dintre* lucrurile *pe care le avem în* comun este relaţia neobişnuită

[1] Apelativ pentru o persoană sexy, inteligentă şi populară, dar care uneori face lucruri prosteşti sau dă dovadă de aroganţă. (n. red.)

cu mamele noastre. Mă rog, nu c-ar fi fost vorba de vreo relaţie. Maică-sa nu a fost o prezenţă stabilă în viaţa lui – işi ficea apariţia în oraş de câteva ori pe an, ca să se îmbete sau ca să le ceară bani –, iar a mea era absentă mai degrabă la nivel emoţional. Era atât de rece şi de indiferentă! Parcă nici n-a existat. Eram invidioasă pe florile din grădina noastră; măcar de ele avea grijă.

— Aproape că mă simt uşurată c-a murit.

Mi se pune un nod în gât.

— E nasol că spun asta, ştiu. Dar am impresia câ acum nu mai e nevoie să mă străduiesc atât de mult. Fiindcă apoi nu o să mă mai simt ca dracu' atunci când îmi dau scama că maică-mea se poartă la fel ca înainte.

Toată viaţa am încercat să stabilesc o legătură emoţională cu ea, să-mi dau seama de ce maică-mea nu mă place. N-am primit niciodată un răspuns, dar poate că acum nu mai e nevoie să-mi pun întrebarea asta.

— Nu e nasol, mă contrazice Evan. Unii părinţi

sunt de rahat.

Nu e vina noastră că ci nu ştiu cum să ne iubească.

Dar pc Craig mama a ştiut cum să-l iubească. E fiul ei perfect, cu care s-a purtat ca o mamă adevărată. Parcă am fost crescuţi de două persoane diferite. Băiatul ăsta c singurul om de aici care are ochii umflaţi de plâns.

— Pot să-ţi mărturisesc ceva? mă întreabă Evan, cu un zâmbet care mă face să intru la bănuieli. Dar promite-mi că n-o să dai în mine!

— Nu pot să promit asta.

Chicoteşte şi-şi linge buzele. Un tic de-al lui cate mâ face d-mi pierd minfile, penrtu d ?riu ce poate ta facă cu aia.

- Mi-a fa« dor de tine, Îmi zice. Oaţe sunt nemernic pentru că mă bucur că a murit cineva, fitndca am putut să te vad? . ... ..

li dau una În umir, iar el se preftce ca-l doare. Nu vor- beşte serios. Insă apreciez atitudinea Iu. caraghtoasa, pen[ru că îmi permite să zâmbesc. Sâ respir.

Mâ joc cu brăţara de argint de la încheietura mea.
să-l privesc în ochi, îi răspund.

-Şi mie mi-a fost dor de tine. Puţin.

— Puţin? mâ tachinează el.

— Doarpuţin.

_ Da, da! Deci te-ai gândit la nune *o* data sau de doua ori pe zi, cât ai fost *plecatăf*

__ *O dată, de două ori în total, mai bine* zis.

Evan râde.

După ce am plecat din Avalon Bay, am petrecut luni bune încercând să nu mâ mai gândesc la el, deşi tânjeam după prezenţa lui. Refuzam sâ-mi aduc aminte de ei când mâ culcam, noaptea, sau când ieşeam serile în oraş. în cele din urmă, a început să-mi fie din ce în ce mai uşor. Aproape că reuşisem să-l uit.

Aproape.

Şi acum iatâ-l aici, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Se simte aceeaşi energie între noi. E evident cum îşi îndinâ corpul spre mine, cum îi mângâi braţul mai mult decât ar fi necesar, cum mâ doare să-l ating.

Nu face asta! îi ordon, când ii văd expresia de pe chip.

Mă priveşte intens şi mă simt ca şi cum sunt prinsă într-o unintire are-mi fire creierul wni.

— Ce să nu fac?

— Ştii tu prea bine.

Un surâs apare pe buzele lui. Abia de-l vezi. Pentru că ştie dar ce-mi face cu privirea aia.

— Arăţi bine. Gen.

O face din nou. îndrăzneala din ochii lui, aluziile pe care le face...

— Ţi-a prins bine să evadezi de aici.

Nemernicul ăsta. Nu e drept. îl urăsc, chiar dacă degetele melc ajung sub cămaşa lui şi îi ating pieptul.

Nu, ce urăsc eu, de fapt, e cât de uşor pot să cedez în faţa lui.

— N-ar trebui să facem asta, şoptesc eu.

Suntem ascunşi, dar încă vizibili pentru oricine, în cazul în care cineva îşi aruncă privirea în direcţia noastră. Mâna lui Evan atinge tivul rochiei mele. îşi bagă mâna pe sub material şi îşi trece uşor vârfurile degetelor de-a lungul fundului meu.

— Nu, îmi şopteşte el în ureche. N-ar trebui.

Dar bineînţeles c-o facem.

Nc strccurăm în baie şi încuiem uşa în urma noastră.

Mă ridică pe măsuţa de machiaj şi simt că îmi pierd răsuflarea.

— E o idee foarte proastă, îi spun eu, în timp ce mă cuprinde de talie, iar eu mă sprijin de chiuvetă.

— Ştiu.

Apoi îmi acoperă gura cu a lui.

Nc sărutăm dibăcie fi pasional. Pumnezeule, mi-a fo,r dor de el. îmi lipseai, buzele *fl limba lui* lacomă. Tânjea după cât de dezlănţuit ?i !P[,"'an e' N' celălalt, poate un pic cam prea *haotic,* iar eu tot nu mă po tkvo,arn Uhul ‖* sătura de el.

Dorinţa e prea puternică pentru mine. Îi desfac nasturii cămăşii şi-mi trec unghiile pe pieptul lui până când durerea îl face să-mi prindă braţul la spate. E atât de excitat şi sălbatic, poate chiar puţin nervos. Toate treburile neterminate între noi se rezolvă acum, de la sine. Închid ochii şi mă pregătesc pentru el. Mă pierd în săruturile lui, în gustul lui pe buzele mele. Mă sărută şi mai pasional, mai apăsat până când uit de mine.

Nu mai 1NU IJ lal dujnm-

mă Mă eliberez din strânsuri. lui *fi* « d«ftc cureaua. Evan priveşte. Se uită la ochii fi la buzele mele.

__ Mi-era atât de dor să iăcem asta, şopteşte el.

Şi mie, dar nu găseam puterea să î-o zic.

începărespir şi mai greu când îşi trece degetele între *coapsele mele. Simt cum îmi tremură mâna când o strecor în boxerii lui şi —*

— *E totul în* regulă acolo?

Auzim o voce, *apoi o bătaie în* uşă. Toată *familia* mea e de partea cealaltă a peretelui.

încremenesc.

fotul în regulă, strigă Evan, ţinându-şi degetele *foarte* aproape de locul unde *le voiam cu.*

Mă dau jos de pe măsuţa de machiaj şi îi dau mâinile la o pane dc pe mine. *îmi scot şi eu mâna*

din boxerii lui. Deja mâ urăsc pentru ce am (acut, şi nici măcar n-am apucat să ating podeaua. Nici zece minute nu-mi ia să stau cu cl în aceeaşi cameră şi-mi pierd total controlul.

Pentru numele lui Dumnezeu, aproape că am (acut sex cu Evan Harrley la înmormântarea mamei melc. Dacă nu ne întrerupea nimeni, s-ar fi întâmplat chiar acum, chiar aici, în baia asta. Am ajuns de cea mai joasă speţă.

Rahat!

.Am petrecut ultimul an încercând să funcţionez ca un adult normal. Să nu cedez fiecărui instinct distructiv care-mi apare în minte, sa învăţ să mâ abţin dracului. Şi apoi vine Evan Harrley şi-şi linge buzele, iar eu sunt gata pentru el.

Pe bune. Gen?

îmi aranjez părul în oglindă şi-l văd cum mă priveşte. Cred că vrea să mă întrebe ceva.

intr-un final, îl aud:

— Eşti bine?

— Nu pot să cred că aproape am..., mormăi eu, ruşinată, îmi îndrept spatele, apoi încep să mă apăr. Ridic bărbia şi zic

— Ca sâ fie clar, nu o să facem un obicei din asta.

Uitându-mă la el în oglindă, ochii ni se întâlnesc.

— Nu înţeleg. Ce vrei să zici?

— Zic câ trebuie să mai rămân prin oraş să-l ajut pc tata, iar cât sunt aici, nu o să ne mai vedem.

— Serios?

Când mă vede aşa hotărâtă, se uită urât la mine.

— Ce mama naibii, Gen? îţi bagi limba în gura mea şi apoi îmi spui să mă car? Om nasol din partea ta.

Mă întorc ai ftp sPrc d P ridic din umeri' P^ndu-^ indifarnri. Vrea să mă cert cu el pentru că ştie că sunt mu|ie intre noi. fi cu cât mă întărâtă mai rău. cu atât are Rnsc mari să-i *c^et- Dar nu mai am dc gând* Cânt ,n ,trună. nu fi de data asta. Ce s-a întâmplat acum a fost o eroare de judecată. Demenţă temporară. Sunt mai bine acum. Mai calmă. Mi-am făcut damblaua.

— Ştii Ioane bine că nu putem sta depane unul de celălalt, îmi spune el, devenind din ce în ce mai frustrat. Am mai încercat sâ facem asta. Nu ne-a ieşit.

Arc dreptate. Am tot fost împreună fi ne-am tot despărţit din clasa a noua până când m-am mutat eu în alt oraf. 0 relaţie constantă de du-te vino, plină de certuri, dar fi de momente de iubire. Uneori eu sunt chibritul, alteori focul.

Până la urmă, mi-am dat seama totufi că singurul mod prin care poţi câştiga e să nu *joci* deloc.

Dcscui uşa şi mă opresc, privindu-i peste umăr.

— Există un început pentru toate.

3.

Evan

Asta primesc pentru că încerc să fiu un tip de treabă. Avea nevoie sa uite de probleme – şi am fost de acord cu asta. N-am de ce să am remuşcări că am sărutat-o pe Gencvieve. Dar ar fi putut să reacţioneze altfel. Să zică şi ea *hai ne întâlnim să bem ceva, să mai vorbim.* Să mă lase aşa cu ochii în soare a fost nasol chiar şi pentru ea.

Gen a fost mereu o ţipă dificilă, mai aspră. Ăsta a fost unul dintre lucrurile care m-au atras la ea. Dar niciodată nu m-a privit cu atâta dezinteres, ca şi cum nu însemn nimic pentru ea.

A fost brutală -

în timp ce părăsim casa familiei West şi ne îndreptăm spre camioneta lui Cooper, el se uită la mine, suspectând ceva, în afara înfăţişării, suntem doi oameni complet diferiţi. Dacă nu eram fraţi, probabil că nici n-am fi fost

prieteni. Dar suntem fraţi – ba chiar mai rău. suntem gemeni – ceea c$_c$ înseamnă că ne citim gândurile unul altuia la cea mai scurtă privire.

— Cred că glumeşti, spune el.

Oftează şi se uită la mine critic în ulr.ma vreme

mă bate la cap cu orice chestie pe care o fac-

— Las-o baltă!

Pe bune, chiar n-am chef să I au .

Se îndepărtează *de* bordură fi.» P« *ngă ?'"*< '»"g

* maşini parcate *pe* stradă.

- Incredibil! Te-ai combinat cu«.

Se uită dezamăgit la *mine,* iar eu aleg »-I ignor. ,

— Dumnezeule, ai lipsit m,nute- ?' ficut- pare foarte tău pentru mama ta. acum i-a penisul meu..«

— Nu te mai băga unde nu e treaba ta, Coop.

Aşa cum o spune el, suna cam nasol.

Cam?

Bine. în regulă. Poare că nu era o idee foarte bună să facem sex la înmormântarea mamei ci, dar... rahat, mi-a fost dor de ea! Am simţit-o ca pe-o lovitură s-o văd din nou pe Gen, după ce am stat despărţiţi un an. Eram disperat s-o ating şi s-o sărut.

Poate câ asta mă face un ticălos care nu poate să se abţină, dar aia e.

— Cred că te-ai băgat tu destul cât pentru amândoi.

Scrâşnesc din dinţi şi mă forţez să mă uit pe geam. Treaba cu Cooper e câ arunci când a murit tatăl nostru, iar apoi mama ne-a abandonat de mici copii, i-a intrat cumva în cap rcau să mi fie şi tată, şi mamă. Un ţâfnos

care mă bătea la cap întruna şi care era întotdeauna dezamăgit de mine. Pupă ce s-a aşezat la casa lui. cu Maclcenzie, lucrurile au <cr«t mai bine, dar pentru puţin timp. Ea a reuşit să-i scoată hăţul din fund. Dar se parc că. acum că e în sfârşit într-o relaţie stabilă, a început din nou să creadă că e în regulă să mă judece.

— Nu s-a întâmplat aşa, îi spun eu. pentru că ¡1 simt cum fierbe de nervi. Unii oameni plâng atunci când sunt în doliu. Ei nu îi stă în fire să facă asta.

El scutura din cap, mişcându-şi mâinile pe volan. în timp ce îşi scrâşneşte dinţii, de zici că eu n-aş fi în stare să ştiu ce gândeşte.

— Frate, vezi să nu faci vreun atac cerebral. Spune odată ce ai de zis.

— Abia de a ajuns în oraş de o săptămână şi deja te-ai aruncat pe ea. Ţi-am spus că nu e o idee bună să mergem la ei acasă.

Nu i-aş da niciodată satisfacţia asta fratelui meu, dar arc dreptate.

Apare Genevicvc şi, dintr-odată, zici că-mi pierd minţile. Mereu a fost aşa. Suntem două substanţe chimice inofensive care, atunci când sunt amestecate, devin o combinaţie explozivă, şi care e în stare să distrugă totul în jur.

— Te comporţi de zici că am jefuit un magazin de băuturi alcoolice. Calmează-te, ne-am sărutat doar.

Coopcr îşi arată dezamăgirea, spunându-mi:

— Azi vă sărutaţi. Mâine cine ştie ce mai faceţi. Şi ce-i cu asta? Nu facem rău nimănui.

— Frate, ce treabă ai tu? mă încrunt eu la el.

El şi cu Gcnevieve « înţeleg«'' bine, ba chiar en u ph eteni. înţeleg că poare n-o mai place după cum a ale, părăsească oraşul, dar nu e ca şi cum i-a făcut lui cni oricum, a trecut un an. Dacă eu nu fac mare ram-ran>, d * ce s-a pornit tocmai acum?

La un semafor mşu.lmiln.ălneş'e privirea.

- Uite, eşti fratele meu şi re iubesc, dar o ,e, razna când apare ea în peiraj. în ultimele luni, chiar re-ai pus pe drumul cel bun. Nu arunca torul la gunoi pentru o ripă care se corn- portă tot timpul ca un dezastru.

Modul în care imi vorbeşte – *dispreţul* din vocea lui, tonul superior – mă deranjează maxim. Când vrea, Cooper poate să fie un adevărat nemernic.

_ Nu suntem împreună, bine? Nu mai dramauza atât.

Parcăm în 6ţa casei cu două etaje de pe piaţă, în stilul unei cabane, care e în familia noastră de trei generaţii. Mai avea puţin şi se dărâma până să ne apucăm să o renovăm. Am folosit mai roate economiile noastre şi ne-a luat destul de mult timp, dar începe să capete forma.

— Da, continua tu să te minţi aşa.

Cooper opreşte motorul maşinii *şi* oftează exasperat:

— Mereu se întâmplă la fel: dispare când are ea chef, se întoarce brusc şi eşti preş în faţa ei. Aşa-s femeile, nu? spune el şi se dă jos din maşină, trântind portiera.

Da, *pâi, nu meritam* asta.

Dintre noi doi, Cooper i-a purtat pică maniei ccl mai mult. Ba *mai mult, nu-i* convenea că eu nu simţeam nevoia s-o urase atât de mult cât o ura el. Dar la ultima întâlnire cu ea, am *fost de* partea lui. l-am spus că nu mai e binevenită

n.. Hunâ *ce* i-a ficut fratelui meu. Shelley Hartley pe |a nou nu u 1 ,
, tntre cu> m**" P"1'™ ultin" d",â

Dar cred d nu a fost de ajuns să-i ţin partea ca să mă lase În pace Toată lumea e cu fondul tn sus azi.

Mai târziu, la cină, Cooper tot nu a lăsat-o moartă. Nu-i stă în fire.

Devine al naibii de enervant. încerc sa mănânc nenorocitele astea de spaghete, iar nemernicul ăsta încă aruncă vorbe acide spre mine, în timp ce-i povesteşte lui Mackenzie, care $-a mutat la noi de câteva luni, despre cum practic mi-am tras-o cu fosta pe proaspătul mormânt al maică-sii.

— Evan îmi spune că lipseşte puţin, apoi mă lasă singur în casa aia cu tatăl şi cu cei cinci fraţi ai ei, care cred că din vina lui a plecat ea din oraş acu’ un an, mormăie Cooper, infingându-şi furculiţa în chiftea. După care ei mă întreabă unde s-a dus frate-miu. în timpul ăsta, el e cu fetiţa domnului Wcst în baie, o apleacă peste cadă sau mai ştiu eu ce mai fac.

— Ne-am sărutat doar, îi spun eu, exasperat.

— Coop, haide, gata, spune Mac, făcând o grimasă şi ţinând furculiţa cu paste în aer. încerc să mănânc.

— Da, ai şi cu puţin respect, îl cert eu.

Când nu sunt atenţi, îi dau o bucată de chiftea lui Daisy, căţeluşa golden retriver care sta la picioarele mele. Cooper şi Mac au salvat-o de pe dig anul trecut, şi acum e cu jumate mai mare decât atunci. La început, nu mi-a convenit să am grijii de creatura asta pe care nc-a lăsat-o iubita lui Cooper, dar apoi, într-o noapte, s-a cuibărit la picioarele mele şi a dormit acolo, iar eu m-am îndrăgostit pe loc de ea. De atunci, Daisy

mi are la Ulm,, mid- E W" <*» ,n q
. . lrlcrMCi. Pin ferici«« < *x»P Vc» V-au rrz/)|
11 ° H * I au rimas împreună, *w* că n-a trebuit M MÂ
noi va avea grijă de«.
lupt care sau cine < AnuI .

E amuaani cum răutăcios prin care să «ho-
cu mine am pţ* a ^binlJ ci de atunci. în apărarea no*,
tâm relaţia lui «c * (>>opcf s|fice
trâ. tipul era un ' a de fa(a bogată de la facultate,
distracţia p sa se 6 înccput, dar se pare că aveam o
Nu puteam s-o supo Qbot. Măcar am fost
părere greşită despre i a greşit. Cooper, în
de bărbat încât sa *recu* de Gcn

"[^r^inumpla. cu adevărat intre voi doi? întreabă Mac, cu ochii ei curioşi.

Ce s-a întâmplat cu adevărat? Nici măcar nu ştiu de unde să încep. Genevieve şi cu mine avem un trecut împreună. Am avut şi momente bune, şi momente rele. Lucrurile mereu au fost complicate între noi doi.

— Am început să fim împreună în clasa a noua. Era cea mai bună prietenă a mea. Mereu râdeam împreună şi faceam tot felul de chestii.

îmi aduc aminte brusc de noi, când ne plimbam cu bicicletele murdare la două dimineaţa, cu o sticlă de tequila la bord. Când faceam surf prin valurile ce anunţau venirea uraganului, apoi înfruntam vijelia de pe bancheta din spatele Jeep-ului fratelui ei. Gen şi cu mine ne testam limitele constant, dând chiar nas în nas cu moartea, ieşind totuşi teferi după fiecare aventură. Niciunul dintre noi nu era matur în

relaţia asta, că niciodată n-am găsit motive să ne oprim. Alergam mereu după adrenalină.

Şi Gen era plină de adrenalină. Neînfricată şi vitează. Ştia bine de ce este capabilă şi nu dădea doi bani pe ce ziceau ceilalţi. Mă înnebunea cu zile. Mi-am zdrelit pumnul de vreo câteva ori, pocnind nemernici care se luau de ea prin baruri. Da, poate că eram posesiv, dar nu mai mult decât ea. Ar fi fost în stare să bage mâna în părul unei ţipe şi s-o târască afară din bar dacă se uita la mine. Toate astea aveau legătură cu relaţia noastră de du-te-vino – să fim geloşi, să ne certăm, să-l facem pe celălalt gelos. Nu era chiar în regulă, dar aşa funcţionam noi. Ea era a mea şi eu eram al ei. Şi eram dependenţi de sexul de împăcare.

Şi momentele noastre de linişte dădeau dependenţă. Spre exemplu, când stăteam întinşi pe plaja, pe o pătură, în locul nostru favorit din golf, cu capul ei pe pieptul meu, şi cu braţul meu în jurul ei, uitându-ne la stele. Şoptindu-ne cele mai întunecate secrete, ştiind că nu ne vom judeca unul pe celălalt. Ncpunându-l pe Cooper la socoteală, ca e singura persoană care m-a văzut vreodată plângând.

— Ne certam şi ne împăcăm de o grămadă de ori, recu-

nosc eu. Dar aşa eram noi. Iar apoi, anul trecut, a dispărut pur şi simplu. S-a urcat în maşină şi a părăsit oraşul şi n-a anunţat pe nimeni.

Mă doare sufletul când îmi aduc aminte de asta. La început, am crezut că-şi bate joc de mine. Că a plecat cu prietenele ei şi doar voia să mă sperie, să conduc pană în Florida ca să o găsesc, apoi să ne certăm puţin şi să nt-o tragem. Asta până când fetele mi-au jurat că nu ştiau nimic de ea.

— Am aflu mai târziu d M „jbili'în O>«fa lon , luat-o de |a capăt acolo. Uite Pur 5* simplu, spUn înghiţind gustul amar din gură.

Mac mă priveşte pref de câteva momente. Ne-am w piat destul de mult de cănd s-a murat aici, aşa că ştiu încearcă să găsească un mod frumos de a-mi spune că un dezastru. Nu e ca şi cum n-aş şti asta de/a.

- Haide, prinţesă. Zi «ai de zis

Lasă furculiţa din mână şi împinge farfuna la o pane din

_ îmi pare o rtdape toxică. Poare ca e mat bme ca Gen, hotărât să încheie rela(ia definitiv. Mă gândesc că o să fie mai bine pentru *tine* dacă staţi departe unul de celalalt.

îl văd pe Cooper cum işi îndreaptă pnvtrea spre mine, pentru că nu există nimic care să-i dea satisfacţie mai marc decât să ştie că are dreptate.

— Şi eu i-arn spus acelaşi lucru lui Cooper despre tine, ii reamintesc eu. Şi acum uite cât de departe aţi ajuns.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

Fratele meu trânteşte tacâmul în farfurie şi aud cum scaunul zgârie parchetul.

— Nu pop face *astfel de comparaţii! Nu eşti nici măcar pe* aproape! Genevieve e o epavă. Cel mai

bun lucru pe care ţi La făcut a fost sâ nu-ţi mai răspundă la telefon. Las-o baltă, omule! Nu s-a întors pentru tine.

— Da, sunt sigur că re distrezi maxim să mă vezi aşa. spun eu, şi mâ şterg cu un şerveţel, apoi îl arunc pe masă.

Aşa te răzbuni tu *pe* mine, nu?

REPUTAŢIA FETEI RELE

Ofreaă. frecându-şi ochii. Se comporţi ca şi cum fi un dine care refuza să fie dresat. Al naibii nemernic cu aere

_ încerc doar şi am griji de rine. Gândeşti doar cu ce ai în chiloţi şt ntc. nu veri unde va duce toată povestea asta Adică în acelaşi pună tn care ajungeţi mereu

"l^r.^?i?â"diCdcpesau".P<’^câarfi nmpulsătnat aştobsesnle. GenevievenueShelley. încetează să mă mai pedepseşti pentru că eşti supărat că mămica t “ părăsit.

Regret cuvintele astea chiar de când mi-au ieşit pe gură, dar nu mai privesc în urmă. Daisy iese după mine pe uşa din spate, în drum spre plajă. Adevărul e că nimeni nu ştie mai bine decât mine toate căcaturile prin care am trecut cu ea.

Cum nu putem să fugim unul de celălalt. Dar aşa stă treaba.

Iar acum că s-a întors, nu pot s-o ignor.

Relaţia asta dintre noi, atracţia asta, nu mă

ajută deloc să uit de ca, dimpotrivă.

Genevieve

Deja regret decizia luata mai devreme. Prima mea zi la birou c mai nasoală decât mi-am imaginat. Teancuri de facturi de săptămâni bune sau poate chiar luni zac pe un birou, împrăştiate. într-o tăviţă sunt scrisori nedeschisc şi iară ca cineva să fi verificat de unde au venit. Pe dulapul de lângă birou văd o cană cu zaţ de cafea uscat în ea. în gunoi sunt pliculeţe de zahăr desfăcute, o delicatesă pentru furnici.

Iar Shane nu mâ ajută deloc.

în timp ce stau la computer, i ncercând să descos sistemul de denumire al fişierelor făcut de mama, ca să pot găsi un fel de evidenţă de facturi plătite şi restante, fratele meu mai mare c afundat în TikTok-uri.

— Hei, cap-sec! spun eu, pocnind din degete. Sunt cinci facturi aici cu numele tău pe ele. Sunt plătite sau sunt în aşteptare?

Nici nu se oboseşte să-şi ridice privirea din telefon.

— De unde să ştiu eu?

— Pentru că au legătură cu şantierele tale. Nu sunt treaba mea.

Shane nu mă vede cum îmi mişc mâinile în aer ca şi cum |-aş strânge de gât. Idiotul!

— Sunt trei e-mail-uri de la Jerry, zice ceva despre terasa restaurantului său. Trebuie să-l suni şi să stabiliţi o programare, ca să estimezi un preţ.

— Am chestii de făcut.

îmi răspunde abia mormăind cuvintele, din moment ce încă e atent la ecranul din mâna lui. Zici că are cinci ani.

Folosindu-mă de un elastic, arunc spre el o agrafa de birou. îl nimeresc fix în frunte.

— Rahat, Gen! Ce dracu faci? spune el, pentru că asta i-a atras atenţia.

— Asta fac, zic eu şi împing facturile spre marginea biroului şi scriu numărul de telefon al lui Jerry. Din moment ce ai deja telefonul în mână, sună-1.

Complet dezgustat de tonul meu, îmi rânjeşte:

— Realizezi că practic eşti secretara tatei, nu?

Shane îmi testează dragostea mea pentru el şi dorinţa de a-l lăsa să trăiască. Mai am încă patru fraţi acasă. Nu e ca şi cum chiar mi-ar lipsi unul.

— Nu ai dreptul să faci pe şefa cu mine, se plânge el.

— Tata m-a desemnat şef de birou până când găseşte pe altcineva. Poţi să mă consideri Dumnezeu de acum încolo. Obişnuieşte-te cu asta!

Mă ridic de la birou, li P‘,n ^*cturi* ^*e în mânâ* « *U*
împing afară din încăpere, apoi trântesc uşa 'n urma lui-

Ştiam eu *ci se* va Întâmpla Am fost ’ase «P» «au,
fiecare dintre noi voiam ri Recarc din,re"oi TOi’ « fie
independent fi nu ezitam să le fitcem greutăfi
fiafilo, m„ mari, în încercarea de a-i domina. Şi acum
e la fel. de fapt. mai râu. Eu, copilul *mijlociu.* am
împlttdt 22 de ani „ am dreptul sâ le zic frafilor mei
mai mari ce sa faca. fotup. rar, avea dreptare –
locul ăsta e vtaifte. Daca nu ma ocup de ; r/»nr*de
O sâ dea faliment foarte curând.
afacerea asta cât mai repeac. o

Mai tâtziu, după muncă, mă întâlnesc cu fratele meu. Biily, ca să bem ceva la Rondai, locul perfect pentru pensionari care-fi petrec zilele străbătând Avalon Bay n sus ji-n jos în mafinufele lor de golf fi căftigand ban, la poker în văzul tuturor. În mai. cum cresc gradele în termometru, aici revine fi mulpmea de turifti fi de bogătani care blochează faleza. Drept urmare, noi ceilalţi trebuie să găsim alte locuri în care să ne petrecem timpul.

în timp ce Biily ii zâmbeşte barmanului cu mutră împietrită şi îi cere o bere – nimeni din oraşul ăsta nu-ţi verifică buletinul – eu îmi comand o cafea. *Mori de cald afara chiar şi la apus, iar hainele mele se lipesc de*

piele, dar pot să beau o ceaşcă *fierbinte dc cafea decofeinizată fără probleme.* Aşa ştii că eşti din sud.

— T'e-am văzut pe tine şi *pe Jay* cum căraţi în casa nişte cutii aseară, *spune Biily. Alea au fost toate?*

Da, dc fapt mi-am lăsat lucrurile înrr-o boxa acasă, în Charleston. Nu prea are sens să-mi aduc mobila aici doar ca S-o mut *înapoi în câteva luni.*

. Ded toc vrei să pleci de-aici?

___Şi va trebui să-mi găsesc altă locuinţă, zic eu şi aprob din cap.

Proprietarul a fost un cretin când i-am zis că plec din chirie cu câteva luni mai devreme, aşa că o să continui să-l plătesc cât stau aici, la tata. Nu a fost mai plăcut nici când am plecat de la job. Şeful meu de la agenţia imobiliară aproape că mi-a râs în faţă când i-am zis că vreau să-mi iau concediu atâta timp. Sper ca tata să mă plătească bine. O fi el îndoliat, dar eu nu lucrez pe gratis.

— Ghici cine a intrat alaltăieri în magazinul de bricolaj, spune Billy, şi-mi aruncă o privire care-mi lasă de înţeles că ar trebui să mă pregătesc să aflu răspunsul. Adjunctul Cap-Pătrat, care a venit să mâ sâcâie în legătură cu panoul nostru publicitar de pe trotuar. Zicea ceva de ordonanţe orăşeneşti şi blocarea traficului pietonal.

îmi înfig unghiile în tejgheaua decolorată a barului. Chiar şi după un an, să aud de adjunctul Rusty Randall mă face să fierb de nervi.

— Chestia aia e acolo de vreo 20 de ani, cel puţin, spune Billy.

E, cu siguranţă, acolo de când mă ştiu. E un element esenţial pe trotuarul ăla, e panoul nostru din lemn, cu un meşter desenat care anunţă: *DA, AM DESCHIS,* şi care ţine în mână o unealtă pentru ţevi. Pe cealaltă parte e o tablă pe care scriem promoţiile săptămânale sau noile produse primite. Când eram mică şi îmi plăcea să vin cu tata la muncă, obişnuia să

ţipe la mine să nu desenez pe ea. Ţin minte cum îmi ştergeam în grabă opera de ană şi începeam să o refac pe

beton, încercând din risputeri să « *ü nu*
pc capodoperele mele. Mal *Pu ân ʼʼ m ^am* ^nelc
tunftilotcuredlmupe^.m-d^tro.uur.
_ Nenea nu m-. li«- PlnJ "u am adu' pJn°ul ,näu*>- nu M a
aşteptat 15 minute cât m-am preß.
tru, mormăie Billy. .
cut eu *ci* »ju. ni?re dienfi. apoi m-am tocm.t cu ei pe
«m, prostiilor ălom de reguli. Emm pe cale sa-l
sunpe tata sä-, *f* . Jar ci-a *scos cătuşele* dezici ca
voiasă mă
bage minţile în cap. dar şi ax-
a^ că am zis c-o dau naibi. de treaba.
*Am*aşteptat cătoa minute după ce a plecaşi am pus
panou) la loc.
— Cretinul, zic eu p sorb din cafea. Stil ca asta 11

excita t Mă mir că nu re-a urmări, până în oraţ. Mă

cam apeptam să re tre^ri cu elin Erra casei în miez de

noapte.

Nu m-ar fi surprins s-o focă. Acum aproximativ un an. adjunctul Randall a fost ca un semn *de* avertizare. în noaptea aia am atins cel mai josnic punct. Atunci mi-am dar seama că nu *pot continua* să trăiesc aşa, să beau prea mult, să petrec în fiecare seară, sâ las demonii să pună stăpânire pe mine. A trebuit să fac ceva *în privinţa asta* – să-mi recuperez viaţa – înainte să fie *prea* târziu. Aşa că mi-am făcut un plan, iar câteva *luni mai* târziu, am împachetat tot ce aveam nevoie şi am plecat spre Charleston. Billy a fost

singura persoană căreia i-am *povestit de noaptea* aia cu Rusty. Chiar dacă e cu *doi ani mai mic decât mine,* a fost întotdeauna cel mai apropiat confident al meu.

încă mâ gândesc la ea, îi spun fratelui meu.

Dupâ atâta timp, încă fierbe vinovăţia |n mine când Îmi aduc aminte de la Kayla şi de copiii ei. Am auzit acu ceva timp că l-a părăsit pe Rusty şi a luat copiii cu ea.

— Cred că ar trebui s-o caut să-i cer scuze.

Deşi ideea de a o înfrunta şi de a vedea reacţia ei e suficientă ca să-mi dea un atac de panică. în noaptea aia am simţit frica pentru prima dară. A fost o vreme când nu mâ temeam de nimic. Ce îi facea pe alţii să tremure pe mine nu mâ impresiona. Acum, îmi aduc aminte de zilele mele mai sălbatice şi mă cuprinde ruşinea. Nu cu mult timp în urmă, am mai trăit chestia asta.

— Fa *ce* vrei tu, spune Billy, luând o gura mare de bere, vrând sâ schimbe subiectul. Dar nu ai de ce să-i ceri iertare. Tipul e un ticălos. E norocos că nu l-am găsit pe vreo stradă întunecată.

L-am pus pe Billy să jure că n-o să spună nimic niciodată. Altfel, cu siguranţă s-ar fi dus să le spună tatei şi fraţilor noştri. Mă bucur câ nu a şoptit o vorbă. Nu avea niciun sens să ajungă la închisoare pentru c-au bătut un poliţist de i-a sunat apa în cap. Randall ar fi câştigat.

— La un moment dat, tot o să dau ochii cu el, spun

eu, mai mult pentru mine.

— Păi, dacă ai de gând să pleci iar din oraş, încă mai am vreo 80 de dolari ascunşi în cadrul patului meu vechi de acasă de la tata.

Billy îmi zâmbeşte, şi asta mă calmează. Se pricepe.

în timp ce plătim consumaţia, primesc un mesaj de la prietena mea cea mai bună, Heidi.

Heidi: lw de tabArA pe plajA ditearA.

Eu: *Unde?*

Heidi: *lot acolo.*

Adică acasă la Cooper şi la Evan. *Locul* ăla e ca un tcrcn minat, plin dc sentimente.

Eu: *Nu credeâ eo idee prea bună sâ vin.*

Heidi: *Ei, haide! Bei câteva pahare fi te cari apoi.*

Heidi: *Nu mâface sâ vin dupâ tine.*

Heidi: *Ne vedem acolo.*

Eu: *Bine. Bitch.*

înăbuş un oftat, în timp ce creierul meu obosit încearcă să evite o altă capcană. Stabilindu-mă înapoi în oraş, am fost încântată sâ reiau legătură cu vechii mei prieteni şi sâ petrec mai mult timp cu alpi *pe* aici, dar încercarea de a-l evita pe Evan face treaba asta mai complicată. Nu *prea reuşesc* să-l evit în oraşul ăsta mic. Şi nu-mi doresc să *fac din vara* asta un test de loialitate şi sâ-i pun pe prietenii noştri să aleagă între noi. Nu-i cinstit. Chiar dacă ştiu că nu e o idee bună să-

l primesc înapoi pe Evan, nu am intenţia să-l rănesc. Asta e *pedeapsa mea,* nu a lui.

Evan

După lăsarea întunericului apar toţi ciudaţii. Lumina argintie a lunii pline ne trădează ceea ce suntem de fapt, în dorinţa de a rămâne anonimi. E semn că Avalon Bay a devenit sălbatic, plin de inhibiţii şi răutate, toată lumea excitată şi dornică de distracţie. Orice motiv e binevenit pentru o petrecere.

Pe plajă, zeci de prieteni de-ai noştri, şi chiar mai mulţi prieteni ai prietenilor, stau în jurul unui foc de tabără. Casa noastră e chiar dincolo de dune şi de gazonul cu iarbă şi copaci, conturul ei văzându-se doar în luminile portocalii ale verandei. Ne simţim bine, bem câteva beri, fumăm nişte [l]atbă. Unii cântă la chitară piese la cerere, alţii se joacă cu *frisbee*-|*x*|. Se pare câ fac orice le-ar garanta o partidă de sex.

— Băi, deci, dona aia era criţă, le zice Jordy, un vechi prieten de-al nostru din liceu, celor aflaţi în jurul focului.

Stă pe un buram un>"' nPul i,,a P»«e să |c ruleze şi eu ochii hi<W »' ar fi alc mai s,ri "* * Pietre yomr-uri văzute vreodată.

Tot el continuă:

- Se împiedici şi cade pe nu» nowrâ. Poc, direct ¡„ noi. Şi Imi tot zice ftrker.

fUdem la auzul numelui, pentru ca e aşa up.c do«, lor. Bogătanii 11 m"*8 “ "je panselup*

la Un.vers.tat« Gârneţ sunt foarte predtatb.lt. Se îmbara repede p apoi roată lumea trebuie sa-t supone.

__ A început omul să bolborosească ceva şt se pnea de masă ca nu cumva să se împrăştie pe jos. N-avem nicio idee ce dracu’ zicea acolo de *20* de minute deja. Apot, dmtr-o- dată, se trezeşte să ne invite la *afierparty.* la el acasă.

— Nu vorbeşti serios, spune Mackenzic, cu groaza în voce şi cu ochii mari. Spune-mi că nu v-aţi dus la el acasă

Reuşeşte să-l binedispună pe Coopcr în seara asta. Stă în poala lui, cu sânii fix sub ochii lui. îl fine ocupat, şi asta mâ linişteşte. începusem să mă satur de crizele lui.

Jordy ridică din umeri, apoi adaugă:

— Păi, a insistat. Aşa că, practic, noi patru am început să-l cărâm afară din bar. Mi-a dat cheile şi mi-a spus să conduc eu maşina albastră. Am apăsat pe un buton şi s-au aprins luminile unui Mascrati. Am zis că n-are cum să se întâmple una ca asta. E o maşină de o sută de mii de dolari! Sunt sigur că, în baia aia murdară din bar, am călcat în pişat la un moment dat, dar de ce să nu mâ bucur de situaţie?

__ Doar spune-mi că rinichii lui sunt la locul lor, rânjesc cu.

_ Da, da, nu l-am ciopârţit pentru organe şi nici nu i-am forat nimic din maşină, flutură Jordy din mână şi îşi aprinde jotitr-ul. Şi-l aud pe tip cum spune *Maţino, du-mă acasă!* Şi maşina îi răspunde *OK, Christopher, uite drumul spre casă.* în momentul ăla, mă gândesc că aia e, ce mai e de făcut acum? Deci bag în viteză şi încep să conduc. După vreo jumătate dc oră, ajungem pe coastă, la ditai casa. Avea porţi de fier şi arbuşti ornamentali şi tot tacâmul. Ajungem acolo în viaţă şi tipul zice *hă, vreţi să vedeţi ceva mişto?*

Faimoasele cuvinte de dinainte de dezastru. Aceleaşi pe care Ic-a spus şi Wyatt când a încercat trucul ăla din *Aliens* cu un cuţit şi a avut nevoie de 37 dc copci să i se rcataşeze ten- donul. Dacă stai să te gândeşti, cam atunci a fost şi ultima dată când cu şi Genevicvc am mai petrecut timp împreună. Chiar

ne-am distrat, până să sară tot sângele ăla. Nu ştiu sigur cum am ajuns în mijlocul golfului pe un iaht *Hatteras* dc 61 de metri, dar ţin minte doar cum abia am reuşit să acostăm şi să ajungem cumva la mal, cam la vreo 16 km dc unde voiam noi să fim, dc fapt. E cam greu să navighezi prin întuneric după ce ai băut câteva cocktailuri *Fireball.*

Nu pot să cred că aproape am uitat dc scara aia. Dar se parc că, dc anul trecut, am uitat multe chestii. Sau am încercat, cel puţin. Mult tirtip, m-am aşteptat ca Gen să-şi facă apariţia pur şi simplu, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Dc parcă ar fi dormit şase luni încontinuu. Dar la şapte, opt luni, chiar la un an după, am reuşit, în sfârşit, să nu mă mai

gândesc la ea de fiecare dată când vreun lucru îmi de ea. Şi bineînţeles ci, după ce am reuşit ... o uit, s-a întors. O doză proaspătă, nefiltrată, direct în sânge când eu eram al naibii de curat. Acum nu mai simt decât buzele ei. Îi simt unghiile pe spatele meu în fiecare noapte când stau întins în pat. Mă trezesc cu vocea ei în minte... Mă înfurie treaba asta.

— Nebunul ăsta se credea *Hawkeye* sau mai ştiu eu cine, spune Jordy, dând *joint*-ul mai departe. A început să alerge cu un arc în mână şi arunca săgeţi în flăcări prin toată curtea Iar eu sunt gen OK, spălăcitule, am mai văzut filmul istJ Eu şi cu tovarăşii mei hotărâm să plecăm, dar staţi aşa, cu ce să plecăm? Am venit cu maşina lui şi acum suntem blocaţi în spatele unor porţi de fier.

Nu mă pot abţine să nu mă uit spre casă. Mă tot aştept să apară Gen. O observ pe Mackenzic cum se uită urât la mine şi aşa îmi dau scama că a văzut că mă holbez. Sau, mai degrabă, m-a văzut cum sper. Pentru că ştiu că Heidi sau una dintre celelalte fete au invitat-o şi pe ea. Dacă nu vine, se prea poate sâ prefere să se ascundă acasă decât sâ dea ochii cu mine din nou. Ideca asta mă irită la culme.

— Trebuia să plecăm de acolo cât mai repede, pentru că tipul, în mod clar, nu era sănătos la cap, aşa că am sărit nişte boscheţi înalţi şi ne-

am julit toţi. L-am ajutat pe Danny să sară gardul. Juan încerca să cheme un *Uber,* dar nu avea semnal. Fugeam şi auzeam fel de fel de sunete în spatele nostru, îmi trecea prin cap câ oamenii ăştia putred de bogaţi o sa creadă că le dăm foc la casă şi că o să cheme poliţia. Ce să

• după 10 minute, când mergeam noi pe strada principali, o maşină se apropie foarte încet de noi.

Aud o voce şi mă uit în spatele meu. O vâd pe Gen, stând la câţi*« mctri mine' vor^în^ cu Heidi şi cu alte câteva fete. Poarta o cămaşă cu mâneca lungă cu un umăr lăsat şi o pereche minusculă de pantaloni scurţi care îi îmbrăţişează fundul. Zici că sunt pictaţi pe piele. Părul lung şi negru îi cade pe spate. Omoară-mă acum că nu mai suport!

Gen are acel ceva. E încrezătoare şi mişto, dar cu o teroare absolută în ea. Ar putea în orice moment să-ţi dea un sărut dulce, ca mai apoi să bage cuţitul în paraşuta ta şi să-ţi facă vânt din avion. Nu c nimic mai sexy decât privirea ei când vrea să facă haos.

—Se opreşte maşina în dreptul nostru. Mi-a stat inima. Un tip îşi scoate capul pe fereastră şi strigă: *Intraţi în maşina, cretinilor! Lannister e beat şi acolo se dă Bătaia de la Blackwated.*

Toţi încep să râdă. Cineva se îneacă şi scuipă nişte berc în foc. Observ că Gen nu se uită încoace.

/oinr-ul ajunge iar la Jordy, trage un fum, apoi

adaugă:

— Se pare că Luke tocmai dusese acasă o tipă-clonă şi l-a văzut pe nebunul ăla cum aruncă cu săgeţi în flăcări, două dintre ele au ajuns în port şi două bărci au luat foc. Au început să iasă toţi vecinii de prin case, revoltaţi. Nebunie totală.

Cooper vede că o privesc pe Gen. Fără ca măcar să apuc sa zic ceva, începe să mă certe. Apoi scutură dezaprobator

' Alune la serialul Game of Ihrones.

din cap. iar ™ 0 iau “ >>c 0 Provocare S-ᵒ fi «’Wlt d ţ, casa lui. dar asta nu înseamnă că eu nu vreau să mă di,trc7 O cunosc pe Gen. O fi luat ea droguri cu toptanul În tre. cut. dar acum că s-a întors, n-are niciun rost să ne prefă«™ Că Ştim cum să stăm departe unul de celălalt. Există chimie între noi.

Mă îndepărtez de focul de tabără şi mă îndrept spre ea. Deja sunt puţin excitat, că-mi aduc aminte de ultima dată cănd am văzut-o. Cănd şi-a înfişurat picioarele în jurul meu. Când mi-a muşcat umărul de dorinţă. încă am semnde lăsate de ea pe piele. E de ajuns s-o văd ca să vreau s-o trăn- tesc pe pat şi să mă revanşez pentru tot timpul p.erdut.

Mă simte venind înainte să pot să scot vreun sunet şi mă priveşte peste umăr. Pentru un moment, observ acea pnvire dornică şi nostalgică. înainte să devină nepăsătoare.

_ Ce bei’ spun eu, găsind o metodă uşoara sa ma bag în seamă.

— Nu beau.

E puţin jenant deja. Cu câtă uşurinţă vorbeam la ea acasă nu mai e cazul acum. Chiar şi Hcîdi şi Stcph se simt incomod.

— Ce vrei să bei? Mă duc repede în casă şi-ţi pregătesc ceva.

îi vorbesc iară să-i iau în seamă atitudinea. Dacă rn-ar fi deranjat asta, nu nc-am tot fi

împăcat de atâtea ori.

— Nu vreau nimic, mersi, spune ea şi se uită spre valurile care se sparg la mal.

îmi înăbuş un oftat, apoi o întreb:

- Putem să vorbim? Hai să ne plimbăm puţin.

îşi dă părul pe spate printr-o mişcare pe care o recunosc imediat. E mişcarea ei de *du-te naibii.* Cea care insinuează că *ty-na-te-mai-ascult.* Parcă am fi nişte străini.

Nu cred, spune ea, folosind mult cunoscutul ei ton sec. Nu stau, am venit doar să salut lumea.

Dar nu şi pe mine.

— Deci aşa faci acum? zic eu şi încerc să-mi stăpânesc tonul tăios, dar nu-mi iese. Te întorci şi te prefaci că nici nu mâ cunoşti?

— Bine, spune Heidi plictisită şi-şi dă ochii peste cap. Mulţumim că ai venit pe la noi, dar suntem într-o zonă interzisă penisurilor. Pleacă, Evan!

— Mai du-tc naibii, Heidi!

Mereu i-a plăcut să agite lucrurile.

— Cu mare plăcere!

Heidi şi cu Steph o trag pe Gen mai aproape de focul de tabără, şi mă lasă acolo balta, ca pe un idiot.

Super, ce-mi pasă mie? Nu am nevoie de răutăţile astea. Dacă Genevicve vrea sa se joace, n-are decât. Iau o bere din lada frigorifică şi îmi sar în ochi nişte fete care vin înspre noi. Zici câ s-au rostogolit din maşina *Bentky* a tăticului. Sunt toate îmbrăcate în acelaşi model de bluză cu volănaşc şi în fuste scurte – se trag direct din mult prea cunoscutele clone. Sunt clar studente la Universitatea Gârneţ şi pun pariu că fac pane din vreo ligă studenţească. Genevieve e fix opusul

lor. S-au oprit puţin pe loc, de zici câ s-au pierdui, până când una dintre ele sc apropie de mine.

încearcă din răsputeri «ă *P^ calculată* în timp « R

piedici prin nisip, f" d'UmU' " m'n'' A'' Pr" «"uit

luciu pe buze. îmi aâmbeşte şi spune:

_ îmi oferi ceva de băut.

Sunt mai mul. J«* " f ° ? * "*
. • neutru prietenele ei. Part» cea tna, frumoa^
iau câteva f P * dn(J yin J(<a

" fr'ek ('"rce umr *de W«ionat*- U SpUi Câ,eva P0^
'""te despre cum aproape ai murit sau despre cum

fu. inventa P cre3 „ cuvânt. Treaba asta ii satis- r d-T

XnZ««cumva ie *impraia fador d * ^SÎ-ede-de.or.înmodno^n. simt

ca o atracţie turistică de la zoo m-ar deranja la culme, dar

în seara asta am ales să nu fiu eu ala posac

!n timp ce tipele astea imi mângâie braţele cât rad la glu- mele mele şi-mi ridică tricou! ca să-mi vadă tatuajele, Gen « uită foarte urât la de, de acolo de lângă fix. Mă priveşte de parca zice senar, *cu ek>* Nu-i dau satisfaqia să vadă vreo reacţie din partea mea, pentru câ dacă ea vrea să-mi nege existenţa, atunci nici c-o să mai audă de mine.

__Am şi eu unul, îmi spune cea mai curajoasă dintre fete.

E drăguţă în felul ei, cam cât de drăguţe sunt toate do- nele. Măcar are balcoane mişto.

— Mi l-am făcut anul trecut în vacanţa de vară, când am fost în Mexic. Vrei să-l vezi?

Înainte să-mi dea şansa să răspund, Işi ridică fusta destul cât să-i văd coapsa. Şi-a tatuat o meduză, care pare să se strecoare sub chiloţii ei de dantelă. Nu prea ştiu eu de ce ar crede ea câ e sexy, dar Gen mă priveşte, iar asta, Intr-adevăr, mâ excită.

— Te-a durut? o întreb cu, privind-o pe Gen în ochi.

— Puţin, dar îmi place durerea.

E prea uşor, jur. Fata asta practic mă imploră s-o duc în casă.

__ Da, tc înţeleg perfect. Durerea ne învaţă ce e plăcerea. Cum am şti, altfel, să facem diferenţa?

în cele din urmă, prietenele ei renunţă să mă mai împartă şi se duc sâ-şi găsească propria aventură de-o noapte. Nu trece mult şi tipa asta începe să mă sărute, iar eu o apuc de fund. A devenit o rutină, una pe care am urmat-o de multe ori anul trecut. Să-mi găsesc refugiul în săruturi lungi şi în trupuri dornice însemna să uit de Gen pentru ceva timp, să nu-mi mai aduc aminte de adevărul crud: că m-a părăsit fără să-mi spună vreun cuvânt.

Dar în momentul de faţă, doar la ea mă gândesc. Când mă opresc să o sărut pe cea cu care eram, observ că Gen îşi muşcă buza de zici că ar fi gata să-mi taie gâtul daca n-ar fi atâţia martori în jurul nostru. Ha! Ce păcat! Ea a început.

— Cretinul naibii!

Clipesc şi, dintr-odată, văd un tip îmbrăcat într-un tri-
0011 polo cum se apropie de mine. Faţa lui e roşie de supă-

rare. parcă zici că-i un homar nervos. O strigă pe lată pe numc' Ashlyn, iar ea se îndepărtează de mine şi-şi afişează o *expresie vinovată cam cu o secundă înainte să* mă lovc.is<^ tipul în fifi. Nu prea mă nimemf«. *<hd* îmi fiice capul să se mişte.

n.. *noliricos,* remarc eu, şt-mi mişc
— Pai asta n-a fost prea p»"'

maxilarul.

Am primit atâtea lovituri la vlaja i •« « la viata mea, met nu prea *le* mai simt.

— I-ati dracului mâinile de pe ea!

Şi-a luat poziţia de macho, fiW top pnetenu în

SP Mă uitspreAshlyn, dar nu mai e lângă mine. E lân^ prietenele ei. la vreo cinci metri de mine fi re/uza sa-nu Întâlnească privirea. Expresia ei încrezută pe care o afifeaza cu domnul îmbrăcat în Polo mă *face să înţeleg* câ am fost mat mult decât o distracţie neînsemnată *pentru ea* în seara asta.

S-a *folosit de mine ca să se* răzbune.

__ Ia-o uşor, *îi spun eu tipului. Doar o cunoşteam şi eu puţin pe sora ta.*

Câţiva curioşi îşi fac apariţia, apoi din ce în ce mai mulţi, după ce îşi dau seama că are loc o neînţelegere.

— £ iubita mea, măgarule!

— Te culci cu sora ta? Asta e de tot rahatul, omule.

A doua lui lovitură e mai puternică. Simt sânge pe buză şi-l *scuip în nisip.*

Haide, frumuşelule, îl tachinez eu, zâmbind cu dinţii md. acum *roţii. Poţi* mai mu|, de atâf Ba mj Şl *tatuajul.*

Vrea să mă lovească din nou, dar de data asta mâ feresc şi-i dau una de pica lat. îi curge sânge din nas. Ne batem, iar nisipul se lipeşte de tricourile noastre. Ne tot tragem pumni, rostogolindu-ne, până când nişte prieteni de-ai lui şi de-ai mei sar să ne despartă. Prietenii mei le spun clonelor să dispară. Oricum sunt depăşiţi numeric. Totuşi, în timp ce frumuşelul şi grupul lui se îndepărtează de noi, mă simt cumva întrerupt din treabă, muşchii mei nefiind absolut deloc obosiţi, iar adrenalina facându-şi simţită prezenţa din plin.

— Va mai aştept pc aici, ţip eu după ei.

Apoi mă întorc şi primesc în faţă nişte apă de marc.

După ce îmi şterg ochii, o văd pe Gen, cu un pahar roşu şi gol în mână. îi zâmbesc, apoi îi zic:

— Mersi, chiar îmi era sete.

— Eşti un idiot.

— El a dat primul.

Mă ustură buza şi mă doare mâna, dar în afară de asta, sunt tcafar. încerc să o prind de mână, dar se dă un pas în spate.

— Nu te-ai schimbat deloc.

îmi aruncă paharul la picioare şi pleacă cu Heidi şi cu Steph. Privirea ei dezgustată m-a afectat mai rău decât oricare altă lovitură primită de la tipul de mai devreme.

Eu nu m-am schimbat niciun pic? De ce ar fi *trebuit* eu să mă schimb? Sunt la fel ca întotdeauna. Singura diferenţă e că ea a dispărut pentru un an întreg şi s-a întors cu un complex de superioritate. Pretinde că e

altcineva. Pentru că alaltăieri, acasă la ea, am simţit-o pe adevărata Genevieve.

r x – n iltâ fini nu e un de tcatru P'a Acum se preface că e o impreaioncarf• dar bun. Nu «ti.. ţ* d* d ,unt ,|ncer• Mkar unu| dc gând sâ mă simt P^r° dintre noi şi fie. urmăreşte Cooper spre terasa

— Ce s-a întâmpla- ma din spate.

- Nici nu vreau sâ te aud. spun eu, deschizând uşa g|j. sântă dc sticlă dinspre bucătânc.

- Hei! spune el *fi* mi »P““ de umăr. Toată lumea se simţea bine pănă să Începi n> să ftci cacatun.

— Nu am început eu nimic.

Tipic Cooper. Un tip se ia de mine fi tot eu sunt de vini

— El a sărit primul la bătaie.

_ Da, mereu e vina altuia. Dar cumva, prin absurd, mereu te aleg pe tine. Oare de ce?

— Cred că sunt doar norocos, spun eu şi încerc să plec, dar Cooper se bagă în faţa mea şi mă împinge.

— Trebuie să-ţi revii odată! Nu mai suntem copii! Să te iei aiurea de oameni pentru că eşti tu nervos şi-a cam pierdut farmecul, Evan.

— Ar fi frumos dacă măcar o data mi-ai ţine şi mie partea.

— Atunci încetează să mai fii de partea greşită.

La naiba cu toţi! îl împing şi mă duc să fac un duş.

Cooper mereu refuză să mă înţeleagă, indiferent de situaţie. Nu ştie decât să dea lecţii. L-a acaparat complet rolul de Geamăn Bun, dar mie mi-a ajuns până-n gât.

Cât aştept sâ se încălzească apa, mă uit la reflexia mea şi rămân şocat. Buza mi-e puţin umflată, dar nu e chiar atât de

râu Nu, privirea mea terminată mă sperie pe mine, de fapt. Se potriveşte cu durerea pe care m-am străduit s-o ignor de când prietena mea cea mai bună a plecat din oraş. Speram să nu fi avut aceeaşi expresie şi în preajma lui Gen. Ştie foarte bine că a înfipt un cuţit în mine când a dat bir cu fugiţii, dar sâ fiu al naibii dacă o las să vadă pagubele pe care le-a făcut.

Genevieve

E vineri scară. închid laptopul, fi observ că e deja întuneric afară. Nu voiam sâ lucrez până târziu azi – ceilalţi sunt acasă de mult – dar am intrat ca într-o transă completând foile alea de calcul fi o tot dădeam înainte, până să-mi scrie Hcidi să-mi aducă aminte de ieşirea cu fetele. Mi-a luat mai mult de doua săptămâni, dar am reuşit, în sfârşit, să-i dau de cap programului de facturare. Până săptămâna viitoare, ar trebui să fiu la zi cu toate plăţile restante, exact la timp ca sâ pot face statul de plată. A trebuit să mă documentez pe Google despre softul pe care-l foloseau, dar, din fericire, mama a configurat programul astfel încât să *se* actualizeze singur. Asta mi-ar mai trebui acum, ca o grămadă de angajaţi să fie supâraţi că salariile lor nu au fost plătite cum trebuie. Deşi o pane din mine e îngrijorată că, dacă fac o treabă

prea buna, s-ar putea sâ fie nevoie de mine definitiv aici, sper că randamentul meu îl va motiva pe tata să li permită altcuiva sâ preia conducerea în curând.

În timp ce încui uşa, văd o camionetă cunoscută în parcare. Mâ crispez când îl văd pe Coopcr cum se dă jos din maşină şi se apropie de mine foarte serios. Cred că are un plan bine pus la punct.

— Hei, Coop!

E identic cu fratele lui, cu păr brunet şi ochi căprui, intimidanţi. E înalt şi bine făcut, iar braţele îi sunt acoperite de tatuaje. Şi totuşi, nu am fost niciodată atrasă de el. De Evan eram îndrăgostită şi îi puteam deosebi chiar şi pe beznă totală, de parcă fiecare avea aura lui.

— Trebuie să vorbim, îmi spune el, destul de nervos.

— Bine.

Tonul lui aspru m-a demoralizat, şi m-am pregătit de ceartă. Am crescut cu cinci fraţi. Nu-i permit nimănui să vină aşa pornit spre mine. Aşa că afişez un zâmbet pacifist.

— Ce s-a întâmplat?

— Stai dracului departe de Evan.

Măcar mi-a zis-o verde-n faţă.

Ştiam eu că e o idee proastă să-mi fac apariţia la focul de tabără de alaltăieri. Fiecare instinct îmi spunea că nu-i a buna să fiu prin preajma lui Evan, dar am zis că dacă păstrez distanţa şi nu vorbesc cu el, n-o sa fie nicio problemă. Dar acum mi-c clar că am fost prea aproape de el.

— Poate că ar trebui sa-i spui lui asta, Coop.

— îţi spun tie! mârâie el, iar eu încep să mă enervez.

N-am trecut niciodată peste senzaţia ciudată care o stârneşte faptul că mă cert cu chipul lui Evan, dar cu vorbele lui Coopcr. îi cunosc de când eram copii, dar când eşri |a fc| de apropiat de cineva cum am fost eu de fostul meu, e greu să accepţi aceste sentimente de intimitate care aparţin unei persoane complet diferite. şi totuşi asemănătoare.

- Era totul în regulă până să te întorci! Nici n-ai apărut bine câ deja se ia la bătaie cu unul şi cu altul pentru că l-ai zăpăcit de cap din nou.

— Nu e cinstit, abia de am schimbat câteva vorbe cu el.

— Şi uite unde s-a ajuns.

— Nu sunt bona lui, îi aduc eu aminte, chit că mă simt destul de incomod când văd câtă răutate poate duce. Orice idei i-ar veni fratelui tău, eu nu sunt responsabilă de cum se comportă el.

__ Nu, tu doar eşti motivul pentru care se comportă aşa.

Nu-I mai recunosc deloc pe Cooper. El era ăla drăguţ şi rezonabil. Mâ rog, pe cât de rezonabil poate să fie unul dintre gemenii Hanley. Nu-i stă în fire să te încolţească într-o parcare.

__ De unde le scoţi? Credeam că suntem OK. Am fost prieteni buni.

Eram o gaşcă tare faină.

— Taci naibii! îmi zice şi urlă la mine.

Mă sperie. Ar putea, la fel de bine, să mă scuipe în

faţă.

— I-ai rupt fratelui meu inima în două şi ai dispărut fără să-i spui măcar un cuvânt. Cât de crudă sâ fii să foci aşa ceva? Ai măcar vreo idee cât de mult a suferit? Nu, Gen, nu suntem prieteni. Ţi-ai pierdut dreptul ăla. Nimeni nu-l răneşte pc Evan.

Nu ştiu <* şi răspund. Stau acolo, cu gâtul uscat şi cu mintea goală, vizând cum persoana asta pe care o ştiu de-o viată mă consideră o scursură. Simt vinovăţia cum mă arde pe dinăuntru, pentru că ştiu că are şi el puţină dreptate. Ce am tăcut *chiar* a fost pe nepusă masă. Nu am spus nimănui, nu mi-am luat la revedere. Aş fi putut, la fel de bine, să ii dau foc trecutului meu cu Evan. Dar nu mi-a trecut prin cap că lui Cooper i-ar păsa atât de mult. De fapt, chiar am crezut c-o sâ se simtă uşurat.

Aparent, am crezut prost.

— Vorbesc serios, Gen. Lasă-l în pace!

Cu o ultimă privire dezgustată se urcă în camioneta şi pleacă.

Mai târziu, stând la barul lui Joe, încă mă gândesc la treaba asta cu Cooper. Cu toată muzica mizerabilă şi mirosurile de parfum şi spray de corp care se luptă în aerul sărat ce suflă de pe terasa deschisă, continui să repet interacţiunea. A fost un schimb de replici dur, şi faptul că a venit la mine special ca să-mi zică să stau departe de fratele lui, că de nu, se ocupă el de mine, m-a tulburat. Dacă nu l-aş fi ştiut pe Cooper, aş fi avut un motiv destul de bun să mă simt intimidată. Doar că îl ştiu şi pe el, şi pe fratele lui. Deci,

cu cât mă tot gândesc la tot ce s-a spus, cu atât mă enervez şi mai rău că a avut tupeul să vină şi să mă tragă la răspundere. Ca şi cum Evan n-ar fi un adult în toata firea, cu ceva mai multe probleme de rezol- vat' n'a» nicio legătură cu mine. Coop vrea să fie fratele proiectivi N-are decât. Dar, în ciuda faptului că mă simt 'inovată că am plecat brusc, să aflu că Evan încă mai provoacă

probleme nu fiice decât ri-mi întărească convingerea « arn luat o decizie buni când am ales sa plec. Evan a avut timp să se îndrepte. Dacă nu a făcut-o, asta e problema lui.

— Hei!

Heidi stă În fia ţa mea la masa înaltă *şi pocneşte din* degete a d-mi atragă atenţia, ri fa din – -ea de agitate. Din. tre toate fetele din grupul nostru, cea mat aproptată Îmi e Heidi. cu ea mă înţeleg cel mai bine. Cu părul biond-argi». tiu, scurt, ?i cu replicile ei inteligente, Hetdt e mărfi, adică genul meu de fită. Plus că mă ştie mul. prea bute.

- Mai trăieşti? mă întreabă ea, privindu-ma susptaoasă.

Zâmbesc scurt şi încerc să fiu mai atentă la ele. Chiar dacă ne-am scris des cât am fost plecată, nu am mai ieşit cu de dc o grămada de timp.

— Scuze, spun cu, timidă.

Mă joc cu paiul în cocktailul meu iară alcool. *În nopţi ca astea,* chiar aş avea nevoie de ceva alcool.

— Sigur nu vrei ceva mai tare? mă întreabă Alana, arătând spre paharul ci de tequila cu puţin lime şi sirop dulce.

— Las-o în pace! spune Steph, salvatoarea celor slabi, ce se aşazâ ca o poartă între mine şi influenţa anturajului meu. Ştii că dacă bea, n-o mai primeşte mănăstirea înapoi.

Se pare că nu c chiar atât de drăguţă.

Da, soră Gcncvicvc, spune Heidi cu un zâmbet sarcastic, vorbind rar de zici că sunt studentul din schimbul de experienţă care nu ştie limba.

Asu e o tentativă de glumă cu privire la plecarea mea.

- Cred că re simţi copleşită acum că vezi toate luminile astea şi auzi muzica la maximum. îţi mai aduci aminte cum sună muzica?

— M-am mutat În Charleston, ii spun cu, arâtându-i degetul mijlociu. Nu în satele Amish[I].

— Aşa e, spune Alana şi mai ia o gură din băutura ei care, cu mirosul ăla dulce-sărat, mă tentează puţin. Charleston, marele oraş plictisitor.

— Da, e chiar amuzant, răspund eu şicanărilor. Sunteţi ioane amuzante.

Ele nu mă înţeleg. Nu în totalitate, şi nu le port pică. Fetele astea mi-au fost cele mai bune prietene de când eram copii, aşa că ele n-au văzut niciodată că ar fi ceva în neregulă cu mine. Dar era. Când beam am avut parte de momente distructive şi incontrolabilc care mi-a determinat fiecare

I Comunitate religioasa creştină, caracterizată prin traiul simplu şi tradiţional. care se opune total obiceiurilor moderne.

decizie. Nu am luat decizii bune. Nu am putut găsi calea de mijloc între moderaţie şi eliminare. în afară de greşeala de luna trecută, când am fost în Florida şi m-am trezit în patul unui necunoscut, am reuşit să mă ţin trează. Dar nu mi-a fost uşor.

— Atunci, să bem pentru Gen, îşi ridică Heidi paharul. O fi uitat ea cum să se distreze, dar asta nu înseamnă că n-o primim înapoi.

Heidi mereu a ştiut cum să facă complimente nesincere. Aşa arată că ne iubeşte. Dacă nu te insultă măcar puţin, poţi să te obişnuieşti cu ideea că nu însemni mare lucru pentru ea. Apreciez, asta la prietena mea. *ci* mereu ţrii eX3cf ce crede. E un mod sincer de a trăi.

Dar mă surprinde din nou când îmi vorbeşte mai drăgăstos.

— Bine ai revenit acasă, Gen! Chiar mi-a fost dor de tine!

Apoi, de parcă a realizai brusc *ci* – luminile, vă rog _ , devenit vulnerabilă, se încruntă şi adaugă:

— Să nu ne mai părăseşti vreodată, ticăloase!
— O să încerc să nu, spun eu, şi încerc să nu zâmbesc.

— Bine ai venit acasă, spun şi Steph şi Alana, ridicând paharele.

— Puneţi-mă la curent, spun cu, pentru că mi-ar plăcea sa vorbim despre efectiv orice altceva.

După înmormântare fi revenirea acasă, toţi mă

întreabă ce mai fac, iar cu m-am săturat până peste cap.

— Ce se mai întâmplă pe aici?

— Alana şi-o trage cu Tate! spune Steph cu puţin prea mult entuziasm, de zici că a tot aşteptat în cot acest timp să-mi dea de veste.

În timp ce Heidi şi Alana rămân mai mereu tăcute, Steph a fost mereu cea care bârfea. Trăieşte pentru dramatism, atâta timp cât nu e ea subiectul discuţiei.

— Doamne, Steph! spune Alana şi aruncă spre ea un suport de pahare din carton. Poţi să urli şi mai tare de atât?

— Ce? Ziceam şi cu, soarbe Steph din băutura ei, cu ochii sdipindu-i de inocenţă.

Cum s-a întâmplat asta? întreb eu, curioasă.

Prietenul nostru, late, cam sare din floare în floare, ca s-o spun frumos. Chiar şi printre cei mai fustangii din cercul

ostni mai larg de prieteni, el c foarte cunoscut. Nu prea c Inul Alanei. Ea e... ei bine, mai pretenţioasă, ca s-o spun aşa.

Drept răspuns. Alana ridică din umeri:

__ Păi să vezi, s-a întâmplat ceva foarte ciudat. M-am împiedicat într-o noapte şi, cine ar fi crezut, am picat fix în penisul lui.

Interesant. E sezonul combinaţiilor de vara. Bravo ei!

Heidi îşi dâ ochii peste cap, plictisită de cât de evazivă e Alana.

___ Mai degrabă, ai tot picat pe el din toamna trecută.

Ridic o sprânceană. Din toamna trecută? N-am ştiut că vreunul dintre ei e interesat de relaţii de lungă durară.

— Păi şi sunteţi împreună sau...?

Din nou, e rezervată, dar nu prea reuşeşte să ne convingă.

— E mai mult o apariţie neregulată a aventurilor de o noapte. De tipul extrem de sporadic.

— Apoi mai e Wyatt, adaugă Steph, care abia aştepta să spună secretul, cu un zâmbet tâmp pe faţă.

— Wyatt?? repet eu, surprinsă.

Asta m-a dat pe spate mai mult decât treaba cu Tate.

— Păi şi Ren?

— Ştii că au tot fost împreună şi s-au despărţit de vreo trei ani încoace? Că se părăseau unul pe celălalt o dată pe săp- tămână.' Păi, a răbufnit, într-un final, spune Heidi şi rânjeşte. L-a lăsat dintr-un motiv stupid, iar el şi-a văzut de viaţă.

Chiar nu mă aşteptam la asta. Lauren şi Wyatt erau ca mine şi Evan, se tot despărţeau şi se împăcau, dar nu mă aşteptam să încheie relaţia de tot.

— Şi tu te-ai dar la el? cer eu ri Fiu* Intordndu- mâ ,prc Alana. Ren e prietena noastră. nu încâlci cumva regulile?

- Nu m-am dat la el. pufhqte Alana. Nu ne combinam, indiferent de ce cred alfii. «pune « P ° P"«i» I* S"Ph- Din nu ştiu ce motiv, chiar ahturi, te pare că mă place. Eu în«rc să-l opresc, bine? adaugă ea şi-R dă ^"',u * deja cam nervoasă din cauza mersului iscupei.

Schimb rapid subiectul, pentru că încerc s-oaşut.

- Ia zi-mi de iubita nouă a lui Cooper. ît ztc eu lui Hcidi. Ce-i de capul ci?

Nu cu mult timp În urmă. Heidt se combtna cu

Cooper, nqtiind exact dad erau împreună sau nu. În cazul lor. din păcate, toată treaba cu prieteni cu beneficii s-a terminat prost pentru ea.

— Mackenzie s-a retras de la facultate, de la Gârneţ. Practic, s-a emancipat şi a devenit independentă financiar, răspunde ea, Iară să pară vreun pic deranjată, aşa cum se mai simţea atund când ne mai scria, din când în când, sâ se plângă de Cooper şi de noua lui iubiră bogată.

— A fost o scenă întreagă, aprobă Steph. Ah, şi a cumpărat şi hotelul ăla vechi de pe promenadă, The Beacon. L-a renovat şi o să-l deschidă în curând.

Mama... *e bogată. Parc* a fi mişto. Eu, pe de altă pane, m-aş mulţumi sâ găsesc un scop în viaţă. Sâ umplu foi de calcul şi sâ stau cu gura pe fraţii mei pentru nişte facturi nu c chiar visul meu. Chiar dacă apreciez tot ce a făcut tatăl nostru ca să ne susfină, afiteerea familiei se simte ca o capcană ş. nu ca o oportunitate care să-mi deschidă uşi. Nu mă «preuntă. Deşi, să dea naiba de ştiu ce mi s-ar potrivi.

— De fapt, e cam mişto tipa, spune Heidi, reticentă. Nu prea mi-a plăcut de ea la început. Dar se înţeleg bine, şi Cooper e într-o stare mai bună de când e cu ea, deci e un pas înainte.

Măi, ca să vezi. Orice efect ar avea fata asta asupra lui, se pare că mai şi dă greş.

— Ce-i cu privirea aia? întreabă Alana.

— M-a cam certat când am plecat de la muncă.

— Ce-a făcut?

Heidi c clar îngrijorată.

Sună şi stupid s-o spun cu voce tare. Toată lumea ştie de Cooper că e un terchea-berchea, dar el e cel blând dintre cei doi fraţi. Nu prea-i stă în fire să certe pe cineva într-o parcare. Totuşi, când vine vorba de fratele lui, cam tinde să-şi piardă cumpătul. Evan arc efectul ăsta asupra oamenilor.

— Da, nu ştiu ce să zic. M-a ameninţat şi mi-a zis să stau departe de Evan. A spus că nu mai suntem prieteni, din moment ce l-am rănit pe fratele lui.

— Cam dur, spune Steph, şi îi simt simpatia din voce.

— Cred că arc şi el dreptatea lui, încerc eu să nu mă las afectată de situaţie. Dar m-a învinovăţit pentru comportamentului lui Evan, care e sub orice critică, şi nu e tocmai cinstit. E adult în toată firea, responsabil pentru faptele lui.

Alana îşi îndepărtează privirea, ca şi cum ar avea ceva de spus. îmi mijesc ochii şi adaug:

— Ce-i?

— Nu, nimic.

Scutură din cap, se vede că ezită să-mi răspundă. Gând rămânem toate tăcute, începe să vorbească:

- *Doar că...* Evan s-. *W,uf ™ ׀ ca ״ * fci f** tine geloasă.

Pare genul *d' kp<i* J* «re Cooper l-ar obWrvi fi clar nu ar fi *de acord cu* el.

— Deci ti iei lui partea? E vina mea.

-Nu. spun doar că *el vede* întoarcerea caca pe uo „ uOTa. Hai să fim sinceri, niciodată semn rau pentru ce va urm

i x nr Evan *pc calea* cea buna. Crede,
nu s-a descurcat să-l pna pc r~ .
probabil, că te va speria *?i " ** ma.*ufor penrrue!.*

-Ar fi foarte nasol din partea *lui.* adauga Sreph.

_ Eu doar îmi dau cu părerea, zice/Vana f-p rermmă

i - • *chirul ne masa. Mai bem una.*
băutura, apei pune paharul p ,.!•••
** L- „ h ne Steph până la baie, înainte sa sc*

Aprobam toate, şi o ia pe o p p ducă la bar şi sâ *comande următorul rând.*

După ce *ifi* termină cocteilul. *Heidi* mă priveze preca-ută şi îmi vorbeşte nesigură:

__ *Deci... ştiu că c puţin ciudat dar, ştii că Jay* şi cu mine cam suntem *împreună...*

Rămân uimită.

— Jay... adică fratele meu, Jay?

— Da...

— Ăă...nu, nu ştiam.

— Da, păi, n-a trecut foarte mult timp. Sincer, cam stă după mine din toamnă, dar nu eram sigură *dacă e o idee bună. în cele din urmă, acum câteva luni, am acceptat să ies cu cl la întâlnire. Voiam să mă asigur că nu tc deranjează. Nu vreau să fíe probleme între noi.*

Mi se pare foarte ciudat s-o văd pe Heidi cum se fâstâceşte. *Pra CX ʻStâ lucruri ״ "eacă de zidul nu-te-pune-cu- nnne, sau care să o facă sâ devină defensivă. Ar fi în stare sâ*

speric şi un rechin. Deci presupun că e drăguţ să-mi ceară voie să iasă cu fratele meu mai mare.

— Şi vrei binecuvântarea mea, nu-i aşa? o tachinez eu, prefăcându-mă că beau din paharul meu gol, ca să o fac să aştepte. Da, e în regulă. Locuim într-un oraş mic, era doar o hr«n»inc de rirnP P*nâ ^nd ûna dintre wisc lipea de vreun tnirc din familia Wcst. Sunt doar surprinsa că l-ai ales pe Jay.

Jav e cel mai dulce dintre toti fraţii mei. Mă rog, iară Q-l punem la socoteală pe Craig, care tocmai ce a terminat liceul |ay arc 24 de ani şi nu are pic de răutate în el. E aproape complet opusul lui Heidi, care îşi scoate mereu ghearele la înaintare.

— Crcde-mâ, şi eu sunt la fel de surprinsă, răspunde ea sec. trecindu-şi mâna prin părul ei blond. Jur, n-am ieşit niciodată cu un tip atât de drăguţ. Gen, de ce e mereu aşa de drăguţ?

Bufnesc în râs.

— Nu-iaşa?

— Alaltâseară, eram în drum spre

— Te rog, nu-mi spune că ţi-ai pus-o cu fratele

cinematograful ăla...

— Bine, atunci nu-ţi spun.

— Dumnezeule, meritam asta, nu?

—- Âă, bună, Genevieve! ne întrerupe o voce masculină.

Heidi şi cu mine ne îndreptăm privirea spre tipul mult ptea emoţionai, îmbrăcat cu cămaşa cu mâneci scurte şi pantaloni kaki. E drăguţ, zici că-i cercetaş, cu pâr brunet şi pistrui. Dacă n-aş fi avut vaga *impresie că-l ştiu de undeva, aş fi*

presupus că e un *turist* care s-a pierdut *fi a ajuns* pe faleză.

- Sunt Harrison Gat«. Am fost colegi *de* liceu.

— Ah, da. Ce mai faci?

Abia de-mi aduc aminte de numele ăsta, dar acum că i-am văzut faţa, chiar îmi pare cunoscut.

- Sunt bine, spune el fi « zâmbefte fi lui Hetdi. chiar dacă mă priveşte doar pe mine. Nu vreau să te deranj vo ■am doar să-fi spun că-mi pare rău pentru pierderea suferită.

— Mulţumesc! Apreciez.

îi răspund sincer. Oricare ar fi sentimentele mele amestecare cu privire la moartea ei. partea plăcură a venirii acasă într-un oraş mic esre că oamenilor, în general, le pasa. Chiar ?i oamenii care, mai degrabă, ar fi dat peste mine cu maşina cu câţiva ani în urmă au venit să spună câteva cuvinte fru- moaşe. Cam asta trebuie să *iaci.*

_ *Da... şi,* ştii, am vrut să-ţi urez bine ai venit *înapoi* acasă, spune *el. cu un zâmbet şi mai* larg, în timp ce se mai *relaxează* puţin.

Heidi se uita *la mine ca şi* cum m-ar avertiza, dar nu înţeleg *de ce* e aşa *de îngrijorata. Harrison parc foarte drăguţ.*

— Şi, cum îţi mai merge? îl întreb cu, pentru că ar fi drăguţ să *vorbesc* măcar puţin cu tipul ăsta.

Păi, tocmai ce m-am angajat *la* biroul şerifului, dacă-ţi vine să crezi. *încă* sună ciudat când o spun cu voce tare.

— Lauzi. Eşti prea drăguţ ca să fii poliţist.

— Aud asta des, de *fapt, râde el.*

(. hiar şi înainte de incidentul de anul trecut, am avut o

mulţime de întâlniri nefericite cu poliţia locali. Când eram copii, părea că nu aveau nimic mai bun de ftcut decât să ne urmărească prin oraş, hărţuindu-ne. Devenise un sport pentru ci. Frâu ca bully din şcoli, doar că aveau arme şi insigne. Nemernicul ăla de Rusty Randall era cel mai rău dintre toţi.

— Ai grijă cu ca. bobocule. E prea mare bătaia de cap cu ea

Adjunctul Randall îşi face apariţia şi îl bate uşor pe Harrison pe umăr. Zici că m-a auzit cum l-am înjurat.

Simt cum îngheaţă sângele în mine.

Heidi îi răspunde, dar nu îi aud replica din cauza furiei asurzitoare pe care o simt acum. îmi muşc obrazul pe dinăuntru, ca să mă abţin să spun ceva.

— Dacă nu te superi, îi spune Randall lui Harrison, trebuie să vorbesc puţin cu ca.

S-a mai îngrăşat de când l-am văzut ultima dată. A mai chelit. Obişnuia să-şi ascundă adevăratul caracter în spatele unui zâmbet prietenos şi a unei fluturări din mână. Acum, pe faţa lui se vede o încruntare permanentă, care vine la pachet cu resentimente şi răutate.

— Ştii ce, suntem cam ocupate, spune Heidi, parcă vrând să facă scandal. Dar dacă vrei să faci o programare, s-ar putea să te contactăm apoi.

— Maşina aia parcată pe stradă e a ta? mă întreabă el, şica- nator. Poate că ar trebui să-ţi verific toate amenzile neplătite.

Chiar şi Harrison, care se uită la mine confuz, se simte incomod când aude ameninţarea lui Randall.

— Ce zici, Genevicvc?

__ ţn zic eu, înainte să se pornească o ceartă.

Heidi c gata să facă ravagii. Şi bietul

Harrison... chiar nu în ce s-a bâgar

— Haideţi să vorbim, domnule adjunct Randall.

Până la urmă, ce poate să-mi mai facă?

Genevieve

Mereu am avut o senzaţie nasoalâ când a fost vorba de Rustv Randail. Când eram bona celor patru copii ai lui, când eram în liceu, îmi spunea chestii – nişte comentarii deplasate care mă incomodau. Dar nu i-am răspuns niciodată, am preferat sâ primesc banii şi, pentru că nu-l vedeam decât pentru câteva minute când pleca la serviciu şi când se întorcea, nu era mare brânză. Asta până anul trecut.

Eu şi cu câţiva prieteni am hotărât sâ mergem la un bar de la marginea oraşului. Ştiam că pe acolo îşi fac veacul poliţiştii, dar după câteva ore de stat împreună, toate, Alana a crezut că ar fi amuzant să mergem, totuşi. Privind în urmă, imi dau seama acum că n-a fost cea mai bună idee. Dădeam pe gât x/w-uri de tequila şi de rom când Randail s-a aşezat masa noastră. El ne

facea cinste cu băutură, şi asta era OK «unei. Apoi a început sâ mă atingă, şi n-a mai fost OK.

Acum, În faţa barului, *adjunctul Randall* se *sprijini* de motocicleta lui parcata la bordură. *Nu prea ştiu* cu *de* ce poliţiştii îşi *sprijină mâinile pe cureaua echipamentelor* ş, cochetează mereu cu armele lor. Asta mă *înfurie* maxim. Strâng din pumn, iar unghiile *Imi lasă semne în palme,* în timp cc mă pregătesc *pentru* ceea ce urmează, m grijă să

ll . . r i- *, Ar unde* pot vedea *oamenii de* la

stau la lumina unui *felinar, de un p™* intrarea din bar.

- Uite cum stă spune fendall. cu un ton superior. Nu qri binevenită aici. Cât *timp* efri tn ora?, sa su. dracului departe de mine *şi* de familia mea .

Care fimilie? Din ce-am auzit, nu mai are ntctofam.be Dar imi mufe limba ?i mă ab(în să-i spun asta. Simt disprejul • x «Mi *Nn are niciun drept sâ-mi* vorbească cum mi se urca în gat. r*u are muu r aşa, mai ales după cum s-a comportat *¿anul trecut.*

Eram bete în seara aia, şi cu, şi fetele, iar Rusty tot încerca să mă convingă să merg cu *el în parcare şi* să ne *facem de cap în* maşină. Am *fost blândă la începui. Făceam mişto şi mă* foiam prin bar ca să scap de el. Mă agăţam *de fete* pentru câ era foarte multa lume. Asta până când m-a *încolţit la tono-* mat, a încercat să mă sărute, şi şi-a băgat mâna *pe sub bluza mea. L-am împins* cu putere şi i-am spus, destul *de tare*

cât să audă tot barul, să mă lase dracului în pace. *Din fericire. a* plecat, puţin nervos şi nemulţumit.

Acolo s-ar fi putut sfârşi totul. Aş fi putut să mă *întorc la prietenele melc* şi s-o las baltă. Cu siguranţă nu era prima dată când un bărbat mai în vârsta şi agresiv se dădea la mine. Dar eram foarte ferioasâ după tot *episodul ăla.* Ficrbcam. Eram absolut revoltată. După ce a plecai, am IOI stat să mă gândesc la toate modurile În care ar fi trebuit ri-i trag una sub centuri ţi sâ-l «ling de gât. Am tot continuat sâ beau «M-uri. în cele din unui, Stcpb şi Alana au plecat, şi am mai râma* doar eu şi cu Trina, care e probabil singura persoană din tot cercul nostru de prieteni care avea instincte mai sălbatice decât mine. Nu avea de gând să-l lase pe Randall « scape basma curata, şi nici eu n-ar fi trebuit s-o fac. Comportamentul lui a fost total greşit, şi era responsabilitatea mea sa n-o las moartă.

Acum. Randall stă în faţa mea, ameninţător. Mă dau în spate, pe trotuar, căutând cu privirea cel mai bun loc de evadare. Ca să fiu sinceră, nu ştiu de ce e capabil omul ăsta, aşa că îmi zboară mintea la ce e mai rău.

— Uite, îi spun eu, recunosc că am fost nebună să apar acasă la tine Dar asta nu schimbă faptul că m-ai pipăit în bar după ce toată noaptea am încercat să scap de tine. După cum văd eu situaţia, *fie* ar trebui să ţi se reamintească să stai departe. Nu eu sunt cea care caută scandal.

— Ai face bine să stai cuminte, fetiţo!

Mă avertizează, mârâind flegmatic şi plin de furie. îl excită puterea pe care o arc.

— Să nu mai aud de petrecerile talc prosteşti. Dacă tc prind cu droguri, o să te trezeşti pe bancheta din spate a maşinii âsteia. Chiar şi dacă doar îmi laşi impresia câ eşti pe calc sâ intri în belele, tc bag direct la închisoare, m-auzi ce zic?

E disperat să găsească un motiv prin care sâ arate câ am încălcat legea.

Din păcate pentru el, am renunţat la acea parte din mine cu mult timp În urmă. Cu coada *ochiului, le vad pe Heidi şi pe* fete cum mă aşteaptă În faţa barului.

— Ai terminat? il întreb eu. (inându-mi capul sus. Sup* Mai degrabă mă arunc tn fa(a maşinii decât să-i dau lui Randall satisftqia de a vedea că ameninţările lui mă afectează.

Mă îndepărtez de el. Când mă întreabă fetele ce s-a întâmplat. le spun doar să aibă grijă. Oriunde am fi vara asu. orice am face, cu siguranţă ne va urmări. Va aştepta să dăm greş.

Iar eu nu am de gând să-i dau apă la moară.

Mai târziu, acasă, stau întinsă în pat fi sunt plină de nervi.

Gâtul mi-e încordat. Simt o presiune în zona ochilor. Nu pot sta locului. Şi uite aşa. ajung eu, în miez de noapte, sa stau pe podea. înconjurată de cutii, anuare şi

albume cu fotografii, aducându-mi aminte de trecut. O decizie nu foarte inteligentă, pentru că prima poza pe care o văd când deschid albumul e una cu mine şi cu Evan. Aveam *18* ani, poate chiar 19, şi eram *pe plajî, la* apus. Evan mă ţinea în braţe de la spate, şi avea o bere intr-una dintre mâini. Eu purtam un costum de baie roşu, şi-mi sprijineam capul de pieptul lui *gol. Amândoi* zâmbeam, păream fericiţi.

îmi muşc buza, încercând din răsputeri să nu las amintirile sa mă copleşească. Dar reuşesc să treacă *dincolo de zidul* pe care mi l-am clădit cu atâta migală. îmi aduc aminte de ziua aia de pe plajă. Am privit apusul cu prietenii noştri, apoi am plecat *doar noi doi, mergând prin nisipul călduţ spre* casa lui, unde ne-am încuiat în dormitor şi n-am mai ieşit *până* a doua zi după-amiază.

□au peste o alrâ poză. Este de la petrecerea lui Stcph, acasă la ea. c*nd avcam 16 ani> $tiu câ avcam 16 ani pentru că şuviţele alea blonde din panii meu au fost cadou de la Hcidi. Arătam ridicol. Dar nici n-ai zice, dacă ar fi să vezi cum se uita Evan la mine. Nu ştiu cine a făcut poza, dar a reuşit să prindă ardoarea din ochii lui. Şi pe mine, la fel de îndrăgostită.

Zâmbesc când mă uit la noi, cei tineri şi înnebuniţi unul după celălalt. La scurt timp după petrecerea aia, mi-a spus, pentru prima oară, că mă iubeşte.

Ne petreceam timpul în curtea mea, plutind pe spate în piscină, vorbind destul de serios despre cât de mult ne-am fi dorit ca mamelor noastre să le pese de noi, când el m-a întrerupt la jumătatea propoziţiei şi mi-a spus: „Hei, Gencvieve? Te iubesc!”.

Iar cu am fost atât de uimită să-l aud că-mi spune pe nume, şi nu *Fred,* prostia aia de poreclă care nici nu mai ştiu de unde provine, că m-am dus ca toporul la fond. Nici măcar nu mi-am mai adus aminte de ce a zis după. Ştiu doar că am revenit la suprafaţă, ochii mă usturau şi tuşeam. El mă privea indignat. „Serios? Eu îţi spun ca te iubesc şi tu încerci să te îneci? Ce naiba?” *

Asta m-a făcut să râd atât de tare, încât am făcut pe mine, apoi am *recunoscut* că m-am scăpat puţin, moment în care a înotat spre scări şi a ieşit repede din piscină. Şi-a ridicat mâinile în aer şi a mârâit: „Hai, uită ce ţi-am zis!".

Îmi vine să râd. A fost cât pe ce să-i trimit un mesaj, >naintc să-mi dau seama că se presupune că ar

trebui să stau departe de el.

Aud cum vibrează telefonul lângă mine.

Arunc o privire fi *oftez. ^ti.* Cum reuşeşte mereu facă asta? Cum ştie mereu că mi gândesc la el?

Evan: *fmi pare niu pentru *ori.*

Evan: *Am fost un idiot.*

Stau acolo fi mă holbez la mesaje, fi Im. dau seama că tozri încordarea aia de după întiinirea cu Randall, roţi Wr. vii p mari ruginea au dispărut. îmi «mt uşnert. nomul, bolovanul de zece tone de pe pieptul meu fiind în sfi^, dat la o pane. Ba chiar m-a mai lăsat *fi* durerea de *ap.* Nu suport că încă are puterea asta asupra mea

Eu: Da, ai fost.

Evan: *Daci "fac'ta"**** md “mci am ceva nisip în ochi.*

Eu: *Mă face să mă simt mai bine. da.*

Aşteaptă puţin până să-mi dea iar mesaj, cam un minut înainte să văd că-mi scrie din nou. Bulele alea mici şi gri apar, *apoi* dispar, apoi apar iar.

Evan: *Mi-afost dor de tine.*

Deja simt atracţia şi acele vechi *legături* care mă duc înapoi intr-un loc în care am jurat că nu voi mai ajunge. Mi-ar fi atât de uşor să-i *pic* iar sub vrajă. E mult mai greu să-mi fac o promisiune şi să mă şi ţin de

cuvânt.

Dar nu e vina lui – nu din cauza lui Evan sunt eu aşa. Totuşi, pentru prima dată, aleg să-mi fie mic bine.

Eu: $ mie *mi-a fost Hor de tine. Dar asta nu schimbă nimic. Am vorbit serios.*

Închid telefonul înainte să apuce să mai răspundă.

Deşi simt o durere insuportabilă în piept, mă forţez să mă uit prin restul albumelor şi grămezilor de fotografii, întreaga noastră relaţie se desfăşoară în scene păstrate în momente perfecte.

l-as rupt fratelui meu inima în două fi ai dispărut fără să-i spui măcar un cuvânt. Cât de crudă să fii să fad aşa ceva' Ai măcar vreo idee cât de mult a suferit'

îmi tot amintesc de cuvintele, de acuzaţiile lui Cooper, şi asta îmi sfărâmă inima. Are dreptate – nu mi-am luat la revedere de la Evan. Dar asta doar din cauză că n-am putut. Dacă aş fi facut-o, ştiu că ar fi reuşit să mă convingă să rămân. Niciodată n-am fost în stare să-i zic nu. Aşa că am plecat fără să-l anunţ şi fără să mai privesc în urmă.

E trecut de unu noaptea când pun, în sfârşit, pozele în curiile lor şi le aşez în dulap, în spate de tot, sub haine şi perechi vechi de încălţăminte.

Numai lucrurile moarte tânjesc după trecut. Lucrurile triste. Oi fi eu tristă, dar nu sunt moartă. Şi intenţionez să trăiesc cât încă mai pot.

Evan

Duminică scafâ, când intru pc ufă, îi găsesc pe Cooper şi pe Mac, împreuna cu unchiul Levi, deja aşezaţi la masa din bucătărie. Schiţele pentru hotelul lui Mac sunt întinse pc toată masa. Laptopul ei e deschis, iar ea stă aplecată peste tastatura, ronţăind capătul unui pix. Daisy e singura care mă observă şi sare pe mine, în timp ce îmi scot încălţările.

— Hei, frumoaso! îi spun eu căţeluşei care sare bucuroasă.

— Ai întârziat, mă informează Cooper.

— M-am oprit să iau ceva de mâncare pentru cină.

Las pe blat plasele cu mâncare chinezească. Frate-miu nici măcar nu-şi scoate capul din

planurile alea.

— Nu, nu vă faceţi griji. A fost plăcerea mea.

— Mulţumesc! spune Mac de peste umăr. Nu o să găsesc ou în pilaf, aşa-i?

— Nu, mi-am adus aminte.

Pentru numele lui Dumnezeu, e ca şi cum sunt un servitor aici.

— Laşi asta, spune Levi. Vino încoace! Trebuie sâ vorbim despre ce o să se întâmple săptămâna viitoare.

Levi e fratele tatălui nostru. Ne-a primit în casa lui după ce tata s-a urcat beat la volan şi a murit într-un accident de maşină, când noi eram mici. Ne-a crescut când mama nu dădea doi bani pe noi. Unchiul nostru e singura familie pe care o mai avem, şi chiar dacă ne-a fost greu să ne apropiem de el în trecut, acum am început să ne înţelegem şi mai bine. E genul de om foarte liniştit, care crede că sâ petrecem timp de calitate împreună înseamnă să stăm tăcuţi în aceeaşi cameră.

Are propria afacere în construcţii de ani întregi. Şi după recentul uragan care a făcut Avalon Bay praf, are în cârcă mai multe renovări şi demolări decât poate duce. Şi din moment ce Levi ne-a făcut pe mine şi pe Cooper parteneri cu ceva timp în urmă, avem de-a face şi noi cu o grămadă de treburi.

Cea mai stresantă treabă e la The Beacon,

vechiul hotel emblematic de pe faleză, cel pe care l-a cumpărat Mac în urmă cu câteva luni. Hotelul a fost lăsat în paragină după furtună şi abandonat câţiva ani, până când Mac a decis sâ-l cumpere şi să-l renoveze. Familia ei e putred de bogată, dar a cumpărat The Beacon cu propriii bani – de curând am aflat şi eu că a făcut milioane de dolari din site-urile ei unde postează chestii siropoase ce ţin de relaţii.

— M-a sunat Ronan West, spune Levi. Are nevoie de ceva renovări prin casă până s-o scoată la vânzare. Asta

. - -t . . , Impârtiţi. astfel încât unul dintre
înseamnă că trebuie să va n » »
voi să meargă acolo cu echipa-

- Pune pe unul din-« munc.ro. s-o feca. Nu vr«„ i h control h hotel pentru ca lasam pe sâ scape situaţia de sub co altcineva la conducere acolo. ior utâ|

ui

Cooper SC comportă de »ci ca
mele. Ce imatur! renovârii la hotelul Mac,

Suntem în ” câteva luni, în septembrie, cam ar
trebu. sa fie d«ch • spccjalj a
Planul este următor • reputaţie pentru salonul

dc spa în sezonul de iama, apo

mavara‘ emane I evi Nu pot să-i trimit

- Ronan mi-e prieten, spune Levi. ‘ vreun tăntâlău. Vreau sa ştiu că se *face* munca senoasa.

— Merg eu, mă ofer.

— Normal că te oferi tu, spune Cooper, oftând

exasperat. Nu cred că e o idee prea bună.

__ Nu te-a întrebat nimeni.

Mor de foame, aşa că mă duc sâ iau una dintre cutiile cu *Io mân* şi încep să mănânc.

Ne descurcam la hotel, spune Mac şi priveşte mâncarea mea.

Se duce sâ-şi ia orezul şi se aşazâ la masă, apoi adaugă:

— N-ar trebui sâ fie nicio problema daca pleci.

Cooper se uită urât la iubita lui pentru că l-a contrazis, dar ca doar ridică din umeri. Ador când Mac e prin preajmă, îi place să-l enerveze pe Cooper. Asta înseamnă, de obicei, câ-mi ia mic apărarea.

Tu abia aştepţi să calci strâmb..., spune Cooper şi scutură din cap.

Poate câ aşa e, dar el nu o înţelege pe Gen aşa cum o fac cu. Sigur, am fost amândoi toxici, am avut parte de certuri şi de nopţi nebune. Dar au fost şi momente frumoase. Ne completăm unul pe celălalt, avem o energie perfectă.

în acest moment, ca crede că îşi ispăşeşte corect pedeapsa dacă păstrăm distanţa, dar asta doar pentru că a uitat cât dc buni eram împreună.

Trebuie doar să-i amintesc. Dar ca să fac asta, trebuie să fiu mai aproape de ea.

— Hei! mă face Lcvi să fiu atent la el. Eşti sigur că poţi să te porţi cum trebuie şi să-ţi faci treaba perfect? Poate că am devenit Hartley şi Fiii acum, dar tot numele meu e trecut pe cartea de vizită.

— Nu-ţi face griji, mă descurc, îi promit cu, cu gura plină dc tăiţei.

Cooper oftează.

Luni după-amiază, Lcvi şi cu mine suntem la casa familiei Wcst. Ronan i-a lăsat cheia lui Lcvi azi-dimineaţă, ca sâ putem intra şi arunca o privire. Trebuie să analizăm proprietatea şi să facem o listă cu toate lucrurile care trebuie schimbate, reparate, vopsite. Ronan l-a lăsat pe Lcvi sâ-şi dea cu părerea şi să spună un preţ pentru ce crede el că va avea nevoie, astfel încât să primească cea mai bună ofertă atunci când o scoate pe piaţă.

După vreo 20 şi ceva dc ani şi şase copii, casa asta pe

două etaje a avut şi zile mai bune.

D»ti fiind situaţia. mă «Im' d«*“ •» flu *«. E chlar fi mai dubios d feloscsc «P dr la lnt,,re’ du’’i ,ol,e '""men- trie alea în care Gen fi cu mine am fost prinţi *ci* ne furiRrn pe fereastra camerei ei. Şi nu mai tic de toate petrecerile de la piscină pe care le-am organizat când părinţii lui Gen nu erau acasă.

Unchiul meu ţi cu mine arundm mai întâi o privire |n interior, notând diversele probleme care ne sar în ochi. Apoi trecem la exterior, ne uităm la tencuială, care trebuie refi- cută ţi la gardul de lemn, din jurul grâdinu, care se clatină şi care cere o schimbare a materialului în PVC. Arată mult mai bine şi e şi mai uşor de întreţinut. După ce mai notăm nişte aspecte, ne îndreptam şi spre piscină şi măicuîiţa.

Îmi pierd răsuflarea când o văd pe Gen pe unul dintre şezlonguri.

Fără sutien.

Să mă ucidă cineva, acum.

— Credeam că nu se mai fâc filme d-astea porno din anii ’90, tărăgănesc eu, şi aud un mormăit exasperat venind din partea lui Levi.

Fără sâ pară prea deranjată, Gen se întoarce pe o parte, arătând ca un model de costume de baie, cu picioarele ei lungi şi cu pielea dată cu ulei, care strălucea în razele soarelui. Sânii ăia uluitori şi sprinteni sunt îndreptaţi spre mine. Nu că aş fi uitat cum arată, dar s-o văd aşa, intr-un slip minuscul şi cu ochelarii de soare mă face să-mi amintesc de vremurile vechi.

— Nu mai ştii sâ baţi la uşă? spune Gen, care se întinde după un pahar cu apă.

__ Am făcut eu asta vreodată?

Mă tot uit la sânii ăia perfecţi.

Mă străduiesc din răsputeri să-mi aduc aminte că unchiul meu stă lângă mine.

__ tatăl rău ne-a rugat să venim şi să facem o estimare pentru renovare, răspunde Levi, care se simte incomod şi lasă privirea în pământ. N-a menţionat c-o să fie cineva acasă.

Mă abţin să nu râd şi spun:

__ Haide, Gen, acoperă-te şi tu cu ceva. O să-i provoci bietului om un atac de cord.

— Ei haide, Levi nu e interesat de corpul meu, oricum.

Se ridică şi-şi pune sutienul pe ea.

— Ce face Tom? îl întreabă ca pe Levi.

Mormăie un „ebine”, şi-şi fereşte privirea. Unchiul meu nu prea vorbeşte despre partenerul lui de viaţă, care lucrează de acasă pe postul de redactor pentru reviste academice. Levi preferă să-şi ţină viaţa personală departe de ochii lumii. Nu i-a fost mereu uşor să fie gay în oraşul ăsta, şi cred că îi e mai bine să-i lase pe ceilalţi să judece după propriul cap. Nici măcar prietenii lui, cei care cunosc situaţia, nu-l întreabă nimic. Nici nu prea ies la întâlniri în oraş, dat fiind căTim e cam singuratic. Presupun că Ic place să fie liniştiţi.

— Ce faci acasă? o întreb eu pe Gen, pentru că am auzit că tatăl ei o pune să lucreze la atelierul de piatră.

Ţinem deschis duminicile, spune ea, în timp ce îşi acoperă pieptul cu braţul, cât îşi descurcă bretelele maieului, aşa că lunea e zi liberă. Va pot ajuta cu ceva?

Levi reuşeşte sà vorbeasci. în timp ce se foarte uită, conştiincios, h mapa lui.

- Crezi d Ronan o ri «« fl «"enajarea spatillor Wrai, v, •• ; lAT ridici ea din umeri.

— N-am mcio idee. •>

Uşurat de răspuns, profită *de* ocazie *şi pleacă înăuntru* să-l sune pe Ronan, iar eu rămân cu Gen.

După o *clipă de ezitare, se întoarce cu spatele la mine.*

— Mă *ajuţi? zice ea, ţinându-şi maieul la piept.*

— Sau... am *putea să nu-l mai încheiem.*

— *Evan!*

— *Nu ştii deloc să re distrezi.*

Mă aşez pe marginea şezlongului şi întind mâna să prind şnururile de la sutien. *Eh,* am *făcut treburi şi mai* nasoale de atât.

— Ţi se *întâmplă des? Să vezi femei mâi bătrâne sau studente bogate dezbrăcate? întreabă ea, sec.*

— *Cam* aşa încep toate proiectele *de genul, spun eu, solemn, legând şnururile subţiri. Doar* că *prima dară mi s-a sculat de faţa cu* unchi-miu, *deci putem* cădea de acord că ăsta e cu *totul alt tip de traumă familială.*

— *Ai fi* putut să-mi spui, *mă acuză* ea, întorcându-se *spre mine după ce-şi aşazâ sutienul. A fost şiret din partea ta* să *apari* aşa, pe nepusă masă.

Nu ştiam c-o să fii aia', îi *reamintesc eu. Plănuiam doar să iau* nijte *lenjerie* intimă de-a ta *şi* să mă car.

Gen *oftează.*

— Ştii» toată schema asta a ta cu sânii goi —

Schemă." Ce schemă? N-am ştiut c-o să vii! protestă ca.

O ignor, continuându-mi ideca:

— îmi aduce aminte de excursia cu clasa, când eram a doişpea. zic eu şi nici măcar nu mă prefac că nu mâ uit la micile picături de condens care fi cad din paharul cu apă şi fi curg pe piept în timp ce ia o înghiţitură.

— Ce excursie?

— Ei, hai, ştii exact la ce mă refer.

Excursia aia e de neuitat.

— Ce-ar fi dacă nu am vorbi despre asta?

Buzele ei se curbează uşor înainte de a face o grimasă, apoi oftează.

— Dacă nu am vorbi despre ce? o fac eu pe inocentul. Despre excursia la delfinariu?

— Evan.

— Era o zi ploioasă. Erai supărată pe mine pentru că flirtam cu Jessica la ora de matematică, aşa că, a doua zi, ai venit în excursie îmbrăcată cu un tricou alb, scurt, şi fără sutien, ca să te dai la Andy Nu-Mai-Ştiu-Cum. Aşa câ ne dăm jos din autobuz şi toată lumea era cu ochii pe sânii tăi.

Urmează o pauză mai lunga, în care văd cum îşi pierde hotărârea.

— Ai furat un tricou de la magazinul de suveniruri, pentru mine, spune ea cu ranchiună.

îmi ascund zâmbetul satisfăcut. Mi-c atât de uşor să o conving să ne aducem aminte de trecut.

— Pentru că altfel ar fi trebuit să-i trag una În nas nenorocitului ăluia de Andy pentru că s-ar fi holbat la sânii tăi toată excursia.

Din nou, ia o pauză, apoi spune:

— Poate că m-am excitat când te-arn văzut gelos.

Încep să zâmbesc.

— Vorbind de gelozie...

— Ce zici? spune ea, serioasă.

— Ţi-am zărit ura în privire alaltăieri seară, pe pfajj.

Când observ că nu muşcă momeala, o ademenesc din nou:

- Ştii, când vorbeam cu tipa aia de la universitate.

- Când vorbeai..., repetă ea, cu un ton pesimist.

Vad ura aia binecunoscută din privirea ei din nou, Înainte să observ expresia enervată. Era nervoasă pe ea însăşi.

O ştiu pe Genevieve, şi tn momentul de fişa, nu suportă că şi-a arătat slăbiciunea. Cum mă aşteptam, evită subiectul.

— Te referi la tipa al cărei iubit te-a bătut măr? îmi zâmbeşte ea, dulce. Cea care s-a prefăcut că te vrea doar ca să-l fecâ gelos pe gagică-su?

_ Unu la mână, nu ai dreptul să fii atât de veselă când te gândeşti că cineva m-ar lua la bătaie. Doi la mână, nu m-a scuturat nimeni – prietenii ăluia au trebuit să-l care de acolo, în caz că n-ai băgat de seamă. Trei la mână, dacă voiam s-o bag în pat, o faceam.

— Nu ştiu ce sa zic. Din ce am văzut eu, părea că tu-ţi dădeai silinţa s-o vrăjeşti, iar ea a plecat cu iubitul ei.

— îmi dădeam silinţa? Nu cred, zic eu, şi-mi înclin capul. Genevieve, iubito, ştim amândoi că nu am probleme în a le convinge pe femei să-şi lepede hainele.

— Ah, şi eşti şi modest.

— ^Modestia c pentru ăia care nu au pane de sex, îi lac eu cu ochiul.

Sunt mulţumit să o văd cum înghite în sec. Dumnezeule! Vreau să ¡-o trag- A lrccut atât mu*1 tlmP- Jirea mult. Nu contează cu câte fete m-am combinat în absenţa ci. Nimeni nu se compară cu ea. Nimeni nu mă excita atât de râu, nu mă fiice să mă simt la fel de nebun.

___ Păi, din moment ce îţi e atât de uşor să seduci, atunci de ce nu o ştergi de aici şi te duci sâ găseşti pe una care să se lase vrăjită de tine?

Răutăcioasă, ridică din sprâncene, şi mai ia o gură de apă.

— Încetează sâ te mai prefaci că nu vrei să rupi hainele de pe mine şi să mi-o tragi în piscină, izbucnesc eu.

— Dar nu vreau, spune ca, foarte încrezătoare, dar nu pot să nu observ scânteia din ochii ci.

— Nu? zic eu, lingându-mi buzele brusc uscate.

— Nu, repetă ea, acum şi mai puţin hotărâtă.

— Pe bune? Nu eşti tentată absolut deloc?

O văd cum înghite iar în sec. îi tremură mâna când pune paharul pe masă.

Mâ aplec mai aproape de ea, respirând adânc. Mirosul sărat şi dulce al uleiului de plajă se simte puternic în acrul umed. Vreau să-i smulg tricoul cu dinţii şi să-mi trec degetele prin pârul ei. încearcă să se comporte ca şi cum nu i-ar păsa, dar îi văd pulsul cum bate pe partea laterală a gâtului şi Ştiu câ simte exact ceea ce simt şi cu.

Hai sâ ne întâlnim mai târziu, spun cu, fără să gândesc înainte sâ deschid gura, acceptând, totuşi, ideea. Diseară, la locul nostru.

Din spatele acelor ochelari de soare argintii reflectorizaţi, part impasibilă. Dar când îşi muşca buza şi ezită să răspundă,

fdu d tmi ia ideea În condderare. Ar vrea *a* apună <fa. Ar fi atâ. de ufor. fcnrru d nu am «».. niciodarâ de ce d

• • JI lucrurile au venit mereu de la line, câm sa ne dăm o şansa. iUCIU

,n'iMUn'P"«°P juru^l'ieT Sn-penetr-^ « ridid fi rămân

bloca, ^^X.^wr'ri<^<,inu,neriN" pot sâ vin. Am o

întâlnire.

Genevieve

La trei ore după ce m-am văzut cu Evan, încă mă oftic pentru ce am făcut. într-un moment dc prostie extraordinară, m-a luat gura pe dinainte şi acum trebuie să ies diseară la o întâlnire. Naiba ştie cu cine. După ce mi-a ieşit porumbelul pe gură, normal că Evan s-a enervat, chiar dacă a făcut tot posibilul să se prefacă că nu-i pasă. Uneori uită cât de bine îl cunosc, cu toate ticurile şi piticii de pe creier. Aşa că, în timp ce voia să arate că nu-i pasă, mă tot întreba unde mă duc şi când, iar asta m-a făcut să bag minciuni, una după alta. Am reuşit să evit să răspund când m-a întrebat cu cine merg, insistând că n-are de unde sa-l ştie, dar n-aş băga mâna în foc că n-o să mă verifice, şi asta o să fie o problemă.

Până diseară la opt, trebuie să găsesc pe cineva care să mă scoată la întâlnire.

Din moment ce n-am de g^nt^ intrü Pc Tinder ca g găsesc pe vreun oarecare pe acolo ca ri-l *conving* pe foaml meu să mă lase ín pace, scriu SOS pe *grup, apoi* ajung acasă la Alana şi la Stcph, ca sá IMtc 0 ta,c dc ^P"'- e la munci, dar zsu e un lucra bun, dat fiind d toate sfe. turile ei au fim, oricum, inutile. *Afa-fi minfi,,* scris ea pe grup, în modul ei prostesc.

Of. Adică... are dreptate.

- Deci practic te-a excitat fitptul că l-ai iapitit pe Evan cu sânii tăi, apoi, brusc, şi-ai schimbat comportamentul faşă de el, concluzionează Alana. după ce le povestesc ce s-a întâmplat.

Stăm pe veranda din spate şi Încerc să-mi imaginez că ceaiul meu dulce are *şi* vodcă în el.

- Adică, nu vreau să pari că-i iau lui partea, dar îmi parc că nici tu nu ştii ce vrei.

__ Nu cred că m-am exprimat bine. *El* a dat buzna peste mine.

Steph mă ia în derâdere:

___ Da, dar se parc că p-a cam plăcut.

— E în regulă dacă p-a plăcut, îmi spune Alana, întinzându-se pe leagănul de pe veranda, în timp ce se leagănă. Toată lumea are câte un *fetiş.*

— Nu e un *fetiş.*

Deşi, acum că a spus-o, bănuiesc că există un sâmbure *de adevăr.* Evan şi cu mine am simţit mereu o

oarecare tensiune între noi. Ne tot apropiem şi îndepărtăm, ne facem geloşi unul *pe* celălalt până primim o reacţie. Toate astea *fac parte*

din obiceiurile nasoale de care încerc să mă descotorosesc. Şi totuşi, repet aceeaşi paşi. E ca şi cum aş face aceleaşi mişcări de dans pe o melodie nouă.

__ E magia-penisului-de-băiat-rău, spune Alana cu tonul ei sec, ftră urma de umor. Ne fiice să ne pierdem minţile. Nu e vina noastră că ăia care sunt praf emoţional sunt şi buni la pat.

Din nou, are dreptate. Şi când vine vorba de Evan Hartley, chiar şi cele mai nesemnificative aspecte mă fee să-mi pierd minţile. Lucruri aparent minore care declanşează amintiri şi răspunsuri involuntare. Corpul meu a fost programat pentru anumiţi stimuli. E deja vorba de instinct, de o a doua natură. îşi linge buzele şi încep să-mi imaginez cum îşi bagă feţa intre picioarele mele. Astăzi, i-am simţit mirosul părului şi mi-am pierdut minţile.

Şi cu siguranţă nu a ajutat faptul că m-a tachinat cu sexul în piscină şi că apoi m-a rugat sa ne vedem la locul nostru.

Eu doar am inventat o scuza pentru că mai aveam foarte puţin până să-i accept invitaţia. Ce e rău la sexul consensual între prieteni? Nu e nimic rău în asta... până când o partidă duce la mai multe, şi apoi începem sa petrecem fiecare clipă împreună, fecând tâmpenii şi certându-ne pentru că fiecare moment de aventură şi

conflict mai smulge câteva picături de adrenalină din noi.

— Nu mă pot abţine, zici că sunt dependentă de el. încerc eu să nu par interesată, dar apoi îmi zâmbeşte şi flirtează cu mine, şi asta mâ face şi pe mine sâ îi răspund la

avansuri, recunosc eu. Dar dacă nu renunţ la obiceiul

nu o să pot s-o iau niciodată de la capăt.

— înseamnă că trebuie să te scoatem din bucla asta, decide Alana. Trebuie doar să găsim pe cineva care nu e deloc ca Evan. Adică să îţi luăm corpul prin surprindere, ca să zicem aşa.

- Da, păi asta înseamnă că n-o să găsim pe nimeni în oraşul ăsta.

Păi dacă rai de pe listă prietenii lui fi apoi pe cei pe care nu-i suport, abia de rămânem cu câţiva cu care nu sunt rudă. Şi să dau târcoale prin barurile de srudenţi ca să găsesc un tocilar de la Gamet, asta nu prea-mi stă tn fire;

— Dar tipul ăla de alalrăseară? întreabă Sreph. Cel care a venit la rine şi la Heidi.

— Cine? Harrison?

Doar nu vorbeşte serios.

— Nu e o idee rea, absolut deloc.

Alana se ridică în fund. Se luminează la faţă când îi vine un plan în minte. Fata asta e regina planurilor.

Steph aprobă din cap.

— Dacă c să ne luăm după ce zice Heidi, pare că i-ai picat tipului cu tronc.

— Dar e..., nici nu-mi vine să zic. E poliţist şi poarta kaki. Numai turiştii poartă kaki.

Exact. Nu seamănă deloc lui Evan. E perfect! spune Alana, privindu-mă hotărâta şi dând din cap.

Deja îşi facea planuri.

— E doar o singură întâlnire, precizează Stcph. jl-l ia pe Evan din cârcă şi, să fim serioşi, există modalităţi mai rele de a petrece o noapte decât să mănânci pe gratis cu un tip care are zero şanse sa şi-o tragă vreodată.

Aşa e, are dreptate. Harrison a fost foarte drăguţ. Şi întâlnirea asta are zero riscuri şi nu am aşteptări. Partea cea mai rea, totuşi, e că, ia un moment dat, o să epuizăm toate subiectele de discuţie şi o să-mi dau scama că nu avem absolut nimic în comun. Seara, la sfârşitul întâlnirii, o sâ ne luăm la revedere stânjeniţi şi n-o să trebuiască să ne mai vedem vreodată. E atât de simplu. Şi dacă Evan îşi face apariţia, se va uita la Harrison, i se va face milă de mine, şi va pleca râzând. Mă descurc cu asta, dacă înseamnă că Evan o să păstreze distanţa.

— Bine, cad eu de acord. Să înceapă Operaţiunea Băiatul Cercetaş.

Din moment ce nu ştiu pe nimeni care ar putea să aibă numărul unui copoi, şi în niciun caz n-o să sun la secţie, îmi trebuie ceva abilităţi de detectiv ca să dau de Harrison pe canalele de socializare şi să îi trimit un mesaj. Pagina lui de Insta este adorabilă, ca să nu spunem patetic de

blând. Dar îmi reamintesc că de aia e un pretendent complet inofensiv şi lucrul ăsta întăreşte mesajul pe care îl reformulez. Gata cu băieţii răi.

Eu: *Mi-a făcut plăcere sâ te văd seara trecută.*

Eu: *îmi pare rău că am fost intrerupţi. Vrei să luăm cina împreună diseară?*

E un prim mesaj Indrita*. d«r »« Inrr-o mWllrie w termen-limită. Din fericim. Harris rtapunde în clreva minute.

Harrison: *Ce surpnei! Da, nti-arp*
^ttisOn: Sa vin tJte.au pe b, ora 19.00.

Eu: *Sigur, Jar lata majina ocara.*
Borr^n: Infelet. Ne veJent JirearJ.

Çiâţâ nu â fost âsâ ţic gt^u*
f i' I ,, ceea ce am ajuns să conştientizez dm trans- în ulumul an, ceea ce am) de
formarea mea *esteta* alegen> ne
ori în fiecare zi. Alegem sa facem un iu rr
încă rinul. Şi încă unul. Şi apoi altul. Aşa că poate sa pacd^ un tip drăguţ să iasă la o întâlnire falsă cu nune o. sa-mt dez- XZul iubit intr-un mod blând nu tna face toana, o $finTd mă îndeamnă să o iau u,or. Ideea e ca vechea eu nu ar fi fost prinsă nici moartă în aceraţi încăpere cu Hamson. Şi cine ştie, poate că vom deveni chiar prieteni.

IO.

Evan

Face toate câcaturile astea dinadins. îi place să ştie că încă deţine puterea de a se juca cu mintea mea, tachinându-mă şi apoi lăsându-mă balta. îmi pare rău de tipul cu care iese. Nemernicul ăsta a crezut că e o idee bună să mi-o ia pe Genevieve chiar de sub nas. Ar face bine să aibă asigurare medicală.

Oricum, după muncă, ajung acasă chiar liniştit. Dar nu fac trei paşi în casă, că frate-miu şi sare cu gura pe mine.

— Hei, zice el din sufragerie, unde se uită cu Mac la TV. Ai vorbit cu Steve de garnitura pentru ţevi?

— Ce? zic eu şi-mi dau jos pantofii, trântindu-mi cheile pe masă. Nu, am fost cu Levi la Gen acasă.

Da, şi după, trebuia să te opreşti la birou şi să vorbeşti cu Steve despre comanda pentru hotel. Avem nevoie de garniturile alea mâine, ca să înlocuim instalaţiile

sanitare de la etajul doi.

— Păi şi? Ihi-te tu!

Mi îndrept spre bucâtărfe sâ !«• o bere din frigider. Dahy Vine I. mine ţi di din rondă m»l cev» c» de obicei

- Cred ci vrea să mergi .firi, spune Mac. O duci re rog?

— Eţti lipită cumva de canapea, sau ce.

- Hei! spune Cooper ţi se ridici, fiindcă aparent insă îţi poate folosi picioarele. Ce-i cu atitudinea asta.

- Păi tocmai am intrat pe uţă ţi aţi ţi sărit pe mine.

Arunc capacul în gunoi ţi pocnesc din degere la Datsy. iar asta o face să chelălăie ţi să se ducă la Mac.

- Voi ce aţi făcut azi, mai exact? în loc să vă plângeţi că nu se face treabă, de ce nu mergeţi voi să le rezolvaţi?

Cum nu am de gând să port această discuţie, plec în garaj.

Treaba e că Genevieve nu e genul care iese la întâlniri.

Gândul că s-ar îmbrăca într-o rochie drăguţă ţi s-ar machia frumos pentru *o* cină e de-a dreptul stupid. Mai degrabă şi-ar tăia o mână decât sâ facă conversaţie la aperitive. Deci, ce *fax, de fapt?* E asta o încercare elaborată de a mă convinge că s-a schimbat? Ce glumă bună! Gen este tipul de lată care fură o motocicletă din

faţa unui bar de motociclişti doar ca să facă o plimbare. Sub nicio formă n-ar lăsa ea un tip să-i tragă scaunul ca sâ se aşeze la masă.

Sau poate că da.

Vocea sâcâitoare din capul meu mă face să mă simt nesigur. Chiar ar fi aşa de greu de crezut că acum îi plac rochiile elegante şi cinele la restaurant? Poate că fata pe care am cunoscut-o anul trecut nu mai este aceeaşi pe care...

Alung gândul ăla. Pentru că nu se poate, nu! O ştiu pe Genevievc West foarte bine. Ştiu ce o entuziasmează, ce o face să zâmbească, ce o face să plângă. îi ştiu toate toanele, şi chiar şi cele mai întunecare părţi ale minţii ei. Poate câ reuşeşte să se păcălească pe ea însăşi, dar cu mine nu merge.

îmi întorc capul, îmi scot tricoul de pe mine. îl arunc deoparte şi încep să lovesc sacul greu care atârnă dc tavan, în colţul garajului. Praful iese la suprafaţă cu fiecare lovitură. Rotocoale mari de pudră fină, cenuşie. Primele lovituri îmi scurtcircuitează nervii, vocea din capul meu tace subit. Durerea ascuţită reverberează în mâini, apoi în braţe, coate şi umeri, până când abia dacă mai simt ceva. Dar suferinţa c încă acolo. Peste tot. Şi devine din ce în ce mai insistentă.

M-a *părăsit.* Pe mine, care am dormit toată noaptea în scaunul de lângă patul ei, după ce a suferit o contuzie după ce a căzut dintr-un copac, într-o încercare nereuşită să se întreacă cu doi dintre fraţii ei. Pe mine, cel care a ţinut-o în braţe de fiecare dată când plângea că maică-sa a ratat vreun eveniment important din viaţa ci.

M-a părăsit fără să-mi zică nimic.

Nu, mai rău de atât – fără să-mi zică să merg cu ca.

— O sâ rămâi fără piele dacă nu te bandajezi, spune Cooper, după ce se strecoară în garaj.

Se aşază în spatele sacului de box şi-l ţine să nu se mai mişte, în timp ce îl ignor şi-mi văd de treabă. Deja

au apărut dâre dc sânge pe materialul din piele sintetică. Nici ca-mi pasă.

Când vede câ nu-i răspund, el tot insistă.

— Ei haide, spune-mi. Care e *problema? S-a*

întâmpla ceva?

- Dacă ai de gând să mi freci la cap, mai bine pleci.

Continui şi lovesc sacul din ce În ce mai tare.

Cu fiecare lovituri, mi se limpeaefte mintea, creierul Încetează să maj primească impulsuri, iar durerea se disipa.

- Deci, să înţeleg ci e vorba despre Gen.

Oftează ţi îmi dau seama ci e dezamăgit, de zici că aţ fi venit acasă cu un patru în carnetul de note. E obositor să ai un frate care se crede taică-tu.

— Când ai de gând să încetezi? Te-a lăsat baltă.

Ce mai vrei?

— îţi aduci aminte anul trecut cât de mult ţi-a păsat *ţi,* de părerea mea despre Mac?

Am ţinut morţiş să-i zic asta pentru că mi-am învăţat lecţia. Când mă băgăm în treaba lui, când a fost vorba de trecerea de partea cealaltă a taberei, cea întunecară, când s-a îndrăgostit de o ţipă bogată, mi-a spus să-mi ţin gura. Şi a avut dreptate.

— Da, păi, nu c treaba ta.

— încerc doar să am grijă de tine, spune ei, de

parcă eu nu m-am prins deja de asta.

Văzând că încep să nu-l mai suport prin preajma mea, Cooper ¡şi schimbă tactica.

Haide, hai să plecăm de aici, prin oraş, să mai iei o pauză de la atâtea gânduri.

- Pas.

Cu mult timp în urmă, mi-am dat seama că nu există nimic care să mă scape de gândurile despre Genevievc. E parte din mine. Nu o pot smulge fără să mă sfâşie.

îl privesc pe Cooper pentru o secundă, între loviturile aplicate sacului. E trist. Dar nu e treaba mea să-l fac să se simtă mai bine, şi nici nu sunt responsabil să încerc.

__ Poţi sa pleci acum, Coop.

Cu maxilarul încordat, iese din garaj.

La scurt timp după ce a plecat, renunţ la sacul de box. încheieturile de la mâini îmi sângerează. Parcă văd şi nişte bucăţi de piele cum atârnă. E scârbos ca dracu’.

Când îmi vibrează telefonul în buzunar, sunt aproape sigur, pentru că sunt un cretin, că e Gen. Apoi, când văd că e mama, încep să înjur.

Shcllcy: *Hei, scumpule. Vreau doar să văd ce mai faci.*

Da, maică-mea nu e trecută în agendă drept MAMA, ci Shelley. Şi asta spune multe.

îmi tot trimite mesaje în încercarea de a reface relaţia noastră după ce Cooper a denunţat-o la poliţie. A fost arestată pentru scurt timp, după ce i-a furat câteva mii de dolari, cu luni în urmă. I-a ajuns până-n gât comportamentul ei de căcat, dar asta a umplut paharul. A fost ca o ultimă trădare.

Nu i-am spus lui frate-miu că-mi scrie, pentru că pentru el, ea nu mai exista. S-ar înfuria dacă ar afla că ţinem legătura.

Nu că eu aş fi foarte iertător. Nu mai sunt, cel puţin. Ani întregi am fost dispus să-i ofer prezumţia de nevinovăţie,

chiar şi atunci când ştiam câ nu poţi să te lucrezi în ea. (fiecare vizită a fost, pur şi simplu, ca o vestire a unei alte prrK misiuni încălcate şi a unei alte plecări iară să-şi ia rămas-bun îmi parc că nu ştiu cum sâ o ignor.

Oftez şi li scriu înapoi:

Eu: *Toate bune aici. La tine?*

Shelley: *Sunt În Charleston. Mi gândeam că poate vii ui mă vizitezi?*

Mă holbez la ecran ceva timp. De săptămâni întregi, a tot insistat că s-a schimbat. Că a luat-o *de la capăt şi* toate cele. în ultimul mesaj de la ea, spunea că vrea o şansă la împăcare, dar îţi vine să râzi când vezi numărul de şanse pe care femeia asta le-a primit de la noi. Câtă nevoie am avut de mama noastră atunci când eram mici... Acum, ne descurcăm şi fără ca. La naiba, ne descurcăm şi ne înţelegem mult mai bine. Ne-a fost mult mai bine fără ea, puteam să ne lipsim de prezenţa ci o dacă la câteva luni, doar ca să îndruge ceva despre vreo marc oportunitate şi despre cum o să revină ca pc calea cca bună, şi că tot ce are nevoie c un loc unde să stea şi câţiva dolari, bla bla bla. Asta până când într-o dimineaţă nc trezim că dispăruse din nou. Cu banii noştri cu tot. Şi camera lui Cooper întoarsă cu fundul în sus.

Când vede că nu îi răspund pc loc, îmi mai dă un mesaj.

Shelley: *Te rog. O luăm uşor. O ceaşcă de cafea? O plimbare? Orice doreşti tu.*

Ezit şi iarăşi mă trezesc cu un mesaj.

Shclley. *Mi-e dor de fiii mei, b'van. Ir mg!*

îmi scrâşnesc dinţii. Problema e că n-am chef să i dau apâ la moară. Nu poate să bage scuza asta cum că ca e mama noastră după ce ne-a neglijat ani de-a rândul.

în mesaj a scris o oră şi un nume dc restaurant. Pentru ca ştie ca îi cedez repede, aşa a fost întotdeauna. Nu şi-ar permite să facă aşa şi cu frate-miu. Şi asta pare o capcană şi e nedrept.

Chiar şi aşa, când ştiu cum stă treaba, o pane din mine vrea s-o creadă, să-i dea şansa să demonstreze că e o persoană decentă. Cu noi, măcar.

Eu: *Mă gândesc fi te anunţ.*

Dar e drum lung până la împăcare. Coop intenţionează să ducă ranchiuna asta până în mormânt. Sunt sigur că ar fi mai fericit dacă nu ar trebui să se mai gândească la ea vreodată. Pentru mine, ci bine, dacă e să fiu sincer cu mine, cred că

sunt încă iritat. Ultima dată când a fost aici, a jucat teatru foarte bine, cea mai bună performanţă a ei de până acum. Aproape m-a convins să cred că va rămâne cu noi şi va încerca să fie o mamă adevărată. Mă rog, cât ar mai putea fi una pentru doi adulţi care abia o cunosc.

Chiar e inutil să mai spun că mi-am luat ţeapă, şi Cooper mi-a demonstrat că *a avut dreptate.*

Şi, din moment ce nu am chef să repet aceraţi greşeală, la cină fin pentru mine *ci* Shelley e În Charleston. F. ultim, mea problemă, oricum. Mă macină mai mult gândul că Gen iese la întâlnire cu altcineva.

Cât Mac îmi <1A piureu! de cartofi, eu Imi închipui câ fosta mea râde la glumele unui nemernic cât mănâncă salate şi aperitive. Cooper vorbeşte despre muncă, dar mie Îmi stă capul doar la strategia tipului ăluia de a o băga în pat. Se gândeşte cum arată dezbrăcată şi dacă o fnptura cu homar i-ar Câştiga un sex oral de la prima întâlnire.

Am maxilarul atât de încordat, că abia pot să înghit.

Apoi, cât strângem masa, mâ întreb... *daci lu, Gen chiu, ii place de cretinul iU* Dacă îi pică sub vrajă şi îi mănâncă din palmă? Poate că poartă o ţinută sexy cu intenţia de a o arunca pe podeaua lui. Poare mai

târziu, o să-l zgârie pe spate de plăcere.

Aproape câ îmi vine să lovesc peretele, aşa câ-mi ţin pumnii strânşi pe blat, în timp ce o ajut pe Mac sâ punâ vasele în maşină.

Ce se întâmpla dacă âia doi se cuplează? Era altceva daca era cu un tip în Charleston, câ nu îi vedeam. Dar e acasă acum. Dacă se combină cu un tip nou, voi fi forţat să-i văd, să-i îndur cât sunt la muncă, acasă la tatăl ci? Să intru peste ci în bucătărie în timp ce încearcă brusc să se comporte normal, iar ea sâ fie îmbujorată, să-mi dea de înţeles câ ăla tocmai o satisfăcea? Rahat, nu! Aşa ceva nu se poate întâmpla.

— Mergem pe plajă, să o plimbăm pe Daisy, spune Mac, împăturind frumos cârpa de vase şi aşezând-o lângă chiuveta. Vrei să vii?

— Nu, sunt OK.

Dar nu e adevărat. Nu sunt OK deloc.

Din clipa în care Cooper şi Mac ies pe veranda din spate, îmi iau cheile şi mă îndrept spre uşa din faţă.

în cel mai scurt timp, sunt deja pe motocicleta mea, mergând în oraş să văd ce face. Să fîu aJ naibii daca o s-o las sâ iasă cu ăla.

11

Genevieve

— Cred că am dat-o în bară, îi şoptesc eu lui Harrison. Chelnerul, îmbrăcat într-o cămaşă albă şi o vestă neagră, îmi aşază şervetul în poală. Avem deja trei pahare diferite pe masă şi nici măcar n-am comandat ceva. Când chelnerul ne-a oferit apa plată sau minerală, cu am cerut d-aia gratis.

— N-am ştiut că locul ăsta e atât de sofisticat.

Sau de scump. S-a deschis de curând şi l-am observat când am trecut ieri pe lângă el. Cât scotoceam eu planul ăsta, mi-am adus aminte de restaurant. Acum port cea mai bună rochie de vară a mea, ba chiar m-am şi machiat şi mi-am lacut părul şi tot simt că m-am îmbrăcat necorespunzător.

La rândul lui, Harrison face o treabă decentă, dându-se drept unul dintre băieţii clubului de iaht care apar în Avalon Bay. vara. Poartă cămaşă şi nenorocirii ăia de pantaloni kaki cu o curea care se potriveşte cu pantofii. Arată bine, totuşi.

__ Nu mă deranjează, spune Harrison şi dă la o parte nişte pahare, ca să facă loc pentru meniu. Nu prea mănânc în oraş. E drăguţ sa mai ies şi eu.

— Okay, dar să ştii că împărţim nora.

Cu un zâmbet copilăros pe faţă, Harrison scutură din cap, apoi adaugă:

— Nu pot să te las să faci asta.

— Nu, pe bune, nu aş fi sugerat să ieşim aici dacă ştiam de dinainte că c aşa. Te rog!

Iasă meniul din mână şi mă priveşte în ochi, serios. Zici câ c mai bătrân cu zece ani.

— Dacă continui cu asta, s-ar putea să mă simt ofensat, îmi face cu ochiul şi îi observ pistruii ăia băieţeşti în obraji. îmi dau seama că mă tachinează.

— Aia-i faţa ta de poliţist, aşa-i?

— Da, am cxcrsat-o în faţa oglinzii, recunoaşte el, şi se apleacă spre mine, apoi îmi şopteşte: Cum mă descurc?

— Cred că te descurci perfect.

Harrison ia o gură de apă, şi zici că tocmai şi-a amintit că, de obicei, la prima întâlnire, trebuie să fii emoţionat.

— Alaltăieri, am tras pe dreapta o bătrânică pentru ca n-a oprit la stop. Am făcut greşeala s-o întreb dacă nu l-a văzut, şi a crezut că am considerat că nu mai vede aşa de bine. Femeia a dat un telefon la poliţie şi a zis că un copil de liceu a furat o maşină de poliţie şi o uniformă şi că c pe strada, opreşte lumea şi terorizează comunitatea.

Bufnesc în râs.

- Oricum, mi s-a spus d ar fi bine să arăt ,i eu a poliţi». Chelnerul se întoarce să ne ia comanda *de băutură. Oare*

ar merge o sticlă de vin? Când Harrison tmi întinde lista cu vinuri, ti spun d nu e necesar. Experienţa mea se rezumă, în general, la cele cinci grupuri de băutură majore: whisltey, vodcă, tequila, rom, şi g>n-

- Stai, mă descurc eu, spune Harrison, privind, entuziasmat. lista. Odată, m-am uitat la un documentar despre vinuri pe Netflix.

— Tocilarule, spun eu şi nu pot sâ nu zâmbesc.

Ridică din umeri *fi rânjeşte satisfăcut, foarte*

mândru de el.

- Vrem două pahare de *Pinol Grifio* din 2016.

vă rog. Mulţumesc!

Chelnerul dă din cap. Mă gândesc daca să refuz, dar ce are dacă beau un pahar de vin? Nu e ca şi

cum aş băga r^r-uri şi cocktailuri cu nemiluita. Nici măcar n-o să mâ ameţesc de la un pahar. Pe lângă asta, nu vreau să vorbesc despre reputaţia mea, a fetei care a fost la reabilitare, înainte de a comanda mâncare. Nu aşa se începe o conversaţie. Vad trecutul meu ca un accesoriu care completează ideea câ acum sunt un adult matur.

— Cred că a mers bine, îi spun eu.

— Am fost emoţionat pentru o dipă, dar cred că m-am descurcat până la urmă, râde el, căzând de acord cu mine.

Ca să fîu sinceră, când vine vorba de întâlnirile false, asta merge chiar mai bine decât mă aşteptam. Ne-am întâlnit

direct la restaurant, nu a mai venit să mă ia de acasă, şi am început să mă îngrijorez că ar putea apărea cu flori în mână sau ceva. Când m-a pupat pe obraz, a recunoscut că voia să-mi ia un buchet de flori, dar nu păream genul, şi că probabil ne-ar fi făcut de râs pe amândoi. Avea dreptate, iar faptul că şi-a dat singur seama de asta mi-a schimbat complet părerea despre el. Suntem liniştiţi şi ne înţelegem bine. Nu avem momente de tăcere jenantă şi nici nu ne evităm privirea, încercând să găsim o cale de a ieşi din restaurant mai repede. De fapt, îndrăznesc chiar să zic câ mă distrez, oricât de ciudat ar fi asta.

în trecut, n-aş fi fost prinsă nici moartă în locul ăsta. Cred că asta e şi ideea. Ies din umbra pe care trecutul meu a năpustit-o asupra vieţii melc. Harrison chiar se ridică la nivelul aşteptărilor. E un pic timid şi precaut, dar drăguţ şi amuzant. Zici că e scos dintr-un *siteom* din anii ’90. Şi chiar dacă nu simt niciun fel de atracţie sexuală pentru el, poate că e mai bine aşa. Ce ne definea pe mine şi pe Evan? Chimia noastră sexuală, de-a dreptul turbată. Ne controla total.

Dar am de gând să iau în serios toată treaba asta cu fata bună, poate că am nevoie de un băiat bun care să mă completeze.

— Oricum, am impresia că sunt nepoliticos, că nu-mi mai tace gura. Uneori, am tendinţa să vorbesc prea mult, zice el după ce am comandat

mâncarea şi după ce mi-a spus de ce nu mai poate să mănânce midii.

— Ba nu, e OK, îl asigur eu.

Oricum prefer să nu fiu în centrul atenţiei.

- Spune-mi. cart e cel mai ciudat caz la care ai fa* chemat?

Harrison cadr pufin pe M"duri' Privind P'1"™' de ,în pe care îl mijd În cercuri mid pe mari, apoi adaugă:

— Păi. am avut unul aţa. Era a doua mea săptămână I, job. Aveam „babysitrer”. pe tipul ăsta. Mitchum. care arăta ca un profesor de mate dubit, cu acces la o armă letală. Din momentul în care am ficut cunoţtinţă, mi-a lăsat de înţeles că vrea să mă omoare.

Râd prea tare, deranjând mesele din apropiere. Mă ascund în spatele unui şerveţel.

— Eu vorbesc serios. Nu ştiu care a fost treaba, dar am mers în biroul şefiilui înainte sâ intrăm în tura, iar Mitchum era deja acolo şi mă privea de parcă am lăsat-o gravidă pe fiică-sa.

Nu-mi pot imagina cum cineva şi-ar putea face o primă impresie proasta despre Harrison. Mă rog, nu prea mi-au plăcut mie poliţiştii din oraşul ăsta, deci poate că mi-am găsit răspunsul.

— Suntem chemaţi la o casă în Bclfield, continuă el. Dispeceratul spune că sunt câţiva vecini care se cam ceartă. Aşa câ ajungem la faţa locului şi găsim doi domni în vârstă care se înjură în curtea din faţă. Mitchum şi cu mine îi despărţim ca sâ aflăm ce s-a întâmplat şi ni se spune repede că amândoi au început sâ bea de dimineaţă. Se certau pe o maşină de tuns

iarba sau pe o căsuţă poştală, depinde cu cine stăteai de vorba. Nu era nimic interesant în toată situaţia aia, dar
aveau amândoi puşti în mână şi unul dintre ei chiar a tras de câteva ori.

încerc să-mi dau scama unde ajunge cu povestea, când Harrison scutură din cap, parcă mi-ar spune nici să nu încerc.

— Mitchum îl întreabă pe unul dintre ci *de ce nu lasă arma din mână.* Ne spune câ el şi-a luat armă pentru câ are şi vecinul. Iar vecinul spune câ şi-a cumpărat-o pe a lui când |-a văzut pe celălalt că i-a pus un aligator pe acoperiş.

— Ce? Un aligator adevărat? scot eu un alt zgomot care deranjează întregul restaurant, deşi acum sunt prea preocupată de subiect ca să mă simt ruşinată.

— Nenea ăsta a încercat sâ-l împuşte, să scape de aligator, dacă-p vine să crezi. Trăgea în acoperiş, în pereţi, oriunde. Nici nu putem sâ ne dâm seama dacă au fost toate trase cu rost – dar slavă cerului că nu am primit rcclamaţii despre gloanţe rătăcite.

— Dar cum a ajuns pe acoperişul omului? vreau eu să ştiu.

— Se pare că tipul lucra la compania de telefoane. Avea o treabă de rezolvat când a găsit acest aligator pe mijlocul drumului. în pauza de prânz, s-a decis să conducă macaraua cu nacelă acasă şi sâ arunce acel

biet animal acolo sus, deşi nu îmi pot imagina deloc cum de i-a trecut chestia asta prin cap. Se pare că, în acra dimineaţă, între cei doi a avut loc o ceartă.

— Hai câ parcă îmi vine sâ-l admir pe tip, recunosc cu. Nu am simţit niciodată o asemenea ranchiună care sâ justifice 0 dumă biblică. Cred Că trebuie să-mi găsesc o categorie mai interesantă de inamid.

Dar stai. Mitchum, ca un tip drăguţ ce e, îmi spunc d trebuie să mă coco, acolo şi să dau aligatorul ,«.

__Pe bune?’.

__ Şi ţine minte că era prima mea misiune, şi dacă se duce nenea ăsta la secţie şi spune că nu m-am descurcat, aş putea fi trimis la muncă de birou pentru totdeauna. Deci nu prea aveam de ales. Totuşi, am întrebat dacă n-ar trebui *

anunţăm poliţia animalelor. Şi-mi spune *scuze, băiete, qtia de prind câini lucrează doar pe străzi.*

— Uau!

Sincer, sunt uimita. Bine, nu câ n-aş şti ă poliţiştii sunt nişte nemernici, dar asta c sub orice critică. Şi să mai zici câ nu sunt unul împotriva altuia în secţia aia.

— Păi şi ce ai făcut?

— în versiunea scurtă, am folosit o scară, un antricot, ceva sfoară şi mi-a luat cam vreo patru

ore să dau animalul jos de acolo, spune el, cu o privire terifiată care dă de înţeles că a văzut lucruri înspăimântătoare.

— Doamne, Harrison, eşti eroul meu! Să bem pentru câ depui efort şi protejezi comunitatea, spun eu, apropiindu-mi paharul de vin de al lui.

După ce mâncăm cam jumătate din felul principal, el cam oboseşte să domine conversaţia şi încearcă, încă o dată, sâ mă facă să spun ceva. De data asta, vorbim despre mama.

Pin nou, condoleanţe, spune cl. Cred că e o perioadă foarte dificilă pentru tine, ştii tu. cu mutatul înapoi şi toate cele.

Tonul lui consolator îmi aminteşte ca încă mă prefac, interpretez, un toi pe care l-am scris despre persoana care ar trebui să fiu, de fapt: fiica îndurerată, care încă îşi plânge mama dragă. Creez o poveste mai bună despre relaţia noastră absentă, pentru că prinde mai bine la public.

N-a trebuit niciodată să mă ascund în halul ăsta cu Evan.

Rahat! în ciuda eforturilor mele, tot la el mă gândesc. El e singurul care-mi poate înţelege cele mai negre gânduri, care nu mă judecă sau încearcă să mă analizeze. înţelege că locul din inima mea, ăla în care toţi ceilalţi îşi ţin mamele, e, de fapt, gol şi asta nu mă face o persoană rea. Cu toate eşecurile noastre, Evan

n-a avut niciodată nevoie să fiu altcineva decât eu însămi.

— O, ce bine arată!

Că tot vorbeam de lup.

Evan ne ia prin surprindere, luându-şi un scaun şi aşe- zându-se la masa noastră, între mine şi Harrison.

Ia o scoică din farfuria mea şi o bagă în gură. Mă priveşte îndrăzneţ, cu un rânjet care arată că e mulţumit de sine.

— Hei!

Incredibil!

Nici nu ştiu dacă să mă încordez sau să rămân cu gura căscată, aşa că, în timp ce cântăresc ambele variante, cu siguranţă dau de înţeles că nu ştiu cum să reacţionez.

Nu eşti sănătos la cap, mârâi eu.

- 1 i-am adus ceva, spune el *şi pune pe* masă o verde, apoi mi priveşte cu un interes aproape lasciv. Arap bine.

- Nu! Nu cred că faci asta! Du-rc scasă, Evan!

- Ce? spune el. fiicând pe ¡nocenrul. Te-ai făcut l„,e. leasă. gata, am veni, să te scot din coşmarul ăsta, spune el. lingându-şi sosul de unt cu lămâie de pe degete.

Iese în evidenţă. cu tricoul ăla şi cu blugii negri, cu pârul ciufulit, mirosind a gaz de eşapament de ia motocicleta.

- Haide! Ne simţim şi noi bine. Us-o pe domnişoară , .. • liniere Sunt sigur că orice ap avea de

să-fi termine cina m linişte, ou«“ 5 discutat poate aştepta până mai târziu.

Spre meritul său, Harrison e calm. E şi pupn confuz, căci se uită la mine sceptic, dar zâmbeşte politicos.

— La naiba! râde. Evan *şi-fi* înclină capul spre mine. Ti- pul ăsta vorbeşte serios? Unde l-ai găsit? Adică, rahat, Gen, practic p'-ai dat întâlnire cu profesorul nostru de ştiinţe din clasa a şaptea.

Auzind asta, Harrison nu mai zâmbeşte.

— Evan, termină! spun eu şi îl apuc de brap Nu eşti amuzant deloc!

— Bine, eu tc-am rugat politicos, îl aud pe

Harrison. Acum îp spun. Pleacă!

Se ridică şi-mi aduc aminte brusc de toate dăple în care poliţiştii ne-au alungat din parcările magazinelor şi din clădirile abandonate.

- E în regulă, îl asigur pe Harrison. Mă descurc eu cu el.

Cum încă îl ţin pe Evan de braţ, il strâng şi mai tare. Doar n-o să-l las sâ înceapă un scandal în mijlocul restaurantului sau să ajungă la închisoare pentru că i-a spart nasul unui poliţist.

— Te rog, Evan, spun eu, pe un ton sec. Pleacă!

Mă ignoră.

— Îţi aduci aminte când în locul ăsta era un magazin de haine?

Se apleacă mai aproape de mine, mângâindu-mi mâna, iar eu mă retrag de sub atingerea lui.

— I-ai zis şi de atunci când ne-am tras-o în *dressing* cât doamnele de la biserică erau chiar la uşă, probând pălăriile de duminică?

—Du-tc dracului, Evan!

îmi tremură vocea de nervi, de la frig şi de la cât dc fragilă sunt. Abia pot rosti cuvintele şi simt că mi se încordează gâtul. Dacă aş şti că nu l-ar încuraja şi mai mult, l-aş plesni. Cu cât mă emoţionează mai mult, cu atât arc mai multe dovezi care să-l ajute să continue.

Ridicându-mă dc la masă, îi surprind privirea plină dc compasiune a Iui Harrison înainte să mă întorc şi

să plec.

Mă lovesc puternic de balustrada care separă faleza de plajă. M-aş fi aruncat în ocean, oarbă de furie, dacă nu m-ar fi oprit. îmi vine să arunc cu ceva. Poate cu o cărămidă direct în vitrina magazinului doar ca să aud cum se sparge. •Său poate să dau cu o bâtă de baseball în toate chestiile dc
porţelan de acolo. *Aş face orice* ca ri'«d,n starca şi nu mai simt furia care mi mistuie fl care îmi pulsează în piept.

Când aud *pa,*i în spatele meu, îmi «ring pumnul. Cineva îmi atinge bntţul ,i când mi întorc, ll rid pe Harrison cu mâinile sus, gata să primească o lovitură.

- O, Dumnezeule! îmi pare riu, spun eulas

mâtnile jos. Credeam ca eşti Evan.

Harrison râde emoţionat fi zâmbefte ufurar.

- Nu iţi fee griji. Pentru asta sunt toate

cununie alea de diminuare a conflictului la academie. _

E dulce modul lui de a evita totul cu o gluma f. un dram de optimism. Eu nu a, putea să fac asta.

- Pe bune, îmi pare rău pentru tor ce s-a intamplat mai devreme. A fost atât de rufinos. I-a, g* nifte scuze, da, Evan e cam nesimţit fi-n zilele lui bune, spun eu fi mă sprijin de balustrada din lemn. Şi

tu doar m-ai salutar intr-un bar, cu gândul de a fi drăguţ cu mine. Pun pariu că nu te aşteptai la arata dramă, nu? Nici nu ştii în ce te-ai bâgar.

__ Nu e chiar aşa, ştiam câ o să am un Hanley *nervos pe urmele mele, din clipă în care* am ieşit cu rine.

— Serios? spun eu şi *ridic o* sprânceană.

— Am *fost colegi de liceu, îmi aduce el* aminte, cu un ton ironic, dar blând. Toată lumea a avut loc în fată la spectacolul cu Genevieve şi Evan.

îmi ard obrajii de ruşine şi ii evit *privirea. Cumva, ştiind câ Harrison a fost martor la povestea veche din liceu, mi se parc şi mai umilitor decât* ce s-a *întâmplat mai devreme cu* Evan.

= Hei. nu-mi mai oiţa privirea. I'oţi avem problemele noastre, spune el şi se sprijină de balustradă, lângă mine. E trecutul nostru şi nu trebuie sâ fim judecaţi în funcţie de asta. Cum să se maturizeze un om dacă îi amintim doar de cum era în trecut?

Surprinsă, mă uit la el, apoi adaug:

__ Ai o gândire neobişnuită pentru un poliţist.

— Da. mi se spune des.

Rămânem acolo pentru ceva vreme, ascultând valurile şi privind cum lumina de pe faleză se reflecta în apă. Sunt pe cale sâ-mi strâng bagajul, să-mi iau demnitatea de pe jos şi să mă îndrept spre casă, când Harrison face o altă sugestie:

— Vrei sâ ne plimbăm puţin?

De parcă s-a pregătit tot timpul ăsta ca să îşi facă curaj, îmi întinde mâna, apoi spune:

— Nu cred că sunt pregătit să te duc acasă. în plus, nici nu am ajuns la desen încă. Pun pariu că locul ăla cu îngheţară încă mai e deschis.

Instinctul îmi spune să zic nu. Vreau să merg acasă şi să mâ liniştesc. Apoi, îmi aduc aminte de cc mi-a zis Alana. Dacă am de gând sâ o iau pe altă cale, va trebui să încep să iau alte decizii. Poate ca ar trebui să-i dau lui Harrison şansa sâ mâ facă sâ vâd lucrurile altfel. Ar fi un început bun.

— Sună bine, spun eu.

Ne plimbăm pe faleză spre Two Scoops, de unde cumpără două îngheţate la cornet. Continuăm să ne plimbăm prin mulţime, familii cu copii, cupluri. Mişună de tineri care se ascund pe ici-colo şi se sărută pe ascuns.

Este o noapte liniştitâ, cu o •d|ert câ,<U',âfafJ- «re nf ajută să mai scăpăm pufin de arşiţă. H.rrlaon ml ţine * mâni şi. chiar daci II la«, ml * Pjrc (ţrc'"' NcfireK- Ni«nk nu se aseamănă cu sentimentul «cel. de dorinţă. dor ,i nertb_ dam care vine oda.i cu atingerea acelei persoane pe care abi, Wti şi o simţi, care iţi *hcc* inima să bată tare ,i care iţi stâmeste roate simţurile-

fn cele din urmi, ajungem În ftfaunur horei vechr.UI.ima dară când l-am văzut, em dărăpănat, cu pere,., prabuşrţi. iar

... . . . DC afară. The Beacon a *fost distrus* mobila şi mizeria dadeau pe a de uragan. Iar acum, după cum arată, zici că nu s-a tacâm- plat niciodată. Pare a fi nou-nouf. cu ft,ada alba şr sclipitoare 5i cu ornamente verzi, ferestre noi şi strălucitoare, şi un

acoperiş iară găuri.

Acum că iubiră lui Cooper deţine locul asta,

probabil nu o să am niciodată voie să calc înăuntru.

— E remarcabil ce au reuşit să *facă cu locul ăsta! spune* Harrison, admirând schimbările. Am auzit c-o să se des

chidă în toamnă.

— Iubeam locul ăsta când eram copil. La aniversarea mea de 16 ani. tata ne-a dus pe mine şi pe prietenele mele la spa. Ne-am făcut unghiile, am făcut tratamente faciale şi toate cele, zâmbesc cu, aminrindu-mi. Ne-au dat halate, papuci şi apă cu castraveţi. Tot tacâmul. Probabil că sună stupid, dar credeam atunci că e cel mai frumos loc de pe pământ. Tot lemnul ăla şi alama închisă la culoare, picturile de pe pereţi, mobilierul de epocă. Aşa mi-am imaginat că arată palatele

în interior. Dar, ştii, copiii sunt proşti. aşa că..., ridic cu din umeri.

— Nu. de cc zici asta? mă întreabă I larrison. Cu ani în urmă, aici am luat cina cu ocazia aniversării bunicilor mei. Nc-au servit cu toate felurile alea de mâncare spectaculoase – chestii de oameni bogaţi,

pentru că familia mea a vrut sa organizeze o petrecere specială – iar bunicul meu s-a supărat atât de rău, că a tot ţipat la chelner să-i aducă nişte ruladă cu came tocată. Jur, râde Harrison, că a plecat de la petrecere cu gândul că a fost cea mai nasoală noapte din viaţa lui. Părinţii mei plătiseră o avere pentru seara aia.

Mai povestim un pic, apoi mă conduce înapoi la maşina mea, parcată în faţa restaurantului. Chiar dacă nu mai sunt la fel de iritată ca mai devreme, tot mi se parc foarte incomoda partea asta a întâlnirii.

— Mulţumesc, zic eu, pentru cină, dar mai ales pentru câ ai fost atât de drăguţ. Nu trebuia.

— Crezi sau nu, dar să ştii că m-am simţit foarte bine.

Privirea lui onestă îmi lasă de înţeles că vorbeşte serios.

— Cum de eşti aşa? vreau eu să ştiu, confuză. Atât de pozitiv şi de optimist tot timpul. Nu am întâlnit niciodată pe nimeni ca tine.

Harrison ridică din umeri, apoi spune:

— Se parc câ întotdeauna există şi un alt mod de a trata lucrurile.

Ca un adevărat domn, îmi deschide uşa. Apoi, încearcă să-mi ofere o îmbrăţişare. Sunt uşurată, sincer, câ nu trebuie să ne pregătim de vreun sărut.

- A? dori ri rc m.l «un. nu " ,uPeri

Nici nu «puc să mi gândesc dsci vreau uu nu şi

¡« |, „ a doua întâlnire cu el. când «ud pe cineva udând:

— fndepirtearii-te de ma?inâ!

Încruntaţi, mâ tntorc ,i-l observ pe adjunctul fUndril cum trece strada. Se vede clar că are de gând şi fie rău. Dupţ căutăturii, vrea să stârnească un scandal.

— Lasă cheile jos, îmi ordonă el.

Pentru numele lui Dumnezeu! îmi acopăr ochii când x apropie cu o lanternă, pe care o îndreaptă fix spre ochii mei.

— E maşina mea. Nu o fur.

_ Nu te por lăsa să te urci la volan beată, spune Randall, cu o mână pe curca.

— Beată?

Mă uit la Harrison, căutând dovezi că n-am halucinaţii.

Cred că Randall glumeşte.

— Despre ce vorbeşti?

___ Rusty, spune Harrison, timid, cred că greşeşti.

— Am văzut-o clar pe domnişoară sprijinindu-se de uşă pentru câ nu-şi putea păstra echilibrul.

___ Pe dracu'! urlu eu. Abia de m-am atins de un pahar de vin acu' mai mult de o oră. Ceea ce faci cu se cheamă agresiune!

— Trebuie să-ţi spun, Rusty, că am fost cu ea toată scara, intervine Harrison blând şi politicos, contrazicându-l calm pe Randall. Spune adevărul.

Ţi-am mai spus, puştiule, îl văd pe Randall cum rânjeşte răutăcios. Nu cu ea vrei să-ţi pierzi timpul. Dacă nu doarme, ori c drogată, ori e beată. Dacă toate dăţilc în care *c* beată sau drogată ţi-ar putea aduce călătorii gratuite cu avionul, atunci ai putea face o călătorie în junii lumii. Nu-î aşa. Gcnevievc? râde el. sarcastic.

__ Să re ia naiba, cretinule!

Ştiam că o să regret cuvintele astea cam de când Ic-am SCOS pe gură, dar nu mă obosesc să mă abţin. Mă simt bine $â spun tot ce simt, oricât de inutil ar fi. Am o fantezie în minte, să-i smulg spray-ul cu piper din mână.

Observ un zâmbet minuscul pe buzele lui Randall. Apoi, cu fruntea încreţită, îmi ordonă să vin în spatele maşinii şi să fac un test de alcoolemie.

Rămân cu gura căscată.

— Doar nu vorbeşti serios, protestează Harrison, care, în mod clar, începe să vadă cât de dobitoc e Randall.

— Nu! Eşti ridicol! Ştim amândoi că nu sunt beată!

îmi încrucişez braţele la piept şi mă gândesc doar să mă urc la volan şi sâ plec. Să-l oblig pe Randall să mă oprească. Simt instinctele alea vechi de haos şi sfidare şi mai puternic acum.

— Dacă nu respecţi un ordin legal, vei fi arestată, mă informează el.

Randall practic salivează când îşi imaginează cum

îmi pune cătuşele.

Mă întorc spre Harrison, care, deşi este în mod evident alarmat, recunoaşte, ridicând din umeri, că nu poate face nimic în privinţa asta. Serios? Ce dracu' rost mai are să-ţi

dai întâlniri cu un polifisr daci nu te poate scoate din atunci când un maniac te opreţte În trafic de pomană?

Ce mi scoate pe mine din sărite, de fapt, ce mi se pare de-a dreptul incotect, e *ci* Randall o să scape basma curată. Se foloseşte de autoritatea pe care o are doar ca sa mă urni- lească. Să se dea mare cu puterea pe care o deţine.

XT . f rrizâ în public, a$a *ci* merg spre bara Nu
vreau sa fac vreo criza E
■ t: nrtmc o privire rece lui
Randall. de protecţie din spate şt îi arunc o pn

-Ce doriţi să 1«, domnule/»/'/"*

- Poţi să începi să spui alftbetul. De la coada la cap, spune el, zâmbind. ,

Dacă el crede că mă 6ce să fiu mar slaba, se tnţala amar- nic. Ce nu mă omoară mă enervează ft mar tare.

12.

Evan

Din nu ştiu ce motiv, în capul meu, întâlnirea cu ei arăta mai bine decât a decurs. Am crezut că va fi oarecum simpatic, ştiind prin câte am trecut împreună. C-o s-o facă, cel puţin, să râdă. Pentru că oricât de multe bătăi de cap mi-a dat în trecut, am reuşit până la urmă să ne înţelegem. Mă focca sa fiu gelos, mă enerva la culme, până când cedam şi o luam pe sus cu mine. Apoi nc-o trăgeam până ne calmam şi totul era bine din nou.

Dar de data asta, nu s-a întâmplat aşa.

îmi trec mâinile prin păr şi mă uit în gol, spre apa de după digul lung. După ce Gen a ieşit valvârtej din restaurant şi cretinul ăla m-a sfătuit să stau departe, am ieşit să iau nişte aer, să-mi foc ordine în gânduri. Dar până acum, am reuşit doar să mă amăgesc cu cât de dor

îmi e de ca.

Cu un oftai obosii. Iml bag mâinile În buzunare ,*i* pjrJ *scsc* digul. Urcând treptele către faleză, unde hni lă,1Wm motocicleta, aud vocea Iul Gen de peste drum, spunându-j unui poliţist cu lanterna îndreptată spre ea să II ia naiba.

Devin confuz, apoi mă încrunt. Poliţistul a pus-o să x duca în spatele maţinii, să-p îndepărteze braţele p să-ţi ldngî nasul cu degetul. Intre timp. *cu* care a iept e p el acolo, ţi nu face nimic, dep o vede că merge în linie dreaptă p recită alfabetul, mormăind înjurături pe parcurs. Chiar p aici, de la distanfă, pot simţi umilinţa prin care trece biata fată. Vad felul în are ochii ei privesc în gol.

Mai am puţin ţi mă năpustesc asupra lor, insă mă opresc. Rahat! Ultimul lucru de are am nevoie acum e sa merg la închisoare fiindcă am dat cu un poliţist de asfalt. Nu aţ mai ieşi întreg de acolo. Pe lângă asta. Cooper deja stă pe apul meu din auza bătăilor – să ajung la mititia i-ar permite toată viaţa să-mi spună că a avut dreptate în privinţa mm, iar eu nu am de gând să fac asta. Aţa că rămân pe loc, ţinând balustrada cu pumnii strânşi.

îl recunosc pe Rusty Randall, deşi nu-l ştiu prea bine. Lumea zice că c un ciudat cu ceva probleme nu-chiar-atât- de-secrete cu băutura. Spre meritul ei, Gen îndură totul Iară probleme şi nu lasă pe nimeni să vadă cât e de zdruncinată.

Totuşi, mi se întoarce stomacul pe dos să fiu martor la toată treaba asta înjositoare. Zeci de oameni se holbează când trec pe lângă ei. Era treaza când am văzut-o acum o oră. Şi cum văd câ nu are probleme să treacă testul, aş spune că nu s-a oprit la vreun bar să dea pe gât o tona de j/wr-uri

dupâ a plecat de la restaurant. Asta înseamnă că Randall c un nemernic doar pentru că poate.

într-un final, după un scurt schimb de replici, i se dă voie $â se urce în maşină. Sunt mulţumit să văd că abia il priveşte pe băiatul ăla când pleacă.

Mă urc repede pe motocicletă ca să o urmăresc, având griji sâ păstrez, totuşi, distanţa. Vreau doar să mă asigur că ajunge acasă cu bine.

După ceva timp, îmi dau seama că nu ne îndreptăm spre casa ei. Lăsăm luminile oraşului în spatele nostru şi ne îndreptăm spre nord, de-a lungul coastei, unde nu prea mai e lume, dar stelele strălucitoare îşi fac apariţia pe cer. La scurt timp, ajungem la sfârşitul unui drum cu două benzi, şi o luăm prin pădure, unde luna de deasupra golfului apare printre crengi.

în cele din urmă, ca parchează pe pământul murdar de lângă o potecă îngustă pe care o poţi găsi doar dacă ştii câ este acolo, chiar şi în lumina zilei. Se dă jos din maşină, ia o pătură din portbagaj şi porneşte printre copaci. Aştept câteva minute înainte să merg după ea. La capătul potecii, unde plantele lasă loc plajei cu nisip, o găsesc aşezată pe un buştean din lemn plutitor.

Când mă aude venind, ridică privirea şi spune:

— Habar n-ai să urmăreşti oameni.

Ii percep cuvintele ca pe o invitaţie de a mă aşeza lângă ea.

— Am încetai să mă mai feresc după ce mi-am dat scama încotro te îndrepţi.

— N-am venit aici ca să mă întâlnesc cu tine.

Cu pituri tnftfuniri *În* Jurul el, *Ifl bagi degetele*

<fc j, picioare în nisipul rece.

- Aici vin eu a ri Im» *Pun ordlne ln gind "'1 *'“*■ M

rog, veneam. , . . ,

Mâ lo^te în inbnâ '«ul

nor.ru, Metru a fo*- Aid ne refugii" când eau poli^,-

pe urmele nnat.re, aid ne rirutam dnd eram pedeptip

?i ne furişam aW din carf. Era aacunzi.oarea noaMri

Nici micar Cooper nu ftie de locul aara.

-Amvizurcet-aînrâmp^'-’P“"^

Abia ii vid conturul negru în noapte. £ atât de nruneuc. incit lumina lunii nid nu bare pâni aid. Stelele în» tun.

superbe.

— Ce s-a *întâmplat?*

— Nimic, doar un *idiot* care mă *calcă pe coadă.*

— Ala era *Randall, nu? N-ai fost bona copiilor lui?*

Nu era el prea drăguţ, dar îmi aduc aminte că o dată sau de doua ori a lâsat-o sâ scape când *alţi poliţişti erau mult mai* aspri cu noi, în liceu. Aveau un fel de *înţelegere.*

— Da, păi, lucrurile se mai schimbă, spune ea, ursuza, cu un ton concis.

încă nu-mi dă mai multe *detalii, iar eu nu insist. Am învăţat mai demult că dacă vrea, o să-mi spună. E ca o cutie* închisa ermetic – nu iese şi nu intră nimic decât

dacă *doreşte ea sâ se întâmple. Poţi să* încerci cât vrei, tot nu reuşeşti să scoţi nimic de la ea.

Aşa că aştept, în linişte, şi o ascult. După câteva minute, oftează şi *spune:*

— înainte să plec din oraş, cu puţin timp înainte, i-am destrămat familia lui Randall

— Cum? întreb eu şi-mi înclin capul, confuz.

Cu voce stinsă, îmi spune cum a agresat-o într-un bat după ce s-a dat la ea în parcare. îmi strâng pumnii atât de tare încât degetele îmi trosnesc. îmi vine sa lovesc ceva, să-l rup în bucăţi. Dar nu îndrăznesc să mă mişc pentru că vreau $â aud tot ce are de spus.

— Când am ajuns acasă, după ce au închis barul, doar la asta mă gândeam. La răzbunare. Eram furioasă, continuă Gen. Casa familiei Randall era la câteva străzi de mine, aşa câ m-a trăsnit ideea să mă duc la ei la trei dimineaţa. Am bătut la uşa lor. Eram transpirata, iar machiajul mi se scurgea pe faţă. Mi-a deschis uşa soţia lui, Kayla. Era somnoroasă şi confuză Am trecut pe lângă ea şi am început sa urlu după Rusty din mijlocul sufrageriei, până şi-a făcut apariţia.

Observ că se simte ruşinata. Vreau să o iau de mână, dar trebuie să mă abţin.

— I-am spus cum soţul ci jalnic a încercat să mă forţeze să facem sex, apoi m-a agresat într-un bar. Şi că tot oraşul ştia că se culcă cu altele pe la spatele ei. A negat totul, bineînţeles. A zis câ ştia că cu, fata părăsită şi geloasă, vreau sa mi-o trag cu el, pufneşte ea. Urlam ca o nebună la el. între timp, au apărut şi cei patru copii ai lor, se uitau de pe hol, terifiaţi Kayla nu avea de

ce să mă creadă, aşa că mi-a spus sâ ies naibii din casa ei.

Mi-aş fi dorit sâ fi ştiut, sâ fi fost acolo să o ajut. Aş fi putut să opresc tot circul ăsta. Să o împiedic să plece. Acum

nici nu ştiu ce e mai riu. câ m-am întrebat atâta timp cc a determinat-o să plece. sau *ci* <"• Infeles acum *ci* *dKi ,f fi* fost lângă ea. n-am fi pierd»'(o' an"1 ,recl" d«Pârli0

- A doua zi de dlmineaji, m-am trezit cu o durere de cap îngrozitoare, eram mahmuri, dar fineam minte ce re întâmplase. Nu uitasem nlciun detaliu M-am ficut de * îngrozitor. Ar fi fost mai puţin josnic dacă t-a? fi dar foc |a maşină. Măcar arunci a? fi rămas cu respectul de sine Nu puteam suporta rafinez şi regretul, dar nu faţa de -mâlosul ăla, ci faţă de biata femeie. Am dat buzna în casa eţ şi i-am traumatiza, copiii. Kayla nu merita asta. Era drăguţă, mereu a fost bună cu mine. Singura ei problemă era că nu a şttut în ce se bagă şi s-a căsătorit cu nenorocitul ăla.

- L-aş fi omorât, îi spun eu. regretând sertos ca nu am intervenit când am avut ocazia în seara asta, pe faleză. L-aş fi bătut până ¡-ar fi sunat apa în cap şi apoi l-aş fi tras *pc mare* cu barca.

Nevoia de a urca pe motocicleta şi de a-l găsi pe Randall este aproape irezistibilă. în câteva secunde, o grămada de gânduri negre îmi trec prin cap. Cum

câ-i scot fiecare dinte. Cum câ îi rup degetele ca pe nişte chibrituri. Cum sâ trec cu motocicleta peste testiculele lui. Şi ăsta e doar începutul. Pentru câ absolut nimeni nu pune mâna pc Genevieve
a mea.

Detest câ i-a făcut asta. Şi nu doar în noaptea aia, sau acum, când şi-a folosit puterea, dar felul în care s-a dat bătută, şi oboseala din vocea ei... mă rupe pe dinăuntru şi nu suport asta. Dar nu pot face nimic. în afară de a-l bare mâr

şi de a petrece următorii 20 dc ani în închisoare, nu ştiu cum

sa ajut.

. Aş fi vrut să-mi spui, zic eu, încet.

— N-...

Ia o pauză, apoi continuă:

___ N-am spus nimănui asta.

Se opreşte, dar am senzaţia că ar mai vrea să adauge ceva.

— E unul dintre motivele pentru care am plecat, recunoaşte ea. Nu numai din cauza lui, ci şi a soţiei şi a copiilor. Ce avea să zică lumea când avea să afle ce s-a întâmplat, cum m-am făcut dc râs şi am distrus familia aia.

— Ei, la naiba cu toată lumea! scutur eu din cap, empa- nc. La naiba cu el. I-ai făcut o favoare soţiei lui. Şi mai bine câ au aflat şi copiii ăia mai devreme că tatăl lor e un cretin. Crcde-mă, nemernicul şi-a meritat-o.

N-am niciun pic dc înţelegere pentru el, şi nici ca n-ar trebui.

Drept răspuns, a şoptit un *da.* Iar tot ce vreau eu c să o fac să sc simtă mai bine. Să-i alung gândurile alea prosteşti din minte. S-o ajut să respire din nou. Apoi îmi dau scama că nu prea i-am fost de ajutor în seara asta. Mai rău, chiar am necăjit-o înainte să se întâmple treaba cu Randall.

îmi pare rău, îi spun eu, brusc. Că m-am băgat peste întâlnirea ta. Nu gândeam limpede.

— Nu mai spune!

Nu gândesc limpede când c vorba de tine. Adevărul c câ de un an mi-am cam pierdut capul.

— Nu pot să fiu eu responsabilă pentru fericire, „ Evan. Abia pot să am grljâ de mine.

- Nu la asta mii refer. Când ai plecat, toată vi,,, s-a schimbat. Din nou. A fost ca şi cum fratele meu ar fi dispărut dintr-odată. O mare parte din mine s-a rupt ,i, plecat, spun eu, şi-mi trec mâna peste faţa.

Am dat atât de mult din mine pentru noi. Acum re-ai întors p m-ai dat iar peste cap. Pentru că epi aici, dar nu re-ai întors cu adevărat. Nu mai e ca Înainte. Nu piu cum ~ i rum a *fost* atunci, aşa câ exist, dar nu sa potrivesc totul aşa cum a iu»* -r- mai sunt eu.

Simt agonia în mine. De când mă piu, am fost ropir după ea. Făceam tor posibilul să-i atrag atenpa. Mi-era mereu teamă că o să-şi dea-seama înrr-o zi de câr de rarar sunr şi că nu merită să-şi piardă timpul cu mine, că mereu putea să găsească pe altul mai bun decât mine. Anul trecut, am crezut ca a ajuns la concluzia asta, dar s-a dovedit câ eu eram idiotul care credea câ plecarea ei avea vreo legătură cu prostul de mine.

— Nu vreau să te rănesc, spune ea, blând.

Se lasă liniştea între noi. Nu e una forţată sau incomoda, pentru câ n-a fost niciodată cazul, nici măcar atunci când voiam să sărim unul la gâtul celuilalt.

— îmi aduc aminte de prima dara când am vrut

sâ ce sărut.

Într-un final, am început eu să vorbesc, dar nu prea ştiu ce m-a apucat. Dar îmi aduc aminte de zici câ s-a întâmplat ieri. Vara de dinainte de clasa a opta. De săptămâni întregi

mâ faceam de râs, încercând s-o impresionez, s-o fac să râdă. Nu ştiam eu pe arunci că aşa începeai să simpatizezi o persoana. Când echilibrul se înclină de la prietenie la atracţie.

— Era cu câteva săptămâni înainte de clasa a opta. Eram roţi acolo, săream de pe digul vechi.

— Doamne, locul ăla era ca o capcană a morţii, râde ea încet.

Chiar aşa era. Digul ăla vechi, de lemn, era dărăpănat, pe jumătate rupt şi căzut în apâ. Era distrus de ultimul uragan care trecuse peste el, plin de aşchii şi cuie ruginite. La un moment dat, nişte colegi au cărat o scară dc metal până la partea din dig care incă stătea în picioare şi l-au prins de un stâlp. A fost un fel de ritual dc iniţiere să înoţi prin valurile care se sparg, să te caţeri pe scara aia slăbită şi sa sări de pe balustrada de sus. Apoi, tot ce trebuia să faci era să nu laşi valurile să te arunce înapoi, aproape de stâlpii acoperiţi cu scoici care puteau să-ţi smulgă carnea dc pc oase.

— Era un băiat din clasa a noua —Jared sau Jackson sau cumva. Flirtase cu rine toată după-amiaza. Sărea dc pe dig şi încerca să pară cel mai tare din parcare. Şi era şi insuportabil. Gen hei, *uitâ-te la mine, sunt atât de mişto.* Aşa că l-ai provocat sâ sară de pe unul dintre stâlpii de pe dig. Cred că de la cam trei metri, iar dedesubt pluteau tot felul de chestii, roate rupte şi zimţate. Iar valurile se spărgeau sub noi, rânjesc eu. Şi, dintr-

odată, nu mai era atât dc tare în gură. Băga scuze. Şi cât ceilalţi îl tachinau pentru câ îi era frică, tu ţi-ai luat avânt şi ai sărit. M-am uitat imediat la Cooper, credeam câ va trebui să venim după tine să te aducem la mal dacă-ţi

rupeai gâtul sau dacă rămâneai înţepenită * ceva.

Dar p.a reuşit. Săritura ta a *fost* perfect mm mtşro

chestie „ care am văzut-o vreodată.

î?i aduce şi ea în apă. Dar
— M-a înţepat o meouw
(x Nu voiam să cad de proasta ca
am a trebuit să stau calma.

hoıâd n h hil *ci 2* fost o i«*“ buni AJrfet fii
_ D“ı Pro ’ ■ i care s-ar fi oferit sâ-ţi scoată
puple
c-ar fi sărit cam zece ţipi care

ca să urineze pe mu5Căıl‘” nc imaginăm asta. Amăndoi
ne cutrem • &UI<?
_ Nu m-ai sărutat în ai»
- Pentru că eşti al dracului de înfneofatoare.

_ O, râde ea. apoi mă înghionteşte.

_ Adică, ştiu că eram deja prieteni de are bum.

dar când îti dai seama că i,i pi-de cineva, e ca şi cum

atlua.de (a zero. Nu ştiam cum sâ te abordez.

__ Dar ai găsit tu o cale.
Se foieşte lângă mine şi parcă ceva s-a sdrimbat.

Ceva *sc* întâmplă. Fără ca ea să spună vreun cuvânt,

simt ca se hotărăşte să nu mai fie supărată pe mine.

___ Nu am avut de ales, recunosc eu. Mi-aş fi

smuls pielea de pe mine dacă nu aflam ce gust

aveau buzele tale.

— Poate câ ar fi trebuit.

îşi dă pătura jos de pe umeri şi se întoarce spre

mine.

— Ştii cu, să re jupoi de viu. Ne-ar fi fost mai uşor apoi.

’ Se spune câ urina ar atenua durerea provocată de înţepătură de mediul

Crede-ma, nu există nicio altă versiune în care asta – spune el agitându-şi degetul intre noi – nu s-ar fi inrâm- pht, Frrd. într-un fel au altul, tot am fi ajuns împreunai asra-ţi spun sigur.

— Şi la naiba cu victimele colaterale!

— Da! spun eu, iară să ezit.

— Uite cum se duce naibii totul pe lângă noi.

— Aşa cum îmi place mie.

Pentru că nimic nu mai contează când e cu mine. Absolut nimic E singura şi torul pentru mine.

— E ceva în neregulă cu noi, şopteşte ea, apropiindu-se de mine, până când braţul ei ¡1 atinge pe al meu, iar părul ei mişcat de briză îmi ajunge pe umăr. N-ar trebui să se simtă aşa.

— Dar cum ar trebui sâ se simtă?

N-am nici cea mai vagă idee ce vrea sâ zică, dar n-aş schimba pentru nimic în lume ceea ce simt pentru ea.

— Nu ştiu, dar sigur nu ar trebui să simt torul atât de intens.

Nu mai pot rezista impulsului. întind mâna să-i dau pârul în spatele urechii, apoi îmi trec degetele prin şuviţele lungi şi mătăsoase. Ea îşi înclină capul şi se lasă pierdută în atingerea mea.

— Vrei să plec? întreb eu, direct.

— Vreau să mă săruţi.

— Ştii ce se întâmplă dacă fac asta, Gen.

îi văd privirea înflăcărată, profunzimea aia albastră, vie “re mă atrage mereu.

— Da? Cc se tntămplă? mă întreabă ea, zămberul ei ,u|». til lăsăndu-mi de înţeles că ftie deja răspunsul, dar vr» mă audă pe mine cum *o spun.*

- O să te sărut, Imi mifc eu degetul pe ceafa ei. Ş, apoi... o sâ-mi ceri să po traâ-

- Şi apoi, ce faci? întreabă ea, cu vocea tremurândă, dup, ce trage adânc aer în *piept-*

- Ştii ce fee, înghit fi simt o dorinţă feroce, carnală. Pe tine nu pot să te refuz niciodată.

— Cunosc sentimentul.

Buzele ei le ating pe ale mele, iar eu nu mă mai controlez Devenim un întreg, care are propria răpune, iar noi ne-am pierdut cunoştinţa. Geme încet fi-mi muşcă buza, apu- căndu-mă de tricou. Penisul mi s-a întărit fi sunt gata să fiu înăuntrul ei. dar nu vreau ca momentul ăsta să se termine.

— Lasă-mă să-p simt gustul, îi foptesc eu în timp ce o sărut.

Se întinde pe spate, cu pătura sub ea, îşi desparte picioarele pentru mine, oferindu-mi apropierea după care tânjesc cu disperare. Nici măcar nu încerc sâ fiu *politicos,* cobor între picioarele ei, îi scor chilofii din dantelă, îi bag în buzunar şi îi aşez piciorul peste umărul meu.

— Mi-a fost dor de asta, spun eu, cu un rânjet fericit pe faşă.

Dumnezeule, chiar mi-a fost dor. *De* cum mă trage de păr când o satisfac, de cum îşi arcuieşte spatele ca să se frece de faţa mea cât îmi trec limba pe clitorisul ei delicat. Mi-a fost dor de gemetele ei discrete. Să-i simt degetele în pârul meu.

îi împing genunchii la piept, dcsfacându-i şi mai larg picioarele, în timp ce tremură pe buzele melc. E tăcută, aproape că îşi ţine respiraţia. Cel puţin până când îmi duc două degete ca să o simt. Apoi începe să geamă incontrolabil şi e aproape nedrept că-şi dă drumul atât de repede. Vreau să dureze cât mai mult, dar sunt şi lacom ca doresc să o fac să se cutremure de plăcere.

Nici măcar nu mă aşteptam să mi-o tragă. Eram doar fericit să-i fac câte un sex oral în fiecare zi şi de două ori în fiecare duminică, doar că să ajung acasă şi să mă satisfac cu gândul la ea. Dar apoi, Gen aruncă parura pe nisip şi începe să-mi desfacă blugii. îmi ia penisul în mână şi mi-l mângâie, încet şi ferm. Nu scoatem niciun sunet. Ne temem amândoi că vorbele vor spulbera întunericul, izolarea asta care ne permite să facem totul. Chiar e real, când suntem aici, singuri şi nu ştie nimeni de noi? Putem fi oricine, putem face orice. Dacă nimeni altcineva nu ştie, atunci se poate spune că nici nu s-a întâmplat.

Mă aşază pe pătură, amândoi încă îmbrăcaţi. Ştie că am un prezervativ în buzunar, pentru că aproape mereu am unul cu mine, aşa că-l ia, desface ambalajul şi mi-l pune, apoi alunecă în jos pe penisul meu. E atât de udă şi de strâmtă.

Şoldurile ei se mişcă înainte şi înapoi, simţindu-mă adânc, facându-mă să respir din ce în ce mai repede. îi trag fermoarul rochiei în jos şi îi desfac sutienul, ca să-i cuprind sânii. Să-i strâng. Să-i sug sfârcurile cât e deasupra mea. Să-mi îngrop faţa în pielea ci caldă.

E perfecţiunea întruchipată.

Scânceşte încet. după S'"’“'1' d<™ «
mai puternice, mai nebuneşti. Apoi voi,o^n,.,.

. • -„nrrolab . m urechea mea.
lui. urlând de plăcere, mcontroiacn

— Mai tare, mă imploră ea. Te rog. Evan. Mai tare!

O prind de fond, ţinând-o deasupra mea m „mp
«
P i ’ nnrere Mâ mufca puternic de umăr,
împing cu şi mai muica p
Nu ştiu de ce mereu ma^ °

drumul puternic, tre cu (}cn m, x
tul meu. De fiecare vfeodalâ. p^ji adevărat, în
cea mai rare partida . ¡n noi să fim.

cel mai cinstit şi autenti totdeauna.

Doar de-ar rezista sentimentul ast p

13.

Genevieve

Uit să-mi fie frici de mine, de persoana în care mă transform când sunt lângă el. E atât de mult efort, îmi fac atâtea griji sâ-mi tot păzesc cele mai rele instincte, să mă gândesc şi apoi sâ mă răzgândesc la fiecare decizie. Uit să mă urăsc şi, în schimb, îmi las rochia sâ cadă pe nisip. Merg goală înspre valuri în timp ce Evan îşi scoate tricoul, privindu-mă de pe ţărm. îmi amintesc cum mă face să mă simt când se uită la mine. Câ mă cunoaşte, că mă păstrează în mintea lui. îmi amintesc cât de pătrunzător e sentimentul, entuziasmul din mine când imi arată ce putere am asupra lui doar din simplul fapt că sunt lângă el.

Sunt în apă până la brâu şi mă întorc să-l văd cum mă urmează şi-mi amintesc că şi el are acelaşi efect asupra

fnca' $uni Cinată de muşchii lui şi de umerii lui lăţi. Felul în care îşi trece mâna prin «P* »' ’P0* ° du“ h Mi bate un fior la vederea priveliştii mag

- Da, bun. a fose distractiv.,pUne d"<C" “um trebuie sâ

plec. ?

Z ÎÎfepirn O înrâWre. De fi.pt, sunt în intâra^ -r L •

• Lsc la magazin să mai cumpăr nişte pre-

Trebuie sa ma opresc ia *b*

ZCrVatiVC- ,U Călcând apa. O cunosc?

— Desigur, spun eu, calea E

~ e “■ s,lu “

vulgare mă excită maxim.

- Şi dacă p-aş spune că, în Charleston, am a,uns cuner

la tZP5...

__Ţi-aş rupe costumul de *pc tine.*

__Atâtea promisiuni...

Prinzându-mă de talie, mă ridică şi îmi înfăşoară picioarele în jurul lui. Mă agăţ de gâtul său, în timp ce stăm neclintiţi în valuri.

Evan îmi strânge fesele cu ambele mâini, apoi spune:

— Te rog, Gen, provoacă-mâ să ţi-o trag pe la spate. Te implor.

Auzind asta, îl stropesc cu apa sărată.

— Animalule.

Se scutură de apa de pe faţă, dându-şi la o parte părul din ochi.

— Ham!

Suntem bine aşa, asta e treaba. Mi-ar fi fost mai uşor să II părăsesc dacă era un cretin care se comporta urât cu mine, şi care era drăguţ doar atunci când voia să facă sex. Dar el nu c aşa deloc. E cel mai bun prieten al meu. Sau, mă rog, era.

— Haide, spune-mi despre Charleston. în ce belele te-ai mai băgat şi pe-acolo? mă întreabă el, ursuz.

— O sa fii dezamăgit.

Anul trecut a fost liniştit, dar aşa şi trebuia să fie. O deto- xificrc socială completă.

— Nu sunt multe de spus, pe bune. Am lucrat pentru un agent imobiliar. Am fost secretară sau asistentă sau ce mai voiau ci să fiu, dacă-ţi vine să crezi.

îmi închipui că a fost un interviu angajare pe
de

Un val ne aruncă spre ţărm. Evan mă ridică în picioare.
dar îşi ţine mâinile puternice pe şoldurile mele.

— De ce spui asta?

Ochii lui sclipesc în lumina lunii.

— Ei bine, am presupus că la secţiunea experienţă din CV, ai trecut Goldenrod Estates.

Locul ăla îmi aduce aminte de tot felul de răutăţi. Cu câţiva ani în urmă, Goldenrod Estates era un proiect rezidenţial încă în construcţie, chiar la sud de Avalon Bay. O altă comunitate închisă pentru oameni cu mai mulţi bani decât gusturi, cu blocuri strălucitoare înghesuite unul lângă celălalt. Dar când uraganul a dărâmat jumătate din oraş, construcţiile s-au oprit, deoarece fiecare companie

s-a grăbit să preia toate lucrările de restaurare şi reparaţii pe care le puteau obţine. Locurile au fost abandonate luni de zile,

lăsându-i pe copiii ca noi să p!imbe liberi prin c«|c

şi iară pereţi. .

- A fost o vară grozava! recunosc eu. E

printre cele mai dragi amintiri ale noastre.

- trecerea de la piscina goala

- O. la naiba, da! Când eram 50 de oameni claie p«te grămadă în gaura ara mate de beton .

_ Când a venit Billy ?i“ a au aParU‘ P°IW" îmi aduc aminte de noaptea aia. de intrarea fenedcă a fratelui meu. Am oprit muzica fi am sttns lanternele. Ne p- neam toţi respiraţia, ghemutţi în mtunenc.

_ $ prostul de tine decide să fie erou, spun eu. mar mul. amJ decât supărată Ai iefit tu din piscină pa, alerga.

de-a lungul străzii.

__ Dar nu ţi-a zis nimeni să vii *după mine.*

— *Păi,* nu, dar n-aveam de gând să te las singur în închisoare, spun eu şi mă legăn odată cu valurile, îngropându-mi degetele de la picioare în nisip.

Amintirile îşi tot *fac loc în* mintea mea. Evan şi cu mine, urcându-ne pe acoperişul unei case, urmărind luminile roşii şi albastre devenind din ce în ce mai *puternice pe pereţii caselor* neterminate, pe măsură ce maşinile *de poliţie se* apropiau de noi. Şase, cel puţin. Apoi, *sperând ca prietenii* noştri să scape, am început să fluturăm lanternele şi să îi facem atenţi la

noi. Am sărit de pe acoperiş, lovind trotuarul şi năvălind prin case, în timp ce fugeam de oamenii legii. în pădure, ne-au pierdut urma.

Doamne, suntem invincibili împreună. De neatins, chiar. Cu Evan nu m-am plictisit un minut în viaţa mea. Amândoi

eram în căutarea următoarei doze de adrenalină, forţându-ne propriile limite de a da de necaz.

— Ai avut pe cineva? mă întreabă el, brusc. În Charleston?

— Şi dacă am avut?

Dar, sincer, chiar nu am fost cu nimeni. Am ieşit la puţine întâlniri şi am avut câteva relaţii de scurtă durată doar ca să mai treacă timpul. E cam greu să-ţi iasă ceva atunci când îi compari pe toţi cu cel de care fugi.

— Nimic, ridică el din umeri.

— Ai vrea doar să vorbeşti cu el, nu? O mică discuţie.

— Ceva de genul, rânjeşte Evan.

Gdozia lui mă exdtâ. E stupid şi meschin, ştiu, dar, intr-un mod bizar, aşa arătăm noi că ne pasă.

— Dar tu? Ceva fete?

— Câteva.

Tonul lui vag mă face să mă încrunt. Simţind ghearele cum încearcă să iasă la suprafaţă, mă forţez să le retrag. încerc să nu mi-l imaginez pe Evan cu o altă fată. Cum sărută pe cineva care nu sunt eu, mâinile lui explorând forme care nu-mi aparţin.

Dar nu reuşesc Imaginile îmi acaparează mintea şi scot un mârâit scurt.

Evan râde, tachinându-mă.

Vrei doar să vorbeşti cu ele, nu? mă imită el. O mică

discuţie.

Nu, vreau să le dau foc la case pentru că te-au atins.

La naiba, Frcd, de ce sari mereu să dai foc la chestii? – Cc pot să zic? Ard bine de tot, râd eu.

— Ai dreptate.

Mâinile li fug În sus pe burtă, până imi *cuprinde* ,â nii ln palme. îi strânge, 6cându-mi cu «Aiu

Tremur când vârfurile degetelor lui Îmi ating sfircurile,ji sunt excitará. Evanimi observă reacţia

p im. zambe^ Nu, ... a J. .ratos Privirea mr se plimba de la ch lpu| cmstrt ca e atât de , lui du gol. b braţele

'“^■’”“^fVpta.Urnâinikafarnad, lui sculptate. La a o flămândă era intre

care m-au ţinut strâns, m «mp «g picioarele mele.

bombăne Evan când

mă

_ Mă omori cu ale» oc observă cum mă uit Ia el. fi simt degetele în came, apoi adaugă-

_ Nu fice asta dacă nu vrei.

— Ce sa fac?

— Ştii ru ce. .

TinLu-mă de talie, mă conduce inapo. spre ţărm.

_ Faţa ra spune rot. Eu sunt pregătit, daca vre. s-o mai facem o dacă.

__ Nu am spus asta.

Se împinge în mine, lăsându-mă să-i simt penisul imam.

— Mâ provoci, ştii asta?

— $tiu- . . |

Ajungem pe nisipul uscat. Stând acolo, ne pnvim unul pc celălalt, până când zâmbete mici încep sâ-şi faca apariţia.

— Dar ştiu şi ca-ţi place, continui eu.

încep să-l sărut pe gât. Pc umăr. în jos pe piept, până ajung în genunchi şi ii mângâi penisul. Evan îşi trece mâinile prin pâr, apoi ¡şi lasă capul pe spate, respirând greu.

Când mă opresc, arunci o privire întunecată spre mine, nebun de dorinţă.

— Ai de gând să stai aşa sau...?

— Nu m-am decis încă, spun eu şi-mi trec limba peste bure, iar el scoate un geamăt surd.

— Ispito, spune el, încercând să se împingă în faţă.

îl strâng şi mai puternic în semn de avertizare, dar asta doar îi face ochii să strălucească şi mai arzător.

— Te rog, mă implora el.

— Te rog ce? zic eu, folosindu-mi degetul arătător ca să desenez cerculeţe mici pe capul penisului, tonurându-l şi mai mult.

— Orice!

îşi împinge din nou şoldurile în faţă, căutând atingeri şi plăcere. Râzând de disperarea lui, îmi plimb limba de-a lungul penisului, ca mai apoi să-l cuprind în gură.

Geme atât de tare că ar putea scula şi morţii.

Când vine vorba de noi, sunt lucruri de care mi-e dor şi lucruri de care nu mi-e dor. Să mă îmbăt, să uit de mine, să mă trezesc intr-un dulap dintr-un depozit, cu haine pe mine care nu-mi aparţineau – aş putea trăi fără amintirile astea. Dar de cum mă face să mă simt când suntem singuri? Cum mi se dăruieşte, cum are încredere totală în mine – iubesc această versiune a noastră, în care suntem buni.

Pur şi simplu îi savurez gemetele blânde care-i vibrează în piept, încordarea care îi contractă muşchii. Felul în care mâinile îi cad pe şolduri, apoi în părul meu, în timp ce rezistă impulsului de a împinge tare şi mai repede, pentru că o dată l-am muşcat uşor, ca avertisment, şi acum îi e

frică de

mine – dar doar pujln. E ¡«ui nostru. Sunt îngtnunch, dar el e la mila mea. tl *

şi nerăbdare. Continui mai încet, ca sa.lunge» sen^. Lndu-mi dinadins d-l aduc pe cu'mde frusr^. Wni când, în cele din urmă» mă imp

L d'ii lasZi d« drumul' n,ifCândUımâ Pini ai"ngt la oXm. Apoi. «P-* « ~ *

pătura, lângă el. înconjurap de intuneri-

Srăm tăcup pentm ..

cui liniştitor, mconjuraţ *

5i de sunetul valurilor care matura nisipul.

_ p-am spus că mi-a dat maică-mea mesa,? spune Evan, ”"Nu mă aşteptam să se gândească fa asta acum şi ezit sâ-l !ntreb mai multe. Nu pentru că mă deranşeaza, c. pentru ta ştiu că. de obicei, ¡1 supară. ...

_ Vrea sâ ne întâlnim în Charleston. Sa ne împăcăm sau ceva de genul.

— Cooperştie?

— Nu.

Evan îşi pune mâinile sub ceafa, întins sub stele. Faţa lui frumoasă e încordată când mă întorc să mă uit la el.

__ Ultima dară când a fost în oraş, i-a furat economiile de-o viaţă, spune el.

— Dumnezeule, îngrozitor!

— I-a recuperat aproape pe toţi, dar... na. Sâ zicem doar că n-o s-o mai primească în casă prea curând.

— Dar tu vrei s-o vezi? întreb eu. atentă la el.

Shdley a fost întotdeauna slăbiciunea gemenilor. Eu am . st uşurată să fiu, în sfârşit, eliberată din relaţia mea eşuată mama, dar am petrecut ani de zile urmărindu-l pe Evan cum îşi 6cca sPcranîc 051 Poatc întrıo mama ,ui î?i va veni în fire şi îl va iubi. Apoi, vedeam cum îi distruge complet. Eu nu sunt ca el.

__ Nu vreau să-şi bată iar joc de mine, recunoaşte el, cu un ton obosit, deprimat. Ştiu şi eu cum sunt. Cooper crede că sunt un idiot, că nu înţeleg eu cum stă treaba. Dar chiar înţeleg ce face şi nu mă pot abţine, nu vreau să ratez singura şansă când ar putea să fie serioasa. Poate sună stupid.

__Nu sună stupid, îl asigur eu. Naiv, poate, dar nu stupid.

— Ar fi fost diferit dacă n-ar fi fost singură cu noi, cred. Dacă rata încă ar fi trăit, spune el şi mă priveşte cu un zâmbet trist. Adică, dacă n-ar fi fost un cretin, vreau să zic. Şi poate dacă am fi avut şi o droaie de fraţi şi surori.

— Maică-mea a avut mult prea mulţi copii, îl întrerup eu. Crede-mă, nu a devenit o persoană mai bună. Fraţii mei m-au ajutat să nu mă mai simt aşa de singură în casa aia, dar nimic nu vindecă o rană când ştii că maică-tii nu-i pasă de
tine.

E ciudat cum rostesc cuvintele astea cu voce tare – că mamei mele nu i-a păsat deloc de mine – şi mă simt alinată, nu sufăr. Mi-am spus cu mult timp în urmă că nu am nevoie de dragostea, aprobarea sau

atenţia ei. Că nu mi-aş pierde timpul cu cineva care nu dă doi bani pe mine. Şi mi-am tot spus asta până când am crezut cu adevărat, şi n-am mai ezi- Ut deloc. Acum că a murit, nu-mi lipsesc anii pierduţi şi nici °u regret toate momentele în care m-am scutit de durerea

Ef .LE *KFyNFVY*

de *a* incerta. Cel mai hun *cadou pe care ni-l putem f*$_{aroţi}$ noul c <4 ne *respectam, mai întâi. nevoile. Pentru câ nim^* altcineva nu o va *face.*

- Nu ţi^rplică O familie mare? Intrabă E«n.

Proprij fiimilic, cândva?

Cad pe gânduri, *aducându-mi aminte de* roate momen- rele în care unul dintre fraţii mei a intrat în baie *<i-şi* nevoile în timp « eu eram În du?. Sau de arunci când ln ajuns acasă *şi* l-am găsit pe unul dintre ei în parul meu cu o fotă, pentru *d* altul l-a lisat pe afara. Dar erau p parn bune fraţii mei mai mari se îngrămădeau cu top. în mapnă să mă înveţe să conduc pentru că tatăl meu nu putea s-o 6că. Mă învăţau să joc biliard *şi să* trag cu săgeţt. Cum sa beau ţi » dau cu pumnul. Sunt nifte brute împuţite p dezgusrăroam Dar sunt brutele mele.

— Ba cred *ca* da.

Toate ca toate, dar nu prea vreau să mă gândesc neapărat la a *avea o familie* mare – când îmi amintesc ce am lăsat din mama după ce ne-a născut pe top’ şase, n-o învinuiesc prea rău pentru că uneori parcă nu ne mai suferea.

— Totuşi, nu *prea curând.*

— *Eu vreau o familie mare. Ba chiar aş sta şi* acasă cu ei.

Să ie schimb scutecele, să le *fac prânzul şi toate cele.*

— Clar, *râd* cu când mi-i imaginez pe Evan cum stă cu braţele pline de copilaşi dezbrăcap, în timp ce casa din spatele iui arde.

Găseşte-ţi pe una care sâ re întreţină, una ai cărei uter nu este încă total veştejit.

Ridică din umeri, apoi adaugă:

— Cc altceva să fac? Hai să fim sinceri, am ajuns partener la firma lui Levi dintr-un noroc chior. N-am făcut prea multe ca să merit poziţia asta, în afară de a mă prezenta aproape mereu la muncă la timp. Cooper arc planuri şi ambiţii măreţe. îşi pune pe picioare afacerea cu mobilă. Aşa că de cc sâ nu fiu eu ăla care stă cu cei mici?

— Chiar nu te-aş fi crezut tipul ăsta de bărbat.

Evan nu a fost niciodată interesat de ceea ce se aşteaptă de la el – de toate modurile în care societatea ne spune să ne găsim un loc de muncă, să ne căsătorim, să avem copii şi să murim cu o ipotecă pe care nu ne-o putem permite şi cu datorii pe cârdul de credit.

— Am crezut că planul tău a fost să te urci pe motocicletă într-o zi şi să porneşti pe drum liber sau orice alt rahat de clişeu d-ăsta.

— Aia e o vacanţă, nu o viaţă. Iubesc viaţa asta într-un oraş mic, la plajă, unde toată lumea cunoaşte pe toată lumea. E un loc potrivit în care să-ţi creşti familia.

Cu toate astea, aud în vocea lui incertitudine.

— Dar?

— Dar de unde dracu’ să ştiu cu să fiu tată? Dacă stăm să ne uităm la modelele mele în viaţă, probabil că mi-aş traumatiza şi eu copiii.

Mă ridic să mă uit în ochii lui Evan. De fiecare dată când renunţa la vreo idee, îi aud durerea, toţi anii ăia de traumă îngropaţi sub bravadă. Se învinovăţeşte pentru tot ce i s-a intâmpiat, din moment ce nu e nimeni altcineva care să-şi asume vina.

— Ai fi un tată minunat, spun cu, încet.

Ridică iar din umeri, apoi adaugă:

_ Eh poate că nu o să-i distrug chiar de tot.

_ Va trebui totuşi să fii mai mult decât un tată dinric. tiv, ii reamintesc eu în timp ce mă trage în braţele lui

îmi sprijin capul pe pieptul ““ »-mi *'K P,c,orul P«e ?Oldil

Ştii tu. să înveţe ţi ceva disciplină. Nu-i poţi lăsa pe C0P“

'oTomaX^"' d P mâ **“* în Cre’“tUl “P“1“1-

Chiar ţi după ce am închis ochii. încă vorb.m până tâţaiu în noapte’ până când cuvintele noastre sunt spuse mat lent şi, în cele din urmă, adormim got sub stele.

14.

Genevieve

Soarele se strecoară încet la început, apoi, dintr-odată, o explozie de lumină mă face să-mi deschid pleoapele. Mă trezesc plină de nisip şi nici măcar nu pot da vina pe mahmureală. Pentru că e vorba de el. E întotdeauna vorba de el.

încă goală de noaptea trecută, mă ridic sâ-mi caut hainele. îmi găsesc telefonul pe jumătate îngropat în nisip, iar chiloţii mei atârnă din buzunarul blugilor lui Evan. Am vreo 12 apeluri neprcluate şi mesaje necitite de la tatăl meu şi de la Shane, care mă întreabă unde naiba sunt. Am întârziat mai mult de o oră la serviciu şi, judecând după mesajele lor din ce în ce mai îngrijorate, sunt gata să trimită o echipă de căutare şi să înceapă să sune pe la spitale.

Evan încă doarme pe pătură. Mă aşteaptă un ditai scandalul la muncă, dar tot nu-mi pot lua privirea de la el. Corpul

lui bronzat şi puternic. Amintirile de *noaptea trecută* Jrni trec prin corp ca un val de scântei mici. Aş face-o din nou, relua exact de unde am rămas şi la naiba cu

şi obligaţiile mele *nsponubilia^*

Dar chiar asta e problema.

Se Întoarce cu spatele I. mine, ,1-mt dau «am.ca aseară a fost prea întuneric ca şi văd că deasupra pldulu, d^. printre celelalre tatuaje ale lui. se vede unui tmeun^ L doi palmieri indoip de uragane care se .ncruct^a unul după celălalt. Identic cu cei din spatele meu. Este locul nostru. Unicul nostru loc perfect de pe pamam.

Asta face ca totul să fie 5i mai greu

Evan se fbieîte în timp ce îmi prind parul intr-un coc p îmi scot *cheile din nisip.*

— Hei, mormăie el.

E adorabil când e somnoros.

— Am întârziat, îi spun eu.

Se ridică în picioare cu o expresie îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat?

Abia când îmi frec ochii îmi dau scama că vederea îmi este înceţoşată de lacrimi. Inspir profund, expir încet, clâti- nându-mă puţin.

— A fost o greşeală.

— Stai! Aşteaptă puţin!

îşi ia pantalonii şi îi scutură de nisip, apoi începe să se îmbrace. E clar că e panicat, după mişcările pe care le face.

— Ce s-a întâmplat?

— Ţî-am spus că nu putem face asta.

Mâ dau în spate, ştergându-mi lacrimile, lot ce vreau sâ tac este să alerg. Să mă îndepărtez de el cât de repede pot, pentru că fiecare secundă în prezenţa lui mă face să îmi pierd încrederea în decizia luată.

— Gen, hei, opreşte-te!

Mă apucă de mână ca să mă ţină pe loc.

— Vorbeşte puţin cu mine!

— Nu mai putem să facem asta, ¡1 implor eu să înţeleagă ceva ce n-o să poată niciodată. Nu suntem buni unul pentru celălalt.

— De unde ai scos-o pe asta? Aseară...

— Sunt oameni care se bazează pe mine, spun eu, într-un ton disperat. Tata, fraţii mei. Lucrăm toţi să ne meargă afacerea. Nu pot să-i las baltă şi să mă ascund cu tine toată noaptea. Atâta timp cât suntem unul în preajma celuilalt, nu pot să am încredere în mine, spun cu şi simt un nod în gât.

— Ce e aşa mare chestie? zice el şi se întoarce cu spatele la mine, trccându-şi, frustrat, mâinile prin păr. Ne-am simţit bine şi nu a păţit nimeni nimic.

— Amândoi am întârziat la muncă pentru că ne-am tras-o azi-noapte ca doi adolescenţi cu părinţi plecaţi din oraş. Când ne mai maturizăm şi noi, Evan?

Se enervează pe mine, ochii lui negri sunt plini de frustrare.

— Ce e aşa de greşit că vreau să fiu cu tine? De ce

mă tot pedepseşti din cauza asta? cere el să ştie, gesticulând. De ce te pedepseşti pe tine pentru câ îţi pasă de mine?

— Am decis să-mi pese mai mult *de mine.* Asta Inseu^ să fiu fi eu responsabilă odată în viaţă. Nu pot dacă de fiecare dară când re văd uit că există fi ceilalţi. f)c * nu mi-am luat rămas-bun înainte să plec. Pentru că ,riJni

M-am oprit înainte să rostesc restul propoziţiei.

— Ce ştiai?

Ezit, amintindu-mi durerea *pe* care am văzut-o în ochii lui noaptea trecută, când mi-a mărturisit cât de mul, |.a afectat plecarea mea. *0 bucăţi uriaşi din mine t-a rupt,, tocma. a dispărut.* L-am ficut să sufere, cu mult mai mult decât credeam înainte. Şi îmi vine să vărs când mă gândesc că l-am rănit. Nu-mi place să o fie fi nu vreau să o fie acum, dar... nu sunt sigură că am de ales.

— Ai spus seara trecută câ îp doref ti să-ţi fi spus despre treaba cu Randall, zic eu, intr-un final.

— Da...

_ Pâit am încercat. Nu am închis un ochi toată noaptea. M-am tot gândit la ce am făcut, umilită de acţiunile mele. Nu m-a doborât, dar m-a trezit la realitate. Era clar că toate petrecerile erau o problemă şi începeau sâ mă zăpăcească *de* cap. în niciun caz nu aş fî apărut la uşa lui Kayla Randall

dacă nu eram beată.

Scutur din cap, dezgustată de mine, nu de el. Deşi, nici el nu prea m-a impresionat în dimineaţa de după ce am vizitat brusc familia Randall.

Ştiam *ci* ai ieşit cu băieţii şi câ probabil dormeai, aşa câ am aşteptat toată dimineaţa sâ mâ suni sau sâ-mi scrii, ii

în cu Şi când nu a' ^at n'c*un scmn» am condus până la tine. ca să-ţi sPun cc s'a întâmP*at-

___ Nu-mi aduc aminte sa fi venit la mine, spune el, vădit cuprins de tristeţe.

___ Asta pentru că încă dormeai, spun eu, sec. Era ora unu. şi când am intrat în casă, sforăiai pe canapea, iar măsuţa de cafea era plină de sticle goale şi de scrumiere pline. Era bere pe podea, era mizerie peste tot, şi cineva, la un moment dat. cred că a scăpat un *joint* pe fotoliu pentru că era o gaura în d, oftez eu încet, scuturând din nou din cap. Nu m-am obosit să te trezesc. M-am întors acasă şi am început să-mi fac bagajele.

— Ai plecat din oraş pentru că eram mahmur după o seară în oraş cu băieţii? întreabă el, uimit, cu un ton defensiv.

— Nu. Nu chiar, încerc eu să nu oftez. A venit ca o altă trezire la realitate, bine? Mi-am dat seama că n-o să fiu niciodată în stare să mă schimb dacă rămânem împreună. Dar ştiam că dacă-ţi spuneam că voiam să plec, m-ai fi convins să rămân.

Simt un gust amar, dar nu e vina lui. E vina mea.

— Nu pot să stau departe de tine, amândoi ştim asta.

— Nici eu nu pot să stau departe de tine, spune el scurt şi expiră istovit. Ar fi trebuit să vorbeşti cu mine, Gen. La naiba, aş fi mers cu tine, ştii foarte bine.

— Da, ştiu şi asta. Dar ai o influenţă rea asupra mea.

După ce îi văd privirea rănită, adaug:

E valabil pentru amândoi. Şi eu am avut o influenţă tea pentru tine. Mi-am făcut griji câ dacă plecam din Bay

impreuni, o ri »ducem obiceiurile pro«te cu noi pe

unde am ajunge. Şi eu am mnunfat atunci ri ma mai

compor, Încă mă ţin rare.

Adunlndu-mi pantofii din nisip, mă pregătesc pentru ce urmează. După tot acest timp. ■o. nu mt-emat^or

- Ar trebui să te gândeai ,i tu să o tet pe calea «.bună . E a Dacă nu faci o schimbare, te Nu mai suntem copii» c .
■ • t *„ ,1* ,i vei realiza *ă* ai devenit ceea ce uraţti cel
vei trezi intr-o zi fi vei ™

_ Eu nu sunt ca ai mei. mormăie el pe sub mustap. în

viaţă, *poţi alege.*

Ezit puţin. Apoi mă *apropii de el şi ¡1 sărut pe obraz. îmi pasă de el al dracului de mult.*

Dar nu pot să fiu *responsabilă pentru* viaţa lui, *când eu abia pot să am grijă de viaţa mea.*

După ce mă opresc pe acasă, ca să mă schimb, ajung, intr-un final, la muncă, unde tata mă aşteaptă în birou. Ştiu că am dat de dracu’ când îl văd că stă în scaunul de birou al mamei. Mă rog, scaunul meu acum. Tata abia trece *pe* la birou şi nu stă niciodată, preferă să lucreze pe şantier şi să se întâlnească cu dienţii. Bărbatul ăsta nu a star locului din ziua în care a început să lucreze pentru tatăl lui, când avea 11 ani.

— Hai să vorbim puţin, spune el, dând din cap spre scaunul din faţa biroului. Pe unde ai umblat?

îmi parc râu că am întârziat. Eram obosită şi am dormit prea mult. N-o să se mai întâmple.

_ Aha. soarbe el din cafea, cu scaunul sprijinit de perete. Ştii, stăteam aici şi te aşteptam şi am început sa mă gândesc. Şi mi-a trecut prin minte faptul câ nu cred că te-am dădăcit prea mult în copilărie.

E doar modest. Deşi tata nu a fost niciodată prea strict, probabil că mie mi-a fost ccl mai uşor, fiind singura fată într-o casă plină de băieţi. Ăsta e unul dintre motivele pentru care ne înţelegem atât de bine.

— Poate că trebuie să-mi asum responsabilitatea pentru toate cele întâmplate, spune el încet, îngândurat. Toate petrecerile şi necazurile alea... Nu te-am ajutat deloc că te-am lăsat în treaba ta.

— Sunt destul de sigură că aş fi (acut ce aş fi vrut oricum, recunosc eu.

îmi zâmbeşte, fiind şi el convins de asta.

— Măcar aşa, nu am crescut urându-te.

— Da, păi, adolescenţii trebuie să-şi urască părinţii măcar puţin, la un moment dat.

Poate că aşa e, dar prefer să nu, ştiind cum arată alternativa.

— încerc să mă descurc mai bine, îi spun lui, sperând c-o să vadă câ sunt sinceră. A fost doar o

scăpare, dar promit câ n-o să iac un obicei din asta. Vreau să ştii că te poţi baza pe mine. Ştiu cât e de important să fiu de ajutor acum.

Tata se apleacă peste birou.

— Amândoi putem să ne descurcăm mai bine. Adevărul c, copilă, câ ai fost de mare ajutor pe aici. Afacerea merge

strună. Clienţii te iubesc. Toată lumea vorbeşte despre Cllm ai ajuns o domnişoară fermecătoare.

_ Mă aranjez şi eu drăgu, când vreau, zâmbete

eu.

- Deci, spune tata şi se ridică, venind lângă mint. Te las în pace. Consideră asta prima ta mustrare oficială,

copila. . -

Mă mângâie pe cap şi părăseşte mcaperea.

în mod ciudat, cred că mi-a plăcut sa vor^sc cu rată) meu ca adulşii. Apreciez că m-a respectat sufic.en. iod. - •- A 2re$it iară să mă bata prea tare la cap. Şi

sa-mi spună ca am gm?[1]

. • - J crede câ mă descurc bine aici. Când am

sunt incarnata ca el crea ....

fost de acord să preiau treaba, am *fost* tngroztu ca vor sţmţa totul, că voi aduce firma în fidiment ş.-l vor laşa pe rara ftln şi distrus. în schimb, se pare că *ma dxcurc.*

O dată în viaţă, nu sunt un dezastru total.

15.

Evan

îmi place să fiu singur pe şantier, să pun pereţi de rigips, să betonez vreo alee. Dă-mi o listă şi opt ore şi te rezolv imediat. Mereu lucrez mai repede când sunt singur, mai ales când nu trebuie să ascult postul de radio ales de vreun bou, sau când îmi povesteşte cineva despre peştele lui bolnav sau mai ştiu eu ce. Dar azi treaba stă altfel. De dimineaţă sunt la familia West, ca să pun noile dulapuri de bucătărie, şi observ că îmi ia mult mai mult decât ar trebui. Uşile astea de dulap nu vor să stea drepte. îmi tot pică chestii din mână. Era să-mi sfârtec un deget cu burghiul.

De când a fugit de la locul nostru, Gen nu mi-a mai răspuns la mesaje. Şi asta s-a întâmplat acum câteva de zile. Apelurile intră direct în căsuţa vocală. Mă ucide lent. îmi arunca lucruri în faţă, apoi dispare? Abia de m-a lăsat să spun şi cu ceva.

lotuşi, ce dracii aş *fi putut să-i* zic *mai mult?* Apar_{enr} nu am greşit că m-am învinuit că am *lăsat-o să plece din oraş. Randall a fost* cel care a facut-o să ia decizia *asta, el a pus* lucrurile În mişcare, *dar cu am fost cel care a tras la poarta...* şi gol! Gen a *plecat!*

Am fost ca o trezire la realitate pentru ea. Dumnezeule! Beţivanul din mine a alungar-o *din* oraş pe fata pe care o iubesc mai mult decât orice pe lumea asta.

Să fiu al naibii *daca nu îmi sfâşie inima în două.*

Mă lupt cu durerea care mă împiedică să respir, mâna strângând din nou burghiul puţin cam prea tare. La dracu. O să mor *la jobul asta* dacă nu mă concentrez.

Dar nu, *refuz să-mi asum toată vina. De când* am *devenit* eu motivul tuturor *problemelor ei? Pare o scuză bună ca să-şi* ignore *propriile sentimente. Oi fi fost eu un delincvent o parte bună a* vieţii melc, dar *cel puţin nu încerc să dau vina pe toţi ceilalţi din jurul meu.*

— Hei, omule!

Fratele mai mic al lui Gen, Craig, apare în *bucătărie, îmbrăcat intr-un tricou şi o pereche de pantaloni scurţi de baschet. îşi ia un suc din frigider şi mă* salută din cap.

— Ţi-esete?

Aş bea o bere, dar accept sucul.

— Mersi!

Mâ gândesc că trebuie să iau o pauză, *după ce-am obser vat* câ abia *de mai ştiu ce fac şi cum* foc.

— Cum merge treaba?

Aruncă o privire la d_{rastru}l din bucătăria pe jumătate demolată. Se a?ază la masă, care e acoperită acum de o folie de protecţie şi de cutiile mele cu scule.

— încet, răspund eu, sincer. Dar o să termin.

Asta, sau o sâ mâ mănânce Levi de viu.

— Eşti pregătit să pleci naibii din oraşul ăsta?

Craig soarbe din doza de suc şi ridică din umeri.

— Presupun că da. E ciudat când îmi dau scama că, arunci când voi veni acasă în vizită de la colegiu, locul ăsta nu va mai fi la fel.

Rămâne tăcut. E cu patru ani mai mic decât Gen şi încă c băieţelul mamei. Deşi o enervează la culme pe Gen, tot o face să fie foarte protectivă.

Mă aplec peste blat şi adaug:

— Ce faci vara asta? Ai planuri măreţe?

Evită întrebarea, uitându-se în jos, la masă, pentru câteva clipe. Apoi priveşte prin cameră, cu umerii încordaţi, de zici că ar fi un elev din spatele clasei care nu vrea să fie numit să răspundă.

— O să crezi că e o prostie, răspunde el, în cele din urmă.

— Ce vrei să faci? Haide, spune-mi!

Indecis, oftează şi-mi zice:

— Jay şi cu mine ne-am băgat în programul *Big Brothers* . O să fim mentorii unor copii sau ceva de genul. Deci, da, cam ăsta e planul.

’ Big Brothers Big Sisters of America, organizaţie non-profit care se ocupa

cu programe dc mcntorac pentru tineri.

De ce nu mă miri? Ai» doi ««“ d'i» «rcetaşii Cât Gen şi ceilalţi doi fraţi »1 d mai mafi în,fau >*lele p emu o influenţă te» »UP™ lui Bl11* ?i “ Cra* * temele şi »veau camerele ordonare. Bănuiesc câ atunci cJnd ai şase copii, or fi unii dintre ei şi cuminţi.

— Ce mişto. Şi-fi pl“cc?

Aprobă timid din cap.

- Mă simt bine când văd că bttle Brother de care am eu grijă abia aşteaptă să petreacă timp cu mine. Nu are prea mi ¡prieteni, aşa că înseamnă mult pentru el sa facem ches- tii împreună. c ,

Craig c persoana perfectă pentru asta. E cam firav, dar e un copil bun. Şi, cel mai important, e deştept şt tesponsabtl Păi pune-mă pe mine să stau cu un copil zece mmute ar reuş. el cumva să ia foc singur. Mă gândesc, din nou, la Gen şt la discuţia noastră de pe plajă despre familie şi copii- Cred ca are dreptate când zice că dacă aş avea vreodată o familie, va trebui să învăţ cum să-mi ţin copilul în viaţă. N-am nicio idee cum au reuşit ai mei să ne împiedice sa murim inecaţi în cadă. Aia doi abia de mai stăteau în picioare după zece dimineaţa.

__ Nu se întoarce acasă până nu pleci tu, spune Craig.

— Ce zici? mă încrunt cu.

__ Sor-mea. A plecat devreme azi-dimincaţă ca

să nu dea nas în nas cu tine. N-o sâ se întoarcă până nu ştie clar că ai plecat.

Rămâne tăcut pentru o clipă, apoi continuă:

— îţi spun în caz că voiai s-o aştepţi.

la dracu*. Cumva, parcă doare şi mai rău când aud asta de la el.

Ţi-a zis ca as»?
Sunteţi certaţi? dă el din umeri.
vrea s-o iac să înţeleagă că mă poate avea

oricum vrea ca. O să iâc orice-mi cere.

__ ştii, mai mereu te-am considerat modelul meu

când eram mic.

Vorbele lui Craig mă iau prin surprindere.

— Serios?

__ Da, dar acum nu prea mai am aceeaşi părere.

Au! Copilul Ic spune pe şleau azi.

— Treaba asta cu sinceritatea frustă devine mai puţin taină când eşti destul de mare cât să-ţi iei un şut în fund, îi reamintesc cu.

Arc decenţa să fie ruşinat.

— îmi pare rău.

— Şi ce s-a schimbat?

Se gândeşte pentru câteva secunde. Apoi, cu o privire plină de milă care ţi-ar putea îngheţa sângele în vene, mi-a răspuns:

— Chestia asta cu băiatul rău nu prea mai e la

modă. Rahat!

Nu mi se întâmplă în fiecare zi să fiu pus la punct de un băiat cercetaş.

în seara aceea, mai târziu, m-am dus la unul dintre locurile noastre obişnuite, ca să beau ceva cu Tate, Wyatt şi ceilalţi. După câteva beri, ne îndreptăm spre mesele de biliard şi ne tăsfaţâm cu distracţia noastră preferată: furându-i pe turişti. Se prind ei la un

moment dat de şmecherie, aşa că începem sa nc jucăm pentru distracţie. Nc-am *Impârţit în echipe, ai şi* Tare versus Wyatt fi *Jordy. Banii pe* care tocmai i-am worţ de la turişti stau Intr-o grămadă îngrijită la colţul mese,. (Câştigătorii fi iau *pe* toţi-

De la masa de Ungi. ° Wondâ drâgufâ Incr-o rochie de vară roz mă priveşre. în timp ce iubitul ei, presupun eu. e total pe lângă, se învârte în jurul mesei, dând pe gât fadupi fa. Poate că a? fi reacţionar la asta cu ceva mai mul, entu- ziasm, dacă toată situafia asta cu Genevieve Wesr nu m-ar fi dar atât de tare peste cap. Dar de când s-a Întors *în* Bay.

, interes sâ mă combin cu altele. O vreau n-am avut niciun mierea >•»

doar pe ea.

— Vine şi Coop? mă întreabă Tate, dându-mi tacul, fiind rândul meu.

— Mă *îndoiesc, zic eu şi lovesc bila, apoi îmi pregătesc vârful tacului* pentru următoarea lovitura.

— Soţioara nu-l lasă să mai iasă din casă, râde Wyatt în timp *ce joaca după mine, dar bila loveşte direct manta.*

Nu greşeşte în totalitate. Chiar dacă nu e neapărat Mackenzie cea care îl ţine *pe Coopcr departe de* băutele cu băieţii, parcă se contopesc într-o singură entitate care preferă *propria companie decât pe a al* tora. Sunt fericiţi şi prostuţi în bula *lor de dragoste.* într-un timp, mă bucura faptul că Mac reuşea să-l

calmeze *pe Cooper, dar* acum bula lor absoarbe toată casa şi deja nu mai e atât *de distractiv.*

La naiba, poate sunt doar gelos. Poate că detest faptul că fratele meu se laudă cu relaţia lui perfectă şi încearcă din răsputeri să mă facă pe mine să mă simt nasol. Nu aveau nidun motiv bun să se combine, cu atât mai puţin să şi

rămână împreună. Dar au ignorat toate spusele noastre şi s-au luptat pentru relaţia lor. Eu dc ce nu pot să am pane de asta?

— E rândul rău, mă loveşte late cu tacul.

— Nu, nu mai joc, spun eu şi mă uit la masa noastră. Hei, Donovan, intră în locul meu.

— Ei, haide! mă ia Wyatt în derâdere din partea cealaltă a mesei. Lasâ-mă să te bat cinstit.

Mă întind să iau sticla de bere şi observ câ e goală.

— Mă duc la baie şi apoi iau cu următorul rând.

— Păi, l-ai auzit pe băiat, spune Wyatt, bătându-l uşor pe spate pe Donovan. E rândul tău.

Mă duc repede la baie, îmi şterg mâinile cu un şerveţel şi-l arunc în coşul de gunoi de lângă uşă. Păşesc pe coridor, iar din baia fetelor iese nimeni alta decât Lauren, fosta lui Wyatt.

— Evan, hei! mă salută bruneta.

— Ah, hei!

O iau în braţe când se apropie de mine. S-or fi despărţit ei, dar Ren c pane din gaşcă de ani întregi. Nu pot, pur şi simplu, s-o evit şi mă îndoiesc că Wyatt ar vrea s-o fac.

— Cum mai eşti, Ren?

— Destul de bine. Am tot petrecut timp cu soră-mea în Charleston.

îşi trece mâna prin părul lucios, iar mâna ei plină dc tatuaje îmi atrage atenţia. Cele mai multe sunt făcute de Wyatt, cel care s-a ocupat şi de cele mai recente tatuaje ale melc.

— Dar tu? mă întreabă ea.

— Nimic nou, răspund eu încet.

FIJ.E KF.NNF.DY

- Am auzit dl M întors Gen. Am zis să luam

împreună cândva. săptămâna *viitoare.*

— *Da, chiar s-a întors.*

— *Şi* înţeleg că nu s-a *întors în braţele* tale?

ipw «nuntă. iar gropiţa de 1* °bı“ul s,5n« ’P’**

— Ai ghicit, zâmbesc eu cu sfială.
îngândurată pentru un moment, Ren iţi

umezeşte bm. de jos.

— Ar trebui să luăm fi noi prânzul împreună

curând. Sau, mai bine zis. să bem ceva.

Râmân uimit.
- Mă inviţi la *o* întâlnire, Ren? Pentru că *ştii că*

nu por accepta.

Oi fi eu un nemernic, dar W^att e unul dintre

cei mai buni prieteni ai mei. Nu mi-aş da niciodată

întâlnire cu fosta lui.

__ Nu vreau să mă combin cu tine, răspunde ea, râzând. *Mă* gândeam doar câ am putea beneficia amândoi din aranjamentul ăsta dacă am ieşi împreună *de* câteva ori, rânjeşte Ren. Foştii noştri sunt prea geloşi.

— Da, chiar sunt, o aprob eu. Totuşi, nu pot să-i fac asta lui Wyatt, chiar dacă nu se întâmplă nimic intre noi.

— Prea bine, mă strânge ea drăgăstos de braţ. Ne mai vedem. Ev. Salută-i pe băieţi din partea

mea.

O privesc cum se îndepărtează, dând din şolduri. Femeile cu aşa funduri sunt periculoase.

li cer barmanului un *shot* de burbon pentru mine, apoi încă un rând de /Zwr-uri şi de berc pentru băieţi. *Locul ăsta nu e* chiar atât de plin în seara asta. Sunt aceleaşi feţe cunoscute.

REPUTAŢIA FETEI RELE

U televizoarele de deasupra noastră sunt rezumate spor- (ive iar pe fundal se aude muzica rock a anilor '90. Dau c/^rul pe gât fix când îl văd pe Billy West cum se aşază la celălalt capăt al barului.

Ezit. Nu sunt sigur că c de acord cu situaţia mea mai mult decât a fost Craig, dar am epuizat toate celelalte mijloace rezonabile de a rezolva problema asta cu Gen. Dacă e cineva care să ştie ce se întâmplă în capul ei, ăla e Billy.

Pun paharul gol pe bar şi mă aşez pe locul de lângă Billy.

__ Hei, trebuie să vorbim. Ce naiba a apucat-o pe soră-ta? Billy mă priveşte scurt, pieziş.

— Ce-ai mai făcut acum?

— Nimic Asta e şi ideea.

— Păi şi atunci de ce mă întrebi pe mine?

Mă încrunt. Descreieratul ăsta c cu doi ani mai mic decât mine, şi încă îmi aduc aminte de toate farsele pe care i le faccam cu Gen, aşa că nu prea-mi place atitudinea lui faţă dc mine.

— Pentru că nu răspunde la telefonul ăla

blestemat.

— Păi, cam asta parc sâ fie problema ta.

Ticălos încrezut!

— Ascultă, ştiu câ ţic îţi mai zice chestii. Spune-mi doar ce trebuie să fac să o recuceresc şi te las în pace.

Billy îşi trânteşte sticla de bere pe masă şi râde sarcastic, în timp ce se întoarce să mă privească în ochi.

— Ce te face să crezi că vreau să te primească înapoi? în ultimul an, te-am tot privit cum te îmbătai de parcă te plătea uncva s-o faci, cum te combinai cu o tonă de gagici dc la

universitate. fi cum te băteai cu toţi plrliţii care iţi ieja„ |n cale. Nu ai făcut nimic semnificativ cu viaţa ta.

— Vorbefti serios? Sunt co-proprietarul unei afeceri acum. Aţa cum e fi tatăl tău. Lucro ca să-mi căftig rniu|. Cum poţi să zici că nu fac nimic?

- Da, o afacere pe care n-ai Inceput-o tu. Ţi s-a oferit pe tavă, aja cum a făcut fi tatăl nostru cu noi. Mă vezi pe mine că mă laud cu asta?

- Omule mai du-te dracului! Nu toţi am avur o mămică p un tătic care să ne pregătească clătite în fiecare dimineaţă. Roate mai bine ai vrea să nu mai mănânci căcat despre lucru- rile pe care nu le înţelegi.

Mă simt vinovat din clipa în care o menţionez pe mama lui, dar e prea târziu să-i cer scuze. Oricum, râmăn la ideea mea. Dacă fetele lui Gen vrea să mă judece, poate să mă scutească. Nu sunt interesat de opiniile lui.

— Gen încearcă în sfârşit să se pună pe *picioare,* mormăie d, aruncând nişte bani pe *tejghea. Şi* tu *faci tot posibilul s-o tragi în jos cu tine.* Nu aşa te comporţi cu cineva de care-ţi pasă.

Trebuie să-mi reamintesc constant că dacă-l bat pe fetele mai mic al lui Gen dc-i sună apa în *cap,* asta n-o s-o facă să mâ privească cu ochi mai buni.

— Dar chiar îmi pasă de ea, spun eu, tăios.

Atunci uite care e sfatul meu, îmi spune el, aplecân- du-se spre mine. Vrei ca sora mea să te primească înapoi în viaţa ei? Ai grijă ca mai întâi să-ţi faci ordine în a ta.

16.

Evan

Doua zile mai târziu, mă trezesc dis-dc-dimincaţă după o alta noapte în care n-am putut sâ dorm. Şi decât să stau cu ochii pe pereţi, am dus-o pe Daisy la plimbare pe plajă odată cu răsăritul soarelui, apoi am spălat-o în curte, ca să aibă blana curată şi strălucitoare. După ce m-am îmbrăcat în cea mai frumoasa pnută care se încadrează între costum de înmormântare şi boschetar, îi pun lesa lui Daisy şi mergem spre bucătărie, ca să-mi fac o cafea.

Când îi văd pe Cooper şi pe Mac că iau micul-dcjun pe verandă, scot capul pe uşa glisantă şi le spun:

— Vedeţi c-o scot pe Daisy pe afară câteva orc.

— Unde te duci? mă întreabă Cooper cu gura plină de clătite.

— Aşază-te la masa, mă îndeamnă Mac, am făcut destule pentru toţi. Ai mâncat?

— Nu, nu mi-e foame. Sunt voluntar la azilul de bătrâni. Mi-a zis o doamnă dc-acolo, la telefon, că bătrânilor le p|ac câinii, aşa c-o iau şi pe Daisy cu mine.

— E cumva vreun eufemism? întreabă Mac râzând, |n timp ce se întoarce către Cooper, aşteptând sâ audă ce arc de zis.

Fratele meu e la fel de uimit ca şi iubita lui:

— Dade un eufemism, habar n-am ce vrea sa zid de fapt.

— Bine, trebuie să plec. Ah, apropo, îţi iau şi eu camioneta. ii zic eu lui Cooper şi trag uşa înainte să poată să-mi mai răspundă.

Parcă şi pot să-mi imaginez ce conversaţie au acum despre mine. *A luartpe arături? Doar nu se duc tel voluntar acolo, nu?*

Păi, o sâ fie surprinşi, chiar mă duc la acel azil. După ultima mea discuţie cu Gen şi după vorbele lui Billy de alaltăieri, m-am tot gândit la ce înseamnă să-mi pun viaţa în ordine. Ca sâ fiu sincer, nu credeam că viaţa mea e atât de vraişte. Pentru câ nu sunt chiar vai de capul meu. Am o slujbă – propria afacere, în mare parte. Am o casă, o motocicletă. Un Jeep vechi pe care mai mult îl repar decât îl conduc.

Oamenii cu care am crescut aici nici măcar nu aveau aşa aşteptări. Şi mulţi dintre ci ar fi băgat

mâna în foc câ aş fi ajuns mai rău de atât. Dar dacă tot nu e de ajuns pentru Gen, e OK. Pot şi mai mult. Crede câ nu mă pot schimba? Scai aşa.

începând de azi, sunt al dracului de integru. O s-o las mai uşor cu băutura. Nu mai sar la bătaie. Oficial, sunt într-o

de „autoîmbunătâţire”, o adaptare la zi a băiatului mîSlU^e, conform Google, include munca de voluntariat. bU Asa că. să vedem cum stă treaba cu bătrânii.

U azil. Daisy e încântată de toate mirosurile noi şi ciudate. c>ada ei micuţă loveşte entuziasmară podeaua de linoleum cât nage de lesă, nerăbdătoare să exploreze împrejurimile. Eu sunt la recepţie, m-am dus să mă prezint.

Un voluntar coordonator, Elaine, mă aşteaptă în hol, sajutându-mâ cu zâmbetul pe buze.

__ Evan! îmi pare bine să te cunosc! Vizitatorii sunt mereu primiţi cu mare căldură.

îmi strânge mâna, apoi se lasă pe un genunchi ca să o salute şi pe Daisy.

__Şi adorăm să avem fete drăguţe cu noi aici.

Mă uit cum femeia de vârstă mijlocie îi acordă foarte multă atenţie lui Daisy, scărpinând-o în spatele urechilor şi ocolind limba aia care scormonea aseară prin coşul de gunoi.

Căţeluşa ăsta nici măcar nu înţelege cât de uşoară e viaţa ei.

— Da, ei bine, ne place să ajutăm, spun şi apoi regret că am scos o replică atât de slabă.

Elaine ne arată centrul cu două etaje. Sincer, nu e atât de înfricoşător pe cât mi-am imaginat. M-am gândit c-o să vin într-un loc care se aseamănă cu vreun spital sau azil de nebuni, dar aici nu e deloc aşa de nasol. Nu e nimeni care să sc plimbe în cămaşă de noapte, mormăind singur. Arată pur şi

simplu ca o clădire de apartamente.

— Am (acut ceva renovări cu câţiva ani în urmă. Avem aauŢl Şi un restaurant care pune la dispoziţie trei mese pe

■ p us O cafenea şi un bufet, unde locuitorii noştri por să

servească ceva fi să «tei cu prietenii. Bineînţeles. pcnrriJ cu probleme, trimitem mâncarea în cameră.

Elainc continuă să-mi spună de activităţile pe Carc | organizează căt timp trecem pe lângă una dintre camerele comune, unde bătrânii stau în jurul şevaletelor, picranIJ Aparent, pe aici o să-mi fac veacul.

— Ai vreo abilitate sau vreun talent special? mâ întreabă ca. Poate cânţi la vreun instrument?

— Ââ, nu, nu mă pricep la nimic de genul ăsta.

în şcoala generală, m-am gândit să mă apuc de chitară, dar mi se păruse prea complicat.

— Pot să construiesc chestii. Cam orice, de *fapt.*

— La meşteşug cu tine, îmi aruncă ea un zâmbet liniştitor, pe care aleg să-l ignor. Şi, bineînţeles, bătrânii se distrează când vin în vizită prietenii noştri patrupezi.

Pe unul dintre holurile clădirii, Elaine bate uşor la o uşă deschisă, apoi priveşte persoana din cameră, spunând:

— Ariene, putem intra? Ai un vizitator special.

Ariene, o femeie cu părul alb, tuns scurt, stă într-un fotoliu şi se uită la televizor. Ne face semn cu mâna fragilă care parc că s-ar putea rupe dacă o mişcă prea repede. Dar începe să zâmbească din momentul în care ochii ei tulburi o văd pe Daisy.

— Ariene, ei sunt Evan şi Daisy. Sunt voluntari aici. Ariene c una dintre preferatele noastre. O să

trăiască mai mult decât noi toţi la un loc, aşa-i?

Apoi, Elaine pleacă şi ne lasă în grija bătrânei şi a postului de meteo. Mă simr de zici câ m-a aruncat cineva într-o piscină adâncă ca să învăţ să înot.

■_ Ai fiice bine sâ bagi maşina în garaj, Jerry! îmi spune Ariene. în timp ce o mângâie pe Daisy, care a sărit în poala ei. Au anunţat la televizor c-o sâ plouă.

U început rămân tăcut, pentru că sunt total confuz. Dar cât îmi tot zice dc furtună, îmi dau seama repede că ea chiar crede că vorbeşte cu Jerry. Soţul ei, presupun.

N-am idee cum trebuie să mă comport într-un azil dc bătrâni, aşa că nu ştiu dacă am voie să stau pe marginea parului. Dar e un singur scaun în cameră, şi îl foloseşte Ariene. Aşa că rămân în picioare, băgându-mi stângaci mâinile în buzunarele de la spatele blugilor.

— Frate-tu c încă prin nord? întreabă ca după cc prezentatorul de la TV povesteşte despre nişte furtuni care se îndreaptă spre coasta Ncw England. Ar trebui să te asiguri că înlocuieşte jgheaburile alea, cum i-ai zis să facă, Jerry. Nu cred că mai vrea să se inunde, cum a păţit data trecută.

— Da, o să-i spun, aprob eu din cap.

Continuă să vorbească cam mai mult dc o oră, iar eu nu ştiu cum să procedez, aşa că mă prefac că sunt Jerry. Adică, cc altceva ar trebui să faci când vorbeşti cu o persoană care, probabil, suferă de demenţă? E ca şi cum ai ieşi la plimbare cu un somnambul. Oare ar trebui să trezeşti un somnambul? Să mă ia naiba dc ştiu. Pare genul*de chestie care ar apărea intr-o broşură sau ceva. Dc

fapt, încep să cred că Elaine c un coordonator groaznic şi că ar fi trebuit să-mi facă instructajul la început.

— Jerry, spune Ariene în timpul unei pauze publicitare, cred câ aş vrea să fac o baie. Mă ajuţi să mă bag în cadă?

— **Aăâ...**

Nu. Categoric nu, trebuie sâ *plec de aici.* Frag linie când vine vorba de dezbrăcarea bătrânelelor. în plus, Daisy începe să nu mai aibă stare, sărind din *poala femeii şi începând sâ* adulmece fiecare colţişor al camerei.

- De ce să nu găsim pe cineva care să te ajute? sugerez eu.

- Dar nu e necesar, Jerry. Tu îmi oferi tot ajutorul de care am nevoie.

Zâmbind larg, Ariene dâ sâ se ridice, dar, dârinându-se, cade pe scaun.

- Te ajut eu, spun ?i o fin să rămână în picioare, apoi se agaţă strâns de braţul meu. Ce-ar fi să apăsam pe butonul ăsta şi... ....

- Ariene, scumpo, unde vrei sâ mergi? aud un tip sohd în halat alb, care intră în cameră ţi o ia pe Ariene din braţele mele.

îl privesc pe noul-venit şi îi explic situaţia.

— Nu se putea ridica singură, aşa ca...

— Jerry o să-mi Iacă baie, spune Ariene vesela, îndreptân- du-se cu infirmierul spre parul ci.

_ Ai făcut baie azi-dimineaţă, îi reaminteşte el cât o ajută să-şi dea jos papucii şi să se bage în pat. Cc-ar fi dacă ai trage un pui de somn înainte de prânz?

în timp ce bărbatul se ocupă de ca, eu o pun pe Daisy în lesă, apoi, după ce văd că-mi face semn, ieşim încet din cameră.

— Credea că sunt soţul ei, îi explic eu. Infirmierul îmi zâmbeşte şi scutură din cap.

Nu, frate. Ariene aia are mintea brici. Voia doar să se *joace* puţin cu noul voluntar. Face asta cu toţi drăgălaşii care

ELLE KENNEDY

trcv pe «’c’- c*' în hohote şi bâtândti-mâ pe umăr $i V«'nu c s'n8ur* carr *** asM- ^,rc s^*tu* meu: â n-a» încredere în nimeni!

Doamne, cc-ţi mai e şi cu azilclc astea de bătrâni.

Când. în sftrşit. se întoarce Elaine după ce m-a lăsat în gura leului, abia dacă îmi arară ceva simpatie pentru chinul prin are am trecut. Pane că-mi lasă de înţeles că *aţa merge pe aia:* angajaţii sunt resemnaţi, iar bătrânii conduc instituţia.

h un moment dat, Elaine îmi face cunoştinţa cu un fost pilot de elicopter care a luptat în războiul din Coreea. îl cheamă Lloyd. Camera lui era decorată cu o mulţime de fotografii vechi cu el în uniformă militară şi cască. Când intrăm, el c în pat, răsfoind ziarul pe care îl citeşte folosind o lupă care e lipită de noptiera de lângă pat.

— Lloyd, tânărul acesta ar vrea să petreacă ceva timp cu tine, dacă vrei.

— Auzi, dar nu mai corectează nimeni ziarele astea? Am găsit două greşeli de ortografie pe pagina asta. De când arată ziarele ca tema unui copil leneş?

îşi ridică privirea doar cât s-o zărească pe Daisy.

— Scoate creatura aia de aici, se răsteşte el, sunt alergic!

— Nu eşti alergic la câini, Lloyd, vorbeşte Elaine cu el şi pun pariu că nu e prima data când se ceartă pe tema asta. Daisy e o bomboană. Sunt sigură că o să vă distraţi.

Lloyd pufăie şi se întoarce la ziarul lui, în timp ce

Elaine mă lasă acolo şi mă bate uşor pe spate. Toate avertizările ^tea sunt ca o strângere ciudată de mână. Dar acum că am intrat, nu mai pot să plec.

— E inofensiv, murmură *a* din prag. Vorbiţi d$_{Opn}$. Jcssic.fi place să pălăvrăgească despre pasăre.

Ptaărea În cauză c o chestie mică şi galbenă care uă colivie, lângă geam. Elaine dispare În hol. iar eu rămân blocat în cămăruţa asta cu bătrânelul prost dispus care * holbează la mine.

Observ o altă poză pe perete şi mă apropii de ea ca s-o privesc mai bine.

— L-ai cunoscut pe Buddy Holly .

— Ce? îşi mijeşte bătrânul ochii spre fotografia cu el şi cu un cântăreţ în &p unei săli de evenimente, stând la poză lângă un autobuz parcat pe alee. Da, 11 cunoşteam pe Charlcs. Ştii tu, atunci când muzica avea un sens.

— Eraţi prieteni?

Daisy, căreia îi e frică de el dintr-un oarecare motiv, stă întinsă la capul patului.

— Eu descărcăm instrumentele muzicale din dube. Le căram dc colo-colo.

Cu un alt pufhet, Lloyd îndoaie ziarul zgomotos, apoi îl pune deoparte.

— Eram în Ncw York, fix după ce m-am întors din Coreea. iMă pregăteam să mă urc în tren, când am văzut un copil slab mort care abia putea să-şi ridice chitara şi toate genţile şi carcasele

alea. I-am oferit o mână dc ajutor.

Lloyd pare să se mai obişnuiască cu noi, deşi e tot cam iară tragere de inimă. îmi vorbeşte despre călătoria prin ţară

[1] Cantireţ dc rock and roii, considerat unul dintre cei mai influenp muzKjeru ai accatui gen de muzici.

cu Holly, Elvis Prcsley fi Johnny Cash. Despre cum fugea de poliţişti şi fani gălăgioşi. Despre cum au ftcut pană şi au fost jehiiţi ia dracu-n praznic, atunci când nu era la modă să suni să te culeagă cineva de pe marginea drumului. Mai acea despre cum cârau amplificatoarele 17 km pe jos până ajungeau la cea mai apropiată benzinărie. Se parc că îi merge gura bătrânului ăstuia, daca eu nu mai dovedesc să zic ceva şi-l las pe d sâ bată câmpii. Şi, ca sâ fiu sincer, îmi place să-i ascult poveştile. A avut o viaţă *pe cinste.*

Toate mergeau strună – nu m-a rugat nici măcar o dată să-i fac baie şi nid nu m-a strigat pe alt nume, cum ar fi Sheila – până când m-a rugat sâ-i hrănesc pasărea şi să-i pun apă proaspătă în colivie. Când am deschis uşiţa, pasărea a ieşit, dar asta nu l-a îngrijorat pe Lloyd la început.

însă ne dăm seama apoi, mult prea târziu, de altfel, câ e un căţeluş în cameră, care s-a tot plictisit toată după-amiaza.

S-a întâmplat torul ca un accident cu încetinitorul. Pe- ruşul zboară spre dulap. Daisy îşi ciuleşte urechile. îşi ridică privirea, mârâind încet. Speriată, pasărea îşi ia zborul. Daisy se repede, prinzând micuţa creatură din aer, care se transformă intr-o explozie de pene galbene şi care, mai apoi, dispare.

S-a terminat cu Jessie.

17.

Evan

Eu: *Hei. Voiam doar să mă asigur că mai trăieşti*

Gen: De aproape două săptămâni îmi pui aceeaşi întrebare din două în două zile. Sunt încă în viaţa. Am fost prinsă cu
munca.

Eu: *Şi eu la fel.*

Gen: Auzi, dar tu ştii că atunci când un băiat „se asigură că eşti bine "la unu dimineaţa, asta înseamnă că are chef de sex!

Eu: *Blasfemie! Nu ţi-aş păta niciodată inocenţa în halul ăsta. Gen: Da, da, bine.*

Eu: Sincer, nu pot să dorm.

Gen: Nici eu.

Eu: *în afară de faptul că eşti o insomniacă ocupata, eşti bine! Gen: Toate bune aici.*

Eu: Luăm cina intr-una din serile astea!

Eu: Ca să mai vorbim!

Au trecut şase ore de când Gen nu mi-a mai răspuns la mesaje. O ajut pe Mac să aşeze micul-dejun pe masa de pe verandă, dar tot simt cum îmi vibrează telefonul în buzunar, sperând sâ fie ea. Dar nu c cazul. Au trecut şase ore şi 42 de minute.

— Iei tu şerveţelele, te rog? spune Mac, şi-mi dă tacâmurile.

Intru sa aduc şerveţelele, dar mintea mea o ia razna. Credeam că merge bine treaba cu Gen. Ne-am tot scris în ultimele doua săptămâni, nişte tachinări, nişte salutări. De fiecare dată când propun sâ ieşim, nu-mi mai răspunde la mesaje, zid că se închide total. Nici măcar nu pot să ajung la ca. Nu vrea să ieşim la cafea, nici să luăm prânzul împreună – nimic E cea mai enervantă persoană pe care o cunosc! Şi mai rău e că-i place să fie aşa.

— Ce planuri ai azi? mă întreabă Cooper după ce ne aşezăm la masa. Ai de scos nişte orfani dintr-un incendiu, sau ce fad?

— încă te mai duci la azil? îmi dă Mac omleta.

Daisy îşi scoate capul de sub masă şi-mi cere o bucăţică de câmat. Când mă vede că vreau sâ-i dau, Mac îndreaptă un cuţit spre mine:

— Nid măcar sâ nu îndrăzneşti! Chestia aia o s-o omoare.

în timp ce Mac e preocupată să mă certe, Cooper îi strecoară o bucăţică lui Daisy, iar eu înăbuş un zâmbet.

— Da, ded nu mâ mai duc la azil, le răspund eu când văd că nu mâ lasă în pace. Nu mai am voie să calc pe acolo

de când bestia noastră a mâncat pasărea aia.

— Stai, ce? Ce naiba? spune Mac, lisând tacâmurile din mânâ.

- Mă rog, a mânut-« e mult spus. Sunt datul de Ug,lr că patima ea aproape intactă când Daisy a acuipar-o.

Coop începe .ti râdă isteric, iar Mac li aruncă o privire înfricoşătoare.

- Asta s-a întâmplat săptămâna trecută? urlă ea la mine. De ce nu mi-ai zis?

- l-am zis lui Coop. Cred că am uitat că [ie nu p-am zis.

Cooper a murit de râs când i-am povestit de tncidenrul cu Uoyd. De 6pt, mi-a sugerat ti păstrăm secretul, ca ti nu se enerveze iubita lui Presupun că am uitat ?i de aspectul ăsta.

— Şi nu fi-a dar prin cap ti menţionezi asta? se uită ea la fratele meu.

— E un câine, spune el, încet. Asta fac ei.

— N-am terminat aid, Hartlcy, răspunde ea şi e desrul de clar că s-a terminat cu sexul oral pentru Cooper.

— Oricum, am găsit altceva de făcut, continui eu. ca sâ-l salvez pe Cooper de greutatea pedepsei iminente. M-am băgat să fiu *Big Brothrr.*

Da, chiar se întâmplă. Vreau sâ fac asta. Am mai încercat să fiu voluntar prin alte părţi după ce nu mi-a

mers la azil, cea mai recentă activitate fiind pe plajă, strângând gunoiul. Şi totul a fost bine, până să mă atace un om fără adăpost. M-a alungat aruncând cu stide-n capul meu. Jur, nimeni nu m-a avertizat câ responsabilitatea civică e atât de periculoasă. Aţa că m-am gândit eu că. dacă am de a face cu un copil defavorizat. s-ar putea să fiu mai în siguranţă decât cu vreun om al străzii sau cu vreo băbuţă care nu-şi ţine mâinile acasă.

— Dumnezeule, nu! oftează Cooper. Ştii că nu poţi să-l duci Intr-un bar şi să staţi acolo patru ore, nu?

— Hai. termină-te!

Din cauza afirmaţiei de mai devreme fur ultima clătită.

— O să fiu un model bun de urmat. O sâ-l învăţ toate chestiile pe care un adult nu i Ic spune unui copil.

— Ştii că e ilegal să pui viaţa unui copil în pericol, nu, Evan? îmi zâmbeşte Mac batjocoritor. Pe tine, şi dacă te vede vreun poliţist cu un copil de zece ani ieşind dinrr-un grajd cu ponei, tot te ia la secţie.

— .Apreciez că mă susţii, prinţesă, aşa cum o faci tu mereu.

Faptul că n-au încredere în mine mă dezamăgeşte, dar nu sunt surprins.

— Oricum, are 14 ani. E destul de marc cât să înveţe cum e cu viaţa.

— Baftă, copile! mormăie Coop.

înţeleg, ar prefera să mă considere un ratat, decât să creadă că mă dezvolt şi eu. Bănuiesc ca au şi ci dreptatea lor, dar mi-ar plăcea puţină încredere, o prezumţie de

nevinovăţie. Se comportă de zici că sunt pe cale să-l omor pe băiatul ăla. Dar cât de greu poate să fie să ai grijă de un adolescent? Trebuie să-i dai de mâncare, să-i dai apă să bea şi să-l duci înapoi la sfârşitul zilei. Adică, la naiba, am mai închiriat şi eu maşini înainte!

Ce-o fi aşa de greu?

Numele lui e Riley şi e ca orice alt adolescent slăbănog din Avalon Bay. cu părul blond. dufolit fi piele brunară. Cit- dezrn c-o să dar. de un neastâmpărat ca mine, de vreun băiat cu o gură cât o jură ţi mai multă atitudine decât sim, practic, gata să-mi spună să fac o plecăciune în fapt lui. în realitate, e cam timid. [fi lasă privirea în jos În timp ce ne plimbăm pe faleză. Nu m-am gândi, pr« mult la ce aţ putea făce cu el, poare ceva activităţi care să nu implice nimic din prostiile pe care le foceam eu la vârsta lui-

A r • J câ mere la bibliotecă $a-l întâlnesc.
A fost ciudat, sincer, sa merg

A fost ca fi cum metgeam să caut o carte doar ca trebuia să mă uit, de fapt, după un om. Am plecat de acolo cu o persoană după mine fi era responsabilitatea mea să n-o pierd fi nici s-o mutilez. Te cam coplefeftc treaba asta. Nta măcar nu mi-au dat o trusa de prim ajutor.

— Aşadar, ce-ţi place sâ foci, copile?

__ Nu ştiu, spune el şi ridică din umeri. Chestii.

— Chestii precum?

— Să navighez pe mare. Să merg la pescuit. Şi, ăă, surfing. Dar nu prea mâ pricep la asta, iar placa mea e cam veche, deci...

Mă omoară cu zile. Are capul în pământ şi mâinile în buzunare, iar transpiraţia începe să-i curgă de sub părul lui rar. E o zi groaznic de fierbinte de iunie, iar pe aici e plin de turişti, tuturor le e cald şi toţi sunt transpiraţi. Suntem ca nişte hot-dogi intr-un chioşc de pe trotuar, care se rostogolesc unul în transpiraţia celuilalt.

Ţi-e foame? întreb eu, pentru că e mult prea cald ca

sâ ne facem veacul pe afară.

— Cam da.

Coopcr avea dreptare – cum n-am idei, il duc pe Rilcy intr-un bar. Mă rog. nu e tocmai un bar. Big Molly c un fel de capcană de prost gust pentru turişti, kitschos şi cu muzică live în weekend. Chelneriţele aleargă în uniforme minuscule. Se pare că şi el observă asta. Se bucură imediat când vede că lata care ne întâmpină e îmbrăcată într-un tricou tăiat sub sâni şi o fustă scurtă.

— Hei, tu, mă salută ca. A trecut ceva vreme de când nu ne-am mai văzut.

— Ai o masă pentru doi? îi zâmbesc eu.

Stclla se aplecă peste măsuţa dc la intrare, împreunându-şi sânii.

— Cum îl cheamă pe prietenul tău? E tare drăguţ.

îi face cu ochiul, lucru care era suficient să mă excite pe mine când aveam 14 ani. E chiar nedrept să torturezi copilul aşa.

— Rilcy, ţi-o prezint pc Stclla.

— Hei, scumpule, spune ca, când cl nu pare să poată sâ-i răspundă. Haideţi, vă conduc cu.

— Ai mai fost aici? îl întreb pc băiat înainte să ne aşezăm la masa înaltă.

Pe scenă, o trupă cântă cover-uri după piesele din anii ’90. La bar sunt numai studenţi şi taţi care au scăpat de soţiile lor pe care le-au lăsat la cumpărături.

Riley scutură din cap, în semn că nu, apoi adaugă:

— Mâtuşă-mea urăşte locurile de genul ăsta.

— Ia povesteşte-mi despre tine! Dacă vrei, bineînţeles.

Niciun copil nu *ajunge Intr-un* program *d ăsta* *dacă are viaţa bine* pusa la punct.

Mă lovesc iar de o ridicare din umeri . .
. • sora maica-mn. r. asistentă
— Locuiesc cu mătuşă me ,
i . - mult Mama a murit când eram
la urgenţe, aşa că lucrează mu
cu mic. A avut cancer.

— Păi şi taică-ru? . ,
îl vid cum priveşte meniul, dar nu îl otrepe. c, d«r

* joaca cu marginile laminate.

_ De sase ani e la închisoare. A *fost* ebben« condtponat pentru o perioadă şi fi-a luat tălpăfip. Apoi a fost amar din nou, cred. Mărufii mele nu-i place să vorbească despre el, aşa că nu prea-mi spune chestii. Crede c-o sa ma supere.

— Şi chiar te *supară?*

— *Nu ştiu. Uneori, poate.*
încep să înţeleg de ce mi l-au repartizat mie.

— Mi-a murit şi mie tatăl când eram mic, spun eu, iar *Rilcy* îmi întâlneşte privirea. A condus beat şi a făcut accident. Cam de arunci, nici maică-mea nu mai e în peisaj.

— A trebuit să mergi să locuieşti cu altcineva? în vreun centru de plasament sau cu vreo alta rudă?

— *Unchiul meu* a avut grijă de mine şi de fratele meu.

Abia acum îmi dau seama că putut ajunge şi am fi râu de atât dacă nu ne-ar fi mai salvat Levi.

dâtinăm pe aceste şine ale vieţii, mergând pe marginea unui necunoscut întunecat, şi cât de uşor e să cazi.

— îţi place de mătuşa ta? Va înţelegeţi?

Zâmbetul lui mic parcă şterge toată tristeţea de pe chipul
IM

— E drăguţă. Dar uneori mi-c cam greu să stau cu ca. îşi face griji pentru mine, zice el şi oftează încet. Crede că am depresie.

— Şi ai?

— Nu cred? Adică, nu am prea mulţi prieteni. Nu prea-mi place să fiu prin preajma oamenilor. Eu doar... sunt tăcut.

îl înţeleg perfect. Când suntem tineri, uneori ni se întâmplă nenorociri, iar noi trebuie sâ învăţăm să ţinem în noi. Mai ales daca nu ştim cum să exprimăm ce simţim. Asta nu înseamnă neapărat câ suferim de depresie. E destul de greu sâ fii adolescent şi fără să-ţi dea viaţa lecţii.

— Nuc nimic în neregulă dacă aşa vrei să fii, îi spun.

— Hei, băieţi, spune chelneriţa şi pune pe masă un castron cu *hush puppies'* cu sos şi două pahare mari de apă. Cum suntem azi? întreabă bruneta cu un zâmbet timid şi cu o sprânceană ridicată, lăsându-mi de înţeles că aş face bine sâ o recunosc.

Ei haide, ai puţină încredere!

— Hei, Rox, cum îţi merge?

— Eh, ştii tu, e vară din nou, zâmbeşte ea, satisfăcută.

— Ştiu ce zici.

— Scumpule, te deranjează tipul ăsta? îl întreabă ea pe

copil

— Nu, spune şi rânjeşte de zici că n-a mai văzut în viaţa lui o pereche de silicoane. E totul OK.

— Bun. Ce-ţi aduc?

' Garnitură făcută din aluat pc bază dc faină de porumb.

Riley ia meniul 0 ie ulti rapid peste el, dându-?i teama

că nu a apucat să citească nimic de pe el, încă.

— Ce aveţi proaspăt? sunt eu curios

— Bibanul de mare e bun. Sărat fi picant

- 7 i-ar plăcea? îmi îndrept eu privirea spre Riley.

î • înoate se simte ciudat fi nu ştie ce sâ

îmi trece prin cap ca poate w

i . . . • i rare abia -a cunoscut plăteşte, aleagă, când

ftie că tipul pe <*re aū

Afa m-aş simţi fi eu.

— Sigur, spune el, aproape uşurat.

— Super. Asta vrem. .

După ce Rux ne ia comanda. Riley o admira de la

spate, apoi se apleacă spre mine fi mă întreabă.

— Ocunofti?-

— Să zicem că da. . . r-

— Hei, Evan! mă saluta o altă chelneriţă, Cass,

scundă, cu părul blond, îmbrăcară cu un tricou pe care l-a scurtat singură.

— Dar fiii multe *fete pe aici,* remarcă băiatul.

încerc să nu râd, dar parcă e leit Mackenzie. De fiecare dară când mergem într-un loc fi mă salută vreo ţipă, Mac ¡fi dă ochii peste cap. De parcă noi nu ne-am fi cunoscut când îfi ajura colega de cameră să mă găsească pentru o aventură de o noapre.

— E un oraf mic.

— Deci... re-ai culcat cu toate?

— Âăă, mai mult sau mai puţin, dar da.

Nu mă afteptam să fie arăt de direct.

îmi dau seama că nu se uită prin bar ca să evite contactul vizual cu mine. Pe măsură ce îi urmăresc privirea, e clar că se holbează la fetele tinere şi plictisite, cu capul în telefoane, în timp ce familiile lor stau în jurul meselor, mâncând nachos dând pe gât cocktailuri *Mărgărită* de doi dolari. Sper doar ca acest copil nu o sâ-mi ceară să-i cumpăr prezervative. Nu că n-aş făce-o, dar parcă n-ar trebui să fiu dat afară iar din alt program de voluntariat, pentru că se duce acasă să-i spună mătuşii că-l ajut să şi-o tragă şi el cu cineva.

____ Dar tu? Ai vreo iubită?

Scutură din cap, apoi adaugă:

— Fetele cred că sunt ciudat. Nu ştiu cum să vorbesc cu ele.

— Nu eşti ciudat, îl asigur cu.

Da, e timid, dar nu e dubios. Are doar nevoie de cineva care să-l ajute să aibă încredere în el.

— Ferele sunt complicate. Trebuie să te prinzi de semne.

— Semne?

— Da, alea pe care ţi le dau când te plac, când vor să le abordezi.

— Şi care-s alea?

Arunc o privire prin jur, până zăresc o roşcată focoasă cam de douăzeci de ani, care stă cu prietenele ei la masă,

în jurul unui bol cu lichior albastru, care are patru paie în el.

— Păi, pentru început, când vă priviţi unul pe celălalt şi îţi zâmbeşte, asta înseamnă că te consideră drăguţ.

Riley se uită în aceeaşi direcţie şi îi strălucesc ochii.

îi ia cam două secunde roşcatei să mă observe. Un zâmbet obraznic îi apare pe buzele cărnoase. îi ofer şi eu un zâmbet discret.

Şi apoi? vrea Riley să ştie, acum şi mai nerăbdător.

— Te duci |i re prezinţi. bel rost de numărul ei.

— Dar cum faci «ra? Ce le «pul? În«i«tâ băiatul. cu

p„4 plinii de AMCA *puppiti.*

Eu nu Ic zic prea multe. Nu pot ri-i recunosc că le CUm. pâr o băutură sau le întreb dacă vor să se plimbe cu motocicleta. După ce mi-am luat carnetul, trebuia doar sâ o întreb pe tipa daca părinţii ei sunt acasă. Dar nu merge aşa, Rifeye sensibil, aşa parc. Trebuie să le abordeze altfel.

— Deci, daca e singură – vezi sa nu te duci la o £»râ dacă c cu familia lângă ea, taţii strică toată treaba, de obicei

— te duci şi îi spui buna.

— Buna? Atât? Şi după ce mai zic?

— O întrebi...

Cad puţin pe gânduri. Nu vreau să se comporte ca un fraier. Dacâ-l trimit la cineva *şi se întoarce cu* inima frântă, asta ar însemna ca nu sunt un *Big Brother* prea bun.

— OK, uite ce trebuie sâ faci. Te uiţi la fata de care iţi place, vezi dacă-ţi zâmbeşte. O saluţi, spui cum te cheamă, apoi o întrebi ce-i place să facă la *plajă.* Apoi afli care e ziua ei preferată din săptămână *şi* momentul ei preferat din zi. După ce pui cap la cap toate detaliile astea, îţi scoţi telefonul din buzunar şi îi spui că ţi-ai setat o alarmă ca să-ţi aduci aminte când s-o scoţi la o întâlnire pe plajă.

Riley se uită la mine sceptic, făcând o grimasă.

— îmi pare cam răsuflată treaba.

— dau, olcay, am ajuns să-mi zică asta un băiat de 14 ani. râd eu zgomotos. Uite, tipelor le plac băiefii care au încredere ,0 et. Vor să preiei controlul, să vii cu inijiativă

Scutură din cap dezaprobator, jucându-sc cu paiul în paharul lui cu apă.

— Nu cred câ pot să fac asta.

Mă mai gândesc puţin. Cât de greu c sâ agăţi o adolescentă în zilele noastre?

— Bine, hai sâ vedem. Vezi vreo fată dc care îţi place?

Băiatul ezită, dar aruncă o privire prin restaurant. Fiind ora prânzului, locul e plin. U un moment dat, zăreşte o brunetă care stă la o masă cu familia ei; parc cea mai tânără dintre surorile ei. Sunt prinse într-o conversaţie, dar mama îşi ia poşeta de pe spătarul scaunului şi se îndreaptă spre toaletă.

— Repede, până nu se întoarce mama ci. Du-tc acolo şi spune-le surorilor ei ceva de genul *hei, sunt Riley, nu prea mă pricep eu la asta, dar aş vrea sâ o scot pe sora voastră la o întâlnire şi speram sâ mâ ajutaţi voi.*

— Nu ştiu ce să zic, spune el, uitându-sc agitat la ele. Dacă râd de mine? Sau dacă o să creadă că sunt un ciudat?

— Nu o să se întâmple asta. Crede-mă, o sa creadă că eşti un scump. Zâmbeşte, fii natural! Arăţi bine, Riley. Ai faţa aia de băiat dulce pe care fetele o adoră. Ai şi tu puţină încredere în tine!

Cred că se va relaxa în curând. Rămâne lipit dc scaun. Apoi, trage adânc aer în piept, îşi adună toată încrederea dc care dispune şi se ridică de la masă. Face câţiva paşi

înainte, apoi se întoarce şi mă întreabă:

— Stai aşa, ce fac dacă spune da?

— îi ceri numărul şi o suni diseară, râd cu încet, iar el dă din cap şi pleacă.

Rox nc aduce mâncarea, iar Riley ajunge şi el în dreptul mesei cu pricina. îl privim amândoi cum le abordează p<- fete. E anxios. La început, fetele sunt rezervate şi par nc$i. gure, dar după ce scoate băiatul primele cuvinte, se relaxează şi ele. Zâmbesc amuzate, uitându-se la sora lor. Ba chiar * îmbujorează când li răspunde, şi se mai linişteşte şi el. Apoi, îşi dâ pârul din ochi şi îi dâ fetei telefonul lui. Mai schimbă nişte replici, după care se întoarce spre noi şi aruncă telefo- nul pe masă, făcând pe eroul.

— Ei?!

— Mâine mergem la minigolf.

— La naiba, da!

Şi batem palma.

Buzele lui Rox zvâcnesc violent, se abţine sa nu radă.

— Ai grijă cu el, îl avertizează ea pe adolescent, arătând cu degetul spre mine. O să te bage în toate belelele posibile, spune ea, nc face cu ochiul, apoi pleacă.

Simt un sentiment ciudat de mândrie şi îi zâmbesc lui Riley.

— Vezi? Ţi-am zis eu, copile! Ai ceva vrăjeală în tine!

După ce luăm prânzul, mai stăm câteva ore la sala de jocuri. Se parc că sunt cam nesimţit cu *Linie Brother.*

— Ştii, *unii* ar crede că ai un comportament de doi bani, spune el când ne îndreptăm spre ieşire.

— Eh, nu Ic poţi avea pe toate în viaţă.

lotul a început când ne jucam hochei de masă. L-am umilit cinci jocuri la rând. La al patrulea joc, părea că-şi revine, mai înscria ceva puncte, dar apoi s-a culcat pe o ureche şi l-am Bcut praf.

— Zic şi eu.

— Mie îmi pare că te plângi.

— Zic câ nu te-ai duce să te joci Mario Kart cu nişte copii cu cancer, ca mai apoi sâ dansezi de fericire după ce câştigi.

După hochei de masă, a urmat *Skec-Ball.* Nu ştiu daca mâinile lui slabe erau de vină, sau poate muşchii lui, dar l-am bătut şi acolo. Dacă ar fi avut bani, aş fi pus câţiva dolari la bătaie.

— Dar cine zice că n-aş fâce-o? Ce au ei de făcut toată ziua decât să se pregătească mai bine? Eu am un loc de muncă şi ceva responsabilităţi.

— Cam aiurea ce zici tu acolo.

Aproape că-mi era milă de el. Ba chiar m-am gândit s-o las mai moale cu glumele, cu el, dar apoi a început să mă critice şi m-a provocat la un joc cu împuşcături – *Jurassic Park.* Şi am transformat jocul într-un moment educativ. Trebuia sâ-l învăţ ce înseamnă respectul.

— Eşti conştient că trebuie să reprezinţi un model pentru mine, nu?

— Astea sunt lecţiile importante. Să o iei în freză e prima lecţie despre maturitate.

— Nu te pricepi deloc, mă informează el, dându-şi ochii peste cap.

— Cu plăcere!

Mergeam pe faleză, îndreptându-ne spre Jeep-ul meu, când observ o faţă cunoscută. Iese din magazinul de sucuri reci din faţa noastră şi aruncă o privire peste umăr, cred că

simţea ci mă apropiam de ea. Mereu mă uimeşte cum araţi pielea ci sub razele soarelui.

— Ai început să mă urmăreşti?

Ochelarii de soare cu lentile întunecate ii ascund expre- sia. dar. socotind după tonul ei provocator, nu e chiar dezamăgită să mă vadă. Atenţia ei se îndreaptă asupra lui Riley.

— Aoleu. Te deranjează nenea ăsta?
— De ce îmi zice toată lumea asta?

— Arăt eu ca fi cum aş răpi copii cu dubiţa? mormăi eu.

— Eu sunt Riley, se prezintă el, cu un zâmbet timid.

— Genevieve, dar imi poţi spune Gen, ne face ea semn cu capul să o acompaniem pe drum.

Pe măsură ce mergem la pas cu fosta mea iubită minunată. e ca şi cum un comutator se deschide în Riley. întreaga lui atitudine se schimbă şi îşi înclina capul spre ea.

— Ce îţi place să faci la plajă, Gen? înainte să

răspundă, se uită sceptică la mine.

__ Pâi, $ă mă bronzez şi să citesc o carte.

— Care e ziua ta preferată?

___Aăă, aş zice duminică, îşi umezeşte ca buzele, fiind din ce în ce mai nesigură pe ea.

— Şi care c partea ta favorită din zi?

Sunt aici, şi văd totul cum se petrece în faţa mea. Nu-mi vine să cred, c fascinant!

— Răsăritul, când e linişte.

Amuzată, Gen îl priveşte pe Riley cum îşi scoate telefonul din buzunar şi începe sa noteze ceva.

— O scrii acolo?

— Uite, îl aud pe băiat, plin de d, mi-am pus o alarmă ca să te scot la o întâlnire weckcndul ăsta, să privim răsăritul.

— Uau. spune ea, uimita, uitându-se la mine peste ochelarii de soare, să înţeleg ci asta e opera ta?

— Copiii ăştia cresc atât de repede...

Iarăşi mă simt mândru. Nu ştiu dacă Riley prinde repede sau sunt eu profesor bun, dar cred că putem spune că l-am ajutat să treacă peste problema lui cu încrederea în sine. Deşi, poate şi sânii spectaculoşi ai lui Gen au contat. S-a holbat atât de tare în decolteul lui Gen, că îmi fac griji că-l duc acasă cu ochii scrântiţi.

— Oi părea eu tânăr, dar te asigur, am un suflet bătrân, ii spuned.

— Măiculiţâ! işi pune Gen mâna-n cap. Unde l-ai găsit, Evan?

— Eu sunt *Big Brother-\A* lui.

— Haide, spune-mi, e fratele mai mic al lui Mackcnzie, nu? râde ea de mine.

— Vorbesc serios. încerc şi eu să-mi ajut comunitatea cum pot.

— I-auzi!

Nu prea ştiu ce sâ înţeleg din răspunsul ei, dar măcar nu-mi spune să mâ car.

Când ajungem la hotelul lui Mac, Gen se opreşte lângă plăcuţa alb cu verde, pe care cuvintele *Hottlul Btacon* sunt scrise elegant. Sorbind din sucul ei, aruncă o privire la clădire. S-au cam terminat renovările pe afară. Faţada e

reparată ţi vopsită. în schimb, înăuntru mai e de muncă. Decorarea, atârnarea oglinzilor şi a corpurilor de mobilier, mai sunt

de făcut toate treburile *oribile. Mac e din ce în ce mai* minuţioasă.

— Mereu am iubit *locul asta, spune Gen, mai mult*

pc$_n$. truca.

- S-a deschis? întreabă Riley, curios.
— În curând, În vreo câteva luni, cam ap.
— Proprietara hotelului mai trecea uneori pe la

birou, spune ea, nostalgică. îl angaja pe rata să mai aranjeze spaţiile verzi. Dar era ap, fermecătoare, chiar fi intr-un loc ca ăla. Trecea prin praf de piatră fi prin compost fi tot arăta mărfi. Le ziceam oamenilor mei că o să lucrez aici Intr-o zi.

— Mac face angajări, precizez eu.
Gen îşi întoarce *privirâ spre mine, apoi spune:*
— Vorbeşti serios?
— Da. Cooper o tot grăbeşte $â caute oameni, *altfel*

n-o să-l deschidă niciodată.

Deşi nu-i văd *privirea, ştiu* că e *foarte interesată*

după modul în care îşi muşcă buzele.

— Pot să pun o vorbă bună, dacă eşti interesată.
Ezită puţin, apoi aprobă încet din *cap.*
— *Mda. Da,* chiar aş aprecia. Dacă nu e *prea marc*

deranjul.

— Niciun deranj.

LÎ naiba, sunt doar bucuros că mă lasă să-i *fac serviciul ăsta,* decât sâ ne certăm iar pe faptul că poate să aibă şi sin- g i grijă de ca, sau că mă *implic cu prea mult în viaţa ei.*

— *Se rezolvă.*

A venit timpul să îl duc pe Riley înapoi la bibliotecă. Am fost avertizat de cel puţin patru ori că nu trebuie să întârziem.

__ Noi trebuie să plecăm, dar o să vorbesc cu Mac şi te anunţ, ok?

__ Ok. Mersi, din nou!

Işi ia la revedere de la Riley, apoi ne îmbrăţişăm stângaci. Mâ excită de zici că n-am atins o femeie de luni întregi. Mirosul cremei cu protecţie solară şi al şamponului ei cu aromă florală mă fac să mă comport stupid şi parcă nici nu mâ mai ţin nici picioarele. Sunt la fel de ameţit chiar şi după ce o luăm în direcţii diferite.

Riley şi cu mine mergem vreo patru metri, după care mă opresc brusc. Un sentiment sâcâitor mă face să cred că discuţia noastră nu a fost de ajuns. Asta e singura conversaţie mai lungă pe care am purtat-o de săptămâni bune, iar cu o las, pur şi simplu, să plece? Ce dracu' am păţit?

— Stai puţin, îi spui lui Riley, apoi o iau la pas repejor spre Gcnevievc. Hei, Fred! Aşteaptă!

Se opreşte şi se întoarce spre mine.

— Ce este?

— Eu am luat în serios ce mi-ai zis, să ştii, nu mâ joc. îmi pun ordine în viaţă, spun eu şi respir sacadat.

— De aia te-ai băgat voluntar la *BigBrothers!* se încruntă ea.

— Cam aşa ceva. Sunt pe calea cea bună, spun eu,

onest. Şi por să-ţi demonstrez.

— Cum aşa?

Plănuiesc să te curtez.

Evan, se chinuit ea să nu râdă, mutându-şi privire, de la mine.

— Vorbesc serios. O sâ te curtez. O să *Fiu un gentleman* ?»toate *cele.*

— Asta e *noul tău mod creativ de a mă dezbrăca?*

Nu am auzit niciun refuz încă, ap că *îl consider un semn bun.*

— Dacă *continuăm. sexul e ieşit din discuţie. O* să-ţi demonstrez că m-am *schimbat. O sâ iţi fac curte ap cum se* facea *pe* vremuri.

— O să-mi *faci curte, repetă* ea.

— Da, o să-ţi *fac curte, confirm eu.*

Buzele ii zvâcnesc în timp ce mă studiază, *gândindu-se la propunerea mea. în fiecare secundă în care tace,* piu că *ideca îşi face loc în mintea ei. Pentru că vrea să-i dau o scuză.* un motiv, să o fac sâ *spună da. O cunosc eu. Mai mult de atât, ştiu cum suntem noi. Nu există lume în care* să *poată sta departe de mine. Şi nici eu nu suport să nu fiu lângă ea. Adevărul e* că nu ne-am rezistat *niciodată unul altuia, n-am avut nicio pnsâ de a rupe legătura* permanentă care ne aduce mereu *înapoi împreună. Şi pentru că nu pot să o mint, ştie când sunt sincer.*

Ar trebui să ştii totuşi că nu eşti singurul doritor, spune ea.

Mă încrunt, *apoi adaug:*

— Copilul ăla poliţist?

Face o grimasă, apoi răspunde:

- Harriwn m-a inviur |a ¡n[â/nire

tat. AJ ceva competiţie.

îmi arăt zâmbetul încrezut, asimetric, care ştiu că o înnc buncştc. apoi spun:

— Abia aştept, iubito!

18

Genevieve

Nu ştiu cum s-a întâmplat. Cu câteva luni înainte, eram siguri că întoarcerea mea în Bay va fi temporari. Credeam că lucrurile se vor rezolva repede cu tata, cu casa, cu alăce- rca că va găsi pe cineva să mă *înlocuiască şi toată lumea*

va trece peste moartea mamei. Dar acum, pare că mă afund şi mai rău pe zi ce trece. în *ciuda tuturor eforturilor mele, sunt trasa aici, acasă, iar ideca de a pleca în Charleston se estompează cu fiecare zi.*

Mă trezesc cu mirosul de cafea care răzbate de la *parter, dar şi cu tonul ridicat al lui Billy şi al lui Craig. care par* că se *ceartă. îl aud şi pe Jay* cântând o *melodie dc-a lui Katy Perry în baia de pe hol.*

Mă întorc pe partea cealaltă şi încerc să recunosc

piesa. E clar Katy Perry. îmi pun în minte să-mi bat joc de el la micul-dejun. Jay a dormit aici azi-noapte, după ce Kellan |-a dat afară din apartament pentru că a avut o întâlnire fierbinte. Şi Shanc... cine ştie pe unde a dormit. Băiatul ăla e un dezastru ambulant.

Trebuie să recunosc, mă bucur că sunt acasă.

Pe noptieră, telefonul începe sâ-mi vibreze, semn că am primit un mesaj.

Evan: *Ncaţa, Frcd!*

Aş vrea să pot spune că Evan e ¡relevant când vine vorba de sentimentele care mă stăpânesc şi care mă leagă de acest oraş. Dar de când am fost de acord acum câteva zile să-i mai dau o şansă, am simţit o uşurare. Umerii mei nu mai sunt atât de încordaţi şi parcă se simt eliberaţi de efortul de a-l evita. Nici nu mi-am dat scama cât de mult m-ar fi durut să stau departe de el.

Eu: *Neaţa.*

Evan: *Mult noroc!*

Nici nu pot să mă întreb ce a vrut să spună cu mesajul ăla, că-mi şi sună telefonul. Mă încrunt, apoi răspund:

- Alo?

Genevieve? Hei! Sunt Mackenzie Cabot, iubita lui

Devin brusc foarte atentă. Oh, hei! Ce faci?

— Fotul bine. Evan mi-a *spus că vrei* să lucrezi *la hotel. Mi-a zis câte ceva despre experienţa* ta, dar m-am *gândit* că ar fi mai bine să te întâlnim *în persoana.* |î-ar *plăcea* să vfj să vorbim puţin *despre postul de manager? Să* vezi dacă *te-ai* potrivi.

— Da, mi-ar *plăcea! spun* eu, *inima mea luând-o la* galop.

— Super! *Dacă* nu eşti *ocupată, am timp azi.*

— Ne vedem în 30 de minute.

Dupâ ce închei apelul, mă bag sub duş şi aleg sâ nu-mi usuc pârul cu *fohnul, ci îl strâng într-un coc strâns. Apoi mă* învârt prin camera, căutând *o ţinută* drăguţă care nu e încâ şifonată de la atâta *despachetat şi vânat prin cutii, după care mă bag* sub pat după *pantofi. Nu mă* machiez *foarte strident,* folosesc doar nişte *ruj şi rimei. Mereu fac asta* – în *ioc* sâ zic *şi* eu o ora normată, nu că ne vedem în *30 de* minute, zic că mâ descurc eu, dar iată că acum sunt în *pericol să întârzii.*

Cumva, reuşesc sâ ies din casă *destul dc rapid cât să apuc să* ajung la casa Hartley. Mă *gândesc la* micile *detalii* pe care Mackenzie mi *le-a oferit la telefon,* rămânând constant blocată asupra cuvântul „manager”. Sincer, nici nu m-am *gândit la ce post aş* fi vrut când Evan a spus că va vorbi cu Mackenzie. Vreun post de supraveghere, sigur. Operaţiuni, poare. Dar gestionarea unui întreg hotel – evenimente, restaurante, *catering, un spa – este* mai mult decât pot duce.

Şi totuşi, niciodată nu mi-a fost frica sâ mâ avânt cu

capul înainte. Dacă laşi privirea în pământ, e ca şi cum ai *pierdut deja. Dacă vreau* să-mi schimb viaţa, aş putea, la fol de bine, sâ ţintesc sus din prima.

Când au mai rămas doar două minute, sun la uşă.

O fată ¡naltă, uluitoare, brunetă şi cu ochii mari, verzi, stă în prag. îmi amintesc câ am văzut-o în seara cu focul de tabără, pe plajă, când Evan s-a luat la bătaie cu tipul ăla de la facultate, dar nu am făcut niciodată cunoştinţă la modul oficial.

_ îmi pare bine să te cunosc, în sfârşit! îmi spune Mackcnzie şi mă invită înăuntru.

Poartă un tricou cu dungi şi pantaloni scurţi, kaki. Ţinuta ei prea *casual* mă face să mă simt prea elegantă în pantalonii mei bleumarin de în şi în cămaşa albă cu nasturi, cu mânecile suflecate până la coate.

— Şi mie îmi pare bine să te cunosc!

Mă conduce prin casă, până la veranda din spate, unde a aşezat două pahare pe masa şi o carafa cu apă cu lămâie.

— Băieţii au lucrat mult la casă, remarc cu după ce ne aşezăm.

Din plimbarea noastră scurtă prin diferitele încăperi, am observat podelele noi. Tapetul era schimbat. Aici, afară, pereţii au fost retencuiţi şi vopsiţi.

— Lucrează de luni întregi. în fiecare dimineaţă mă trezesc cu o maşină de şlefuit sau un ferăstrău care-mi sună în cap, apoi mâ duc la muncă şi dau de acelaşi lucru, spune ea, cu un zâmbet obosit. îţi jur pe ce am

mai scump, când vor termina, o să stau două săptămâni într-o cameră de izolare.

Toarnă nişte apă în pahare, apoi se lasă relaxată în scaun. Bate o adiere caldă, mişcând clopoţeii de vânt care sunt atârnaţi de acoperiş.

— Ştiu sentimentul, spun eu. timidă.

— Ah. da, se fac renovări *fi* I» «” tatălui tău. Cred c5 e haos acolo.

- Lucrez cam toată ziua, deci nu e chiar arăt de rău. Şi Când sunt acasă, stau cu căşti în urechi – au devenit cele mai hune prietene ale mele.

- Sper că nu te-am Scut să lipseşti *de* la muncă, spune ea, şi mă întreb dacă ea crede că mi-am lăsat baltă jobul pentru interviul asta.

- Nu, o asigur eu. Tata mi-a dat liber în dimmeaţa asta, aşa câ încep munca la prânz.

Acum că am terminat cu pălăvrăgeala, sunt conştientă că trebuie să fie o impresie bună. Mi-o fi Scut rost Evan de interviu, dar femeia asta nu s-a dat peste cap să renoveze hotelul doar ca sâ-i dea cheile unei localnice firi nicio treabă în domeniu. E pe cale să primească o doză generoasă de pro- fesionalism.

__ Deci, spune-mi despre tine, mă îndeamnă Mackenzie. îi dau CV-ul meu, care nu are detalii despre experienţa din vreun hotel, apoi zic:

— Lucrez de când aveam 11 ani. Am început sâ *fac*

curăţenie şi să umplu rafturile la magazinul de unelte al tatălui meu. Am lucrat verile ca barmaniţă, chelneriţă, hostess. Serviciu dienţi la afacerea tatălui meu. Am făcut chiar şi un stagiu într-o vară ca muncitor *pe* un iaht.

îi povestesc despre Charleston, unde mai bag puţin de la mine. Asistent sau secretara sau singurul adult din cameră sunt practic acelaşi lucru ca un manager de birou, nu? Sâ

confrunt cu o grămadă de agcnţi imobiliari şi cu toanele . mlburările lor de deficit de atenţie ar trebui, cu lor Ş» cu tu .• ranţă, să recomande pentru post.

S,gU __ Acum sunt manager de birou pentru afacerea cu pia- fră a tatălui meu. Prelucrez facturi, dau salarii, programări, comenzi. Nu se întâmplă nimic acolo de care eu să nu ştiu. Şi mă asigur şi de bunăstarea dienţilor noştri, desigur.

__ Înţeleg că ai preluat mai multe responsabilităţi după ce a murit mama ta, îmi spune Mackenzie, aşezând CV-ul meu la o parte, după ce l-a citit atentă. îmi pare foarte rău pentru mama ta!

— Mulţumesc!

încă mă simt ciudat când cineva o aduce pe mama în discuţie, în mare parte pentru că am trecut peste cam de când s-a întâmplat. Cu roate astea, îmi zboară mintea în trecut de fiecare dată când altcineva se gândeşte sau vorbeşte despre asta. Mintea îmi e înapoi la înmormântare, în primele zile de după moarte, când primeam telefoane în disperare.

— Am avut multe de învăţat, dar am reuşit să am totul sub control, spun eu. Prind repede. Cred că acum e momentul perfect să plec de aici şi să predau ştafeta altcuiva.

Dacă ar fi după el, tata m-ar ţine la birou pentru totdeauna. în ciuda înţelegerii noastre, ştiu că singura modaii- ¡n cai forţa mâna c să-i acord un termen-limită. Pot să î m pc oricine să gestioneze afacerea pentru ei; trebuie do«»vrasâaJeagâpecjneva.

- Ştiu cum e să fii nevoit să o W *,a ,nccPur pk de experienţâ. Sau, În* cazul *meu, «â* fi» cu mâna a. Adicâ, ce treabă am eu cu industria hotelieră, ştii ce zic?

Simt ceva dezarmant În conştientizarea ei de sine, în rânjetul ei auto denigram. Mackenzie nu se ia prea În serios, aşa că e uşor să vorbeşti cu ea ca ,i cum ar fi o persoană reală, nu doar o altă donâ cate işi aruncă banii în stânga şi-n dreapta.

- Eu doar am văzut locul şi m-arn îndrăgostit. ştii? M-a cucerit total. Şi odată ce inima mi-a spus ce să fie, nu am mai putut să dau înapoi.

- Am păpt şi eu la fel cu locul ăsta când eram copil, recunosc. Nu ştiu cum să explic...

Pic pe gânduri. încă îmi pot imagina vechile accesorii din alamă şi palmierii care umbreau câbânuţele de la piscina.

— E un ioc special. Unele clădiri au caracter, personalitate. Sunt sigur că ai văzut poze, dar mi-aş fi dorit să fi putut vedea cum era *The* Beacon înainte să se închidă. Era ca o capsulă a timpului – cu torul unică. Am amintiri grozave de acolo.

— Da, asta mi-a spus şi fosta proprietară când am con- vins-o să mă lase să-l cumpăr. Mi-a cerut un singur lucru: să-l menţin cât mai mult ca înainte. Să-i păstrez personalitatea, ştii? I-am promis că o să iau în

serios asta. Sper ca m-am ţinut de promisiune. Adică, cu siguranţa am încercat. Cooper a obosit să tot caute experţi, să se asigure că fiecare detaliu este cât mai autentic, zice ea şi zâmbeşte.

— Sincer, abia aştept sa văd cum arată.

— Pentru mine, o parte din acea autenticitate constă în găsirea oamenilor care ştiu şi înţeleg ai adevărat ce încercam să recreâm. Oameni cărora le pasa de acea istorie la fel de mult ca mine, ştii? La urma urmei, oamenii oferă ospitalitatea.

Tace pentru un moment, zăbovind asupra unei chestiuni discutabile. în timp ce bea din apa ci. în cele din urmă, spune:

— Mai am câteva interviuri săptămâna asta, dar ca sâ ştii, eşti printre prefcraţii mei.

— Serios?

Nu voiam să o spun chiar atât de tare şi-mi cam vine $ă-mi dau ochii peste cap.

— Adică, mulţumesc! Sunt recunoscătoare că-mi oferi oportunitatea asta, îi zâmbesc eu, timid.

Cumva, sunt mereu surprinsă când mă ia cineva în serios, în special când c vorba de încredere şi responsabilitate. Nu contează cât de bine mă îmbrac sau cât de dreaptă stau, îmi lasă toţi impresia că se uită prin mine, de parcă mă privesc şi văd doar adolescenta varză care se plimba beată cu moto-cicleta.

Sunt emoţionată şi-mi transpiră palmele. Dacă primesc această slujbă, nu pot face greşeli. Nu mai pot să petrec noaptea dezbrăcată pe plajă şi să vin mai târziu la serviciu. Dacă e să privim la ce s-a întâmplat până acum sunt o bucată de sfoară deasupra unei flăcări deschise. E doar o chestiune de timp înainte să mă ard. Aşa ca, pentru a obţine această slujbă – şi pentru *a păstra* această slujbă – roţile ajutătoare trebuie sâ dispară de pe această nouă aşa-zisă fată bună.

Când sunt pe picior de plecare. văd un gulden rerriev« cum prinde viteză pe verandă. F. cam micuf. adică e tânăr p nu î?i poate controla încă pidoa^ Mă împunge cu nasul ?i îşi lasă capul în poala mea.

- Dumnezeulem^^aftumuacelGumoto

— Daisy.

0 scarpin pe Daisx pe după urechruşe. ţar ea scoate un sunt fericit, ochii maro strălucindu-i ca doua mărgele.

— E foarte scumpa.

. – AP A cam sosit timpul s-o scot la

— Vrei sa mai ramai? A cam plimbare. Putem merge pe plajă-

r. fina asta nu e super de treaba, ci

Ezit şi nu pentru ca tipa asta r

• i *«runâ şi* cu cat stau mai mult pe

pentru ca interviul a mers struna Î r*

aici, cu atât sunt şanse mai mari s-o dau în bara. E mat btne ca atunci când oamenii nu mă cunosc să

primească doze mai mici din mine. Dacă o să primesc slujba, aş vrea să semnez contractul înainte să-şi dea seama şefi, mea că sunt un po- tenpal dezastru.

— Nu-ţi face griji, spune ea, dându-şi scama de teama mea. Nu suntem în timpul serviciului. Consideră-l timp petrecut în familie.

îmi face cu ochiul şi mă prind de ce a vrut să zică. Jobul ăsta n-ar fi singura chestie pe care am avea-o în comun.

— Sigur, cad eu de acord.

Câteva minute mai târziu, ne luăm ochelarii de soare şi mergem după Daisy cât aleargă de colo-colo pe plajă, sâpând dupâ crabi şi jucându-se în valuri.

Nu durează mult şi începem să vorbim de Evan.

__ Aveţi ceva istorie împreună, nu? spune ea. Şi parc să fie destul de complicată.

Nu. râd cu, nu c chiar atât de complicată. Doar nişte adolescenţi nebuni care dădeau de tot felul de belele. E destul de simplu, de fapt.

Zâmbeşte şi îi aruncă un băţ lui Daisy.

__ Nu sună chiar atât de rău.

___Chiar nu. Mai ales când eram băuţi, fumaţi, dezbră- caţi sau vreo combinaţie între cele trei în acelaşi timp. A fost incredibil, până când interesul a dispărut. Apoi m-am uitat la dezastrul pe care îl lăsam în urmă şi am decis că nu mai pot să trăiesc cu toate urmările.

— Şi de aia tc-ai mutat?

— în mare pane, da.

— Evan nc-a vorbit despre tine cât ai fost plecată.

Ştiu că nu vrea să-mi facă rău, dar se pare că o să mi se tot reamintească de consecinţele plecării mele şi că Evan a fost una dintre ele. Şi că, pentru a repara situaţia, a trebuit să-l rănesc. Poate câ decizia mea de a părăsi oraşul a fost neplăcută – am fost laşa, într-o anumită privinţă – dar uitându-mă în urmă, tot cred câ am luat decizia corectă.

— Am atins un subiect sensibil, spune Mackcnzic şi se opreşte din mers. îmi parc rău. Voiam doar să spun că îi e dor de tine.

E OK, sunt împăcată cu asta.

A spus că încercaţi să vă rezolvaţi problemele, nu?

Daisy mi-a adus mic Mful. *Impingândti şi nasul În mân,* mea. semn d-l arunc. Di puternic din coadă, În rimp ce goneşte să-l prindă.

- îmi face curte, spun eu şi °^tc7
- Mâfcnliţâ rn.It! Spune-mi că «te. >u fer cuvinte), lui, Zice ea şi tşi aşterne un zâmbet larg pe ap
- A folosii fix cuvintele .««•

cune, zic eu ,i nu pot decât sâ râd. N-im ie?» niciodată împreună la o întâlnire oficială, să zic ap. dec. bănuiesc că încearcă să schimbe «m. Şi m-am gândit că de ce nu? Hai să-i dau o şansă.

De când m-a invitat să ies cu el. când ne văzusem pe faleză, mă toi aşteptam să-mi pară rău, să mi se focă frică de întâlnirea asta cate tot ameninţă să se întâmple, dar nu a fost cazul. Când am venit acasă, eram convinsă că trebuie să stau departe de Evan ca să mă protejez, dar cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mai pu[în are sens să-l învinovăţesc pentru problemele mele. Nu m-a pus să beau. Nu m-a făcut să chiulesc de ia şcoală sau să mă furişez în dădiri abandonate. Am făcut acele lucruri pentru că am vrut, iar facandu-lc cu el, am putut să mă prefac că nu sunt responsabilă de acţiunile mele.

Adevărul e că suntem doi oameni diferiţi acum. Şi

am reuşit să ne *apropiem* cumva, chiar dacă am crescut şi ne-am schimbat. El a depus mult efort, aşa că mi se pare corect să-i dau o şansă.

Deci când se întâmplă marea reuniune? mâ întreabă *Mackenzie. Diseară?*

__ Weekcndul viitor. Şi înainte să mă întrebi, nu am nicio idee ce planuri are, oftez eu. Mă tem că mi-ar aduce flori sau câ ar închiria o limuzină.

— Te rog, *tr rog* să-mi foci o poză dacă se prezintă aşa la întâlnire, scoate ca un ţipăt, încântată.

— Diseară mă întâlnesc cu Alana la Rip Tide, dacă vrei ¡â vii şi tu, spun şi parcă mă simt copleşită. Cântă trupa de rcggae a prietenului nostru, Jordy.

— Ah, nu pot, zice ea şi chiar pare dezamăgită. Cooper şi cu mine luăm cina cu unchiul lui.

— Data viitoare, atunci. Salută-i pe Levi şi pe Tun din partea mea.

Ezit puţin, apoi continui:

— Şi mulţumesc pentru interviu, Mackcnzie!

— Mac, mă corectează ca. Partenerii noştri sunt gemeni, Genevieve. Cred că ne putem spune aşa.

— De acord, Mac, zâmbesc eu. Poţi să-mi spui Gen.

— Hei, scuze că am întârziat, se aşază Alana în faţa mea, la masa de lângă scenă. Părul ei roşcat închis îi cade peste un umăr, părând puţin ciufulit.

— îţi jur, daca ai întârziat pentru că ţi-o trâgeai cu Tate...

— Nu faceam asta, mă asigură ea, apoi îşi dă ochii peste cap. Şi chiar daca mi-o trăgeam cu el, tu ar trebui să fii ultima persoana care să mâ judece. Toată viaţa ta amoroasă c plina de greşeli.

— Ce urât! Dar adevărat, zâmbesc eu.

în timp ce râdem. Alana ti face semn unui <hef mandă o bere. Vineri seara, halba c la jumătate de bantl ăsta. Nu cu mult timp în urmă, profiiam ,n oferta asta. Dar acum beau un *Mai Tai* Iară alcool nu arc gust rău. Cine ar fi crezut că o să-mi olari rile fără alcool?

— Care e problema? întreabă ea, făcând semn spre scena goală. Nu trebuia să înceapă la nouă?

— Defecţiuni tehnice.

Acum zece minute, un tip din trupă a venit pe scenă făcut un anunţ vag. Aşa câ i-am dat mesaj lui *Jordy şi m¡.a spus* că toboşarul lor e mahmur şi că vomită în spatele scenei de când a venit.

— Defecţiuni tehnice, zici?

— Da, adică Juan are, tehnic vorbind, probleme în a-şi stăpâni j/wr-urile *Jăgerbombs* pe care le-a dat pe gât aseară.

Râde zgomotos, apoi îşi aşazâ pârul vâlvoi.

— Scuză-mă câ arăt de parcă am un boschete în cap. Am cărat azi toată ziua crose de golf. Am venit direct de la club. A bătut vântul şi nu am avut niciun elastic de pâr, aşa câ se ducea în toate direcţiile.

— Nu ştiam câ lucrezi iar la clubul de la complexul rezidenţial. Nu mai eşti secretară la *Avalon Beâ*

— Ba da, mai sunt şi acolo, îşi freacă ea tâmplele şi se vede că e obosită. Strâng bani pentru o maşină

nouă pentru că motorul bătrânei Betsy mă tot ameninţă câ e pe moarte. Aşa că mi-am sunat fosta şefa de la The Manor şi mi-a dat câteva ture pe săptămână. S-ar putea să fac ceva

nl3i bun de atât – o tanti de la club m-a întrebat dacă vreau sâ lucrez *au pair'* pentru tot restul verii. Presupun că |e-a plecat bona.

__ *Au pairi* Ştii câ asta e doar un termen mai elevat pentru bonă, nu? Iar tu urăşti copiii, îi reamintesc eu, apoi râd când mă gândesc câ Alana ar trebui sâ bage nişte copii gălăgioşi într-un minivan. I-ar omorî în cam două zile.

___ Nu, pot să tolerez copiii. Ce *nu pot* sâ mai suport e $ă îi car crosele unui nemernic plin de aere. Jur, azi am avut un grup de patru care faceau cu rândul să-mi ofere chestii scumpe ca să mă culc cu ei, pufneşte ea. Unul a spus câ se mulţumeşte şi dacă mă joc puţin cu penisul lui în baie, foarte drăguţ din partea lui.

— Scârbos, spun eu şi sorb din băutura mea. Că tot vorbim dc schimbări în carieră, am avut un interviu azi cu

Mackenzic pentru un job.

— Da? Şi cum a fost?

— A fost OK. Aşa cred. A spus că ne auzim după ce termină cu toţi candidaţii.

După ce chelnerul îi aduce berea Alanei, o ciocneşte dc paharul meu.

— Noroc, scumpo! Mă bucur că eşti acasă!

— Mă bucur să fiu acasă!

— Ai reuşit să dai dc Hcidi? Mie îmi tot intră căsuţa vocală.

Persoană căreia i se va permite să locuiască în casa familiei gazdă pentru care munceşte, ajutând la sarcinile gospodăreşti şi 1a îngrijirea copiilor, în ‘chimbul unui salariu şi a trei mese pe zi.

- IVrnxr timp cu ftite-mfo În «"■ < d * triră I. un film I, d K«ă. tar Kdlrn e » tfd. mntâ de la eărufâ. oftez eu încet.

— Ce pervers.

- Te n>g nu folosi- «’4n,ul fraţii mei, mulţumesc.

_ Nu pot Să cred că focă se vede cu Jay. Nu re supăra, dar Heidi mănâncă genul ăsta de bălep pe pâine, pufare ea.

- Nu-i aţa? Dar hei, pa« că le merge bine Împreună, Caracterele opuse chiar se a trag.

Amândouă tresârim când ţiuitul microfonulu. străpunge murmurul scăzut al vocilor din bar. U revedere, timpane, întorcându-mâ spre scenă. îl văd pe dăpar ajustându-p micro fonul, în timp ce Jordy, cu chitara fo mână, se a^ă pe un taburet. Ceilalp membri ai trupei urcă pe scenă, inclusiv un Juan foarte palid, care se datină cât merge spre tobde lui.

Alana râde.

— Pun pariu pe zece dolari câ se face verde la faţă şi fuge de pe scenă după trei cântece.

— Eu zic că rezistă doar două.

— Bun. Am pus pariu.

însă n-are niciuna dreptate. Cam pe la jumătatea primului cântec – un cover destul de bun după o piesă de-a lui Bob Marley – săracului Juan ti vine să

vomite, îşi pune mâna la gură şi sare de pe scenă. Lumea începe să râdă în bar. apoi se aud nişte şuşoteli, urmate de aplauze.

— Se pare că s-a dus una dintre păsări, vorbeşte tărăgănat Mase, solistul cu vocea lină. Dar nu vă faceţi griji, micii mei pelicani, o sa ciripim şi iară el.

Am menţionat cumva că trupa lui Jordy se cheamă *Three Little Bintâ* Toate piesele lor implică o cantitate obscenă de referinţe la păsări şi jocuri de cuvinte incredibil de ncamu- zante.

— Hei» fetelor! auzim o voce cunoscută, apoi o vedem pe Lauren cum se strecoară lângă noi.

Se apleacă să mă pupe pe obraz, apoi continuă:

— Rămâne să ne vedem pc la prânz, săptămâna viitoare? mă întreabă ca.

— Sigur. A trecut o căruţă de timp de când nu ne-am mai văzut.

O ştiu pe Ren din şcoala generală, dar în ultimii ani, nu prea a putut să stea departe de Wyatt. E genul de ţipă care dispare când are iubit şi reapare apoi când iau o pauză de ia relaţie. Sau când nu mai e deloc cu nimeni, ceea ce pare că se întâmplă acum.

Totuşi, Ren c fată bună. E foarte amuzantă şi mereu îţi sare în ajutor.

Şi de aia sunt rnnfuză când văd cum reacţionează Alana. După ce o salută scurt, începe să citească eticheta de pc sticla ei, de zici că n-a mai citit niciodată ingredientele dintr-o Corona şi *trebuie neapărat* să ştie acum ce conţine. Chiar acum, în momentul ăsta.

Dar nu-mi ia mult să-mi dau seama ce se întâmpla.

- Am auzit d petreci dorul *de mult* timp cu W„,r li spune Ren Alanei. cu un ton ,nci zi'nblnd' totuţi.

- Da. păi. suntem prieteni, li rispundc Alana, p, un ton la fel de rece.

Reniaopaud.segAndepepupn.apotspune.

— Prieteni, zici.

- Da Ren, suntem prieteni.se urta dezaprobator la ea. Aţu *ci.* te rog. calmead-te. bine? Nu e ca cum am deveni, prieteni după ce v-a,i dcspârfit. *II cunosc de* ia gradmifă.

Bruneta dă repede din cap *de* câteva on.

- Aha. Ştiu că sunteţi prieteni. Dar vezt tu, nu aţi fost niciodată genul de prieteni care să doarmă unul la alnd sau

„hiă uitându-se *la* nenorocitele alea de sa stea întinşi pe plaja, uiw«« stele la două dimineaţa.

Oh, în ce naiba s-a băgat Alana?

Acum eu sunt cea fascinată de băutură. îmi îndrept privirea spre paharul meu de zici că n-am mai văzut cuburi de gheaţă în viaţa mea.

Alana ridică o sprânceană, apoi o întreabă:

— Ne spionezi, Lauren?

Ren îşi încordează maxilarul.

— Nu, dar eram cu Danny ieri şi mi-a spus că a avut o întâlnire *pe faleză* alaltăieri şi câ te-a văzut cu Wyatt pe *plajă. Apoi,* săptămâna trecută, Shari a condus pe lângă casa ta pe la cinci dimineaţa şi i-a văzut camioneta lui Wyatt parcată în faţă, deci...

Ren se opreşte din vorbit, aşteptând ca Alana sâ dea *explicaţii.*

Dar Ren ar trebui şi ştie câ Alana nu a dat niciodată explicaţii Acum doar o priveşte pe Ren. parcă ar întreba-o Ai,, *41 tenrnnri*

Pc scenă. Mase cântă o melodie originală despre un cuplu de tineri care fac sex pc plajă la apus, iar pescăruşii scot sunete deasupra lor.

Deşi mi-am propus să n-o fac, mă implic şi cu în discuţie.

— Haide. Ren, ştii că nu sunt împreună.

Sau da? Ca să fiu sinceră, nu prea ştiu ce învârte Alana. Insistă câ nu se combină cu Wyatt, dar cine ştie?

— Chiar ştiu? se răsteşte Ren, exprimând îndoielile melc. Se parc câ Alana nu neagă.

— Pentru câ nu simte nevoia să se apere de o acuzaţie atât de ridicolă, răspund eu, cu o încredere de care nu sunt sigură. Nu se combină cu Wyatt, sunt doar prieteni. Prietenii merg la plajă împreună. Uneori se mai îmbată şi mai rămân unii la ceilalţi. Mare chestie, ce să zic.

— îţi baţi joc de mine, Gen? Dintre toţi oamenii, tu ar fi trebuit să-mi iei partea acum, zice ea şi rămâne cu gura căscată. Tu obişnuiai să scapi de prietenele tale şi doar dacă se uitau la Evan. Odată n-ai vorbit cu Steph zile întregi după ce l-a sărutat când ne jucam învârte sticla.

— Da, dar eram tânără şi proastă atunci, spun eu, fără sâczit.

— Serios? Deci spui câ nu ţi-ar păsa dacă una dintre prietenele talc s-ar plimba pc plajă, sub clar de lună, cu Evan? mă provoacă ea.

ridic eu din umeri. O fi d fo,.

— Nu mi-aş bare cap«[1]*

—rdnc Are voie şi aibă prieteni, şi e

absolut în trguh d»d * dfranjw

_ Da? Arunc* cu ° îngâmf,,j

chem sa danseze cu mine, p

în *ochi.*

Să-l cheme să ce? Doar că plecat, mergând *deja a*

spre...

Evan.

Abia ce a intrat barul întunecat, împreună cu Tatc şi

prietenul lor, Chasc.

Ca întotdeauna, îmi simte prezenţa înainte să mă vadă. Se îndreaptă de umeri, faţa îi zvâcneşte direct în direcţia mea. Apoi, ochii ăia căprui, magnetici, îi găsesc pe ai mei şi simt inevitabilul, atracţia.

încerc să opresc valul de căldură care îmi inundă trupul, dar nu reuşesc. Simt furnicături între picioare. Evan arată atât de bine, de-mi vine să sar pe el direct. Pantalonii cargo de culoare verde închis care îi scot în evidenţă picioarele lungi. Tricoul alb cu nu-ştiu-ce-trupă-pe-el care se întinde pe pieptul lui lat. Mijesc ochii în întuneric şi îmi dau seama că poartă unul dintre tricourile lui Jordy, cu numele *Three Littlt Birds* şi logo-ul lor. Are părul dat pe spate, scoţând la iveală faţa lui fină şi frumos sculptată, cu trăsături superbe şi masculine. E enervant. De ce trebuie să fie atât de sexy?

Ren nu glumea. Cu corpul ei voluptos cu tot se îndreaptă spre fostul meu iubit. îl trage jucăuş de mână. Nu aud ce îi

spune, dar îl văd cum îi zâmbeşte stângaci şi aprobă din cap, în timp ce îi permite să-l târască pc ringul de dans.

— Nenorocita! mârâi eu pe sub mustăţi, iar Alana începe să râdă. Să nu te aud! îi ordon eu, îndreptând degetul arătător spre ea. Din cauza ta s-a dus acolo să-mi dovedească mie ca are dreptate.

Iar Ren chiar ştie ce face. în timp ce muzica reggae sună la maximum în bar, îşi trece braţele în jurul gâtului său şi începe să se mişte în ritmul muzicii.

Respir lung şi pretind că nu-mi pasă că Evan şi-a pus mâinile pe şoldurile altei femei. în apărarea lui, parc că vrea să păstreze o distanţă rezonabilă între corpurile lor. Şi nici nu pare prea relaxat. Totuşi, ar fi putut să zică nu.

Tare şi Chase se amuză amândoi, în timp ce vin la masa noastră. Observ că Alana se încordează când îl vede pe Tate. Se salută dând din cap, de parcă ar fi nişte străini – ştim cu toţii că şi-o trag de câteva luni.

— Ce fac ăia doi? arată Tate spre ringul de dans.

— Ren c ofticată pe mine, aşa că îşi varsă dracii pe Gen, explică Alana, apoi ia o gură sănătoasă de bere, golind sticla.

— Unde e logica? întreabă Chase, confuz.

— Nu are nicio logică, zic eu printre dinţi.

îmi strâng puternic pumnii, pentru că mâinile lui Ren se apropie periculos de aproape de fundul lui Evan. Mi-aş încălca oare jurămintele de fată bună dacă aş merge acolo şi i-aş băga mâna în păr, s-o trag de lângă el? Probabil. Evan îmi caută privirea peste umărul lui Ren, încruntându-

se uşor

când îmi *distinge expresia. Da» ştie ce simt. Nn* m-am *p_rj_{C(t}* put niciodată să-mi ascund *gelozia.*

— Mă duc sâ mai iau un rând, spune Tute şi 0 afCnţ|n neazâ pe Alana. arătând spre *sticla ei goală. Mai vrei una*[J]

— Nu, dar mersi!

Alana se dâ *jos de pe scaun, iar* eu rămân *surprinsă, apoi adaugă:*

— Gen şi cu mine o sâ plecăm. Ne vedem cu Steph.

Nu zic nimic de minciuna ci. Sincer, şi eu aş vrea să mă car de aici, înainte să fac ceva ce o să regret. îmi trebuie toată voinţa să nu îl iau *pe Evan de acolo şi să* nu *încep sâ i-o trag în faţa tuturor, ca să arăt* că-i *al meu. Şi asta mă sperie. Pentru* ca nu mai c al meu. Nu mai am ce să *revendic, iar impulsurile astea mă copleşesc.*

— Da, mă ridic eu şi îl ating pe Chase pe braţ. îi spui tu lui *Jordy* că a trebuit să *plecăm devreme, dar* că s-a descurcat de minune în seara asta?

— Sigur.

— Alana..., începe Tate să vorbească, apoi se opreşte.

Ochii lui *albaştri se întunecă pentru un moment, înainte sa-şi afişeze masca indiferenţei.*

— ... distracţie plăcută!

— Şi ţie!

Alana şi cu mine ne îndreptăm repede spre ieşirea din bar. îl simt pe Evan cum mă priveşte.

îmi ¿ici şi mie de ce ai făcut asta? mormăi eu în timp ce ieşim în briza *caldă* a serii.

__ Nu vreau să creadă că suntem împreună, oftează ea, câ. din când în când, mă comport urât cu el ca să-i scot ideea asta din cap.

— Bine, aprob eu încet. $i care e treaba cu Wyatt? Ai de gând sâ-mi spui ce naiba faci?

Expresia ei devine sumbră.

— Ţi-am mai zis, nu se întâmplă nimic, doar crede că i-am căzut cu tronc.

— Poate chiar aşa e.

— Ba nu, spune ea, pe un ton sec. Suntem prieteni de ani de zile, habar n-are despre ce vorbeşte.

Cu alte cuvinte, *s-o las dracu' în pace.* Aşa că mă opresc. Nu o presez, şi nici ea nu insistă să mă întrebe ce se întâmplă intre mine şi Evan. Nu că aş fi ştiut oricum ce să-i răspund. Sentimentele melc pentru băiatul ăsta au fost mereu mult prea complicate ca să le pot explica.

Plecăm spre casele noastre. Zece minute mai târziu, parchez maşina şi-mi aud telefonul cum bâzâie. îl iau din suportul de cafea şi mă uit la ecran.

Evan: *De ce ai plecat?*

Oftez şi tastez repede un răspuns:

Eu: *Alana n-avea chef să-l vadă pe Tate.*

Simt nevoia de a-i mai trimite un mesaj. încerc să rezist, dar nu-mi iese.

Eu: *Iar eu n-aveam chefsă văd cum te tot freci de Ren.*

Evan: *Ha! Ea se freca de mine. Eu eram doar un spectator inocent.*

Eu: *Sunt sigură că a fost o tortură pentru tine.*

Evan: *Chiar afost Ori 6 cite ori simt o tipiţ,, tul meu*

penis urla ţi cere sA flit eh ce nu te simte pf

Brute, Imi ard *obn)il. Nu o fi el* cel mai poetic om, fiice el ce fiice cu vorbele. Şi vorbele alea mereu mă excită.

Eu: *Am emut ci te-ai schimbat. Nu mai facem sex* p «, *bla bla.*

Evan: *N-am zis c-o săfacem sex. Am zis doar ciptnimhú meu ii e dor de tine.*

Eu: *Mai ejti cu Reni*

Evan: *Nu, a plecat după ce a văzut că nu o mai bagă nimeni în seamă. Sunt cu băiefii acum.*

Dupâ pufin *timp, primesc nit mesaj.*

Evan: *Ne mai vedem în weekend?*

Kcum am ?ansa sâ dau *înapoi. Să spun ftii ce, m-am răzgândit, nu vreau sâ mă curtezi, hai să fim doar prieteni* În schimb, îi răspund:

Eu: *Da.*

19.

Evan

Wyatt bace cu două degete în masa din bucătărie. Coopcr spune şi el pas. Am o posibilă chintă în mână, dar tind să cred că Tate îl arc pe rege şi nu am dc gând să mă arunc, ca sâ văd ce au ceilalţi în mână. Spun şi cu pas.

— Tatc, e rândul tău! ţipă Wyatt.

— Zice pas, spune Cooper şi oftează când se uită la cărţile lui încă o dată, de parcă s-ar fi schimbat dc când le-a privit ultima dată, acum 20 de secunde.

— Da, pun pariu că perechea ta de treiari îl pune pc cl pe tuşă.

— Atunci poate că ar fi trebuit să plusezi, îi spune Coop lui Wyatt, nervos deja. Hai, să vedem regele!

Auzind asta, Wyatt scutură din cap, zâmbind.

Cooper oricum nu se poartă frumos în timpul jocurilor şi deja nu prea mai poţi decât să râzi de el.

Când eram copii, obişnuia să fure banii din ba când jucam Monopoly şi să se supere când nu câştj ^,nci ceva crize de nervi, începeam sâ-l încurajam să faca doar ca să râdem şi să vedem cum face ca roţi dra^^'' bune, e unul dintre lucrurile care ne fac partidele de po|f' mai interesante atunci când se baga şi fratele meu

Daca te joci cu cineva suficient de mult, nu mai râmân niciun mister. Dacă sunt şi gemeni, c şi mai râu. E ca şi Cu i-aş şti cărţile iară să le fi văzut vreodată. Nu ne putem pâcâJi unul pe celălalt.

— Tate, ce dracu? urlă Wyatt. Sunt pe cale să-ţi ¡au jetoanele!

— Vin acum, spune el din garaj, unde ţinem lăzile frigorifice.

— Pas, zice Chase, sărind peste rândul lui Tate.

— Se retrage şi crupicrul.

Vechiul nostru prieten din liceu, Luke, ia o cane din panea de sus a pachetului şi o întoarce pe următoarea cu faţa în sus.

— Regina de treflă. Posibilă chintă, poate chiar chintă regală.

— Hai, pe bune? Nu-i corect, se întoarce Tate cu braţele pline de sticle de berc, pe care le aşază pe bufetul de bucătărie. Aveam de gând să plusez!

Coop şi cu mine rânjim unul la celălalt. E clar că el are regele. Spunem amândoi pas.

— Să vă ia naiba pe amândoi! spune Tate uitându-se cum cea mai bună mână a lui se duce pe apa sâmbetei.

— Dar unde te-ai dus după berile astea? în Milwaukee? se întinde Wyatt să-şi ia sticla. Sau ai stat să le faci chiar tu?

___ pan» viitoare să vă hiaţi singuri băuturile!

E scara băieţilor la noi acasă şi jucăm poker, aşa cum ne am obişnuit la noi în fiecare lună. Băieţii au destul timp să-şi umple portofelele după ce Coop şi cu mine i-am uscat data trecută. Nu se învaţă minte deloc. Tot aici ajung, în ghearele ursului.

Restul mâinii se joacă rapid. late câştigă nişte bani, iar ceilalţi fie se retrag, fie egalează miza. Cu greu îşi merită statutul. .Aproape că îmi e milă de el. Aproape.

— îţi pregăteşti barca pentru mâine? se uită Danny la Lukc. aşteptând un răspuns, în timp ceTate împarte cărţile.

Danny e un alt prieten dc-al nostru din liceu, un roşcovan înalt, care lucrează cu Tatc la clubul de iahting ca instructor.

— Am pus-o pe apă de dimineaţă, oftează Lukc. E mai multă bandă adezivă pe ca decât fibră de sticlă, dar pluteşte.

— Crezi c-o să poţi să stai pe traseu de data asta? zice Coop şi se uită la cărţile lui, apoi aruncă un jeton pe masă, pentru un *blirui* mic.

5âW-ul mare îmi revine mic. Uitându-mă la cărţi, observ câ am noroc de o pereche de nouari. N-am probleme.

— Hai să te întreb ceva, spune Danny, desfacănd o altă berc. Când adolescenta de pe jet ski a trebuit să-ţi aducă barca tristă înapoi la doc, ţi s-au retras boaşcle înapoi în corp sau, pur şi simplu, ţi-au căzut

cu totul?

Lukc desface capacul de la bere, pe care-l aruncă fix între ochii lui Danny, apoi spune:

— întreab-o pe maică-ta, le-a luat în gură seara trecută.

— Omule! se bosumflă Danny, întristându-se. Nu c amu- /âIIL laică-miu e în spital. Trebuie sa se opereze de hernie după ce a călârit-o pe soră-ta scara trecută.

— Uau. tresare hike, uitându-se oripilat la Danny

A mers prea departe, omule! I greşit!

__ | V <e c diferit de ce am zis mai devreme?

Se mai iau aşa cu vorba, şi-şi mai aduc şi ei aminte din când în când sâ egaleze sau sâ pluseze, când Tare ne araţi *fapul* şi se retrage. între timp, nimeni nu-şi dâ seama câ eu am *fidlhouit.* Bani câştigaţi uşor.

— Intru şi eu în cursa mâine, spun eu, degajat, plusând din nou.

— Ce? îşi ridica Cooper o sprânceană. în regată?

Ridic din umeri iar băieţii îmi cer sâ le arăt cărţile,

— Da, Riley a zis câ i s-ar părea amuzant, aşa câ ne-am înscris.

— Riley? întreabă Pate, confuz.

— Litdc Brother, explică Chase.

— Voi mai aveţi vreun frate?

__ Nu, cap-scc, scutură Chase din cap. Litde Brother, de la organizaţia aia umanitară.

__ De unde ai găsit barca? vrea late să ştie, cerând să vadă mrr-ul.

Şi uite câ am culoare.

— Pete Ciudatul avea una în grădină, îi răspund eu, privind cum toată lumea îşi aruncă jetoanele pe masă. Cineva nu a mai plătit chirie pentru ea de câteva luni bune, aşa câ stă degeaba acolo.

— Eşti conştient că nu ştii nimic despre iahting, nu?

Cooper şi-a dat seama de tactica mea, aşa că se retrage în linişte.

— M-am uitat la câteva clipuri. Oricum, Riley ştie cum merge treaba pe apă. Cât de greu poate să fie?

Regata este un eveniment anual În Avalon Ray. Este o cursa scurtă, iar ptnicipanţii sunt un amestec destul de uniform de turişti şi localnici care navighează În echipaje de doi oameni în bărci mici. Unii concurează de mult timp. Anul ăsta c prima dată pentru mine. Deşi l-am avertizat că am fi norocoşi dacă am ajunge măcar la linia de final, Riley părea încântat de idee. M-am gândit ca ar trebui sâ încep să mai facem şi ce îi place lui, daca tot m-am decis să iau în serios chestia asta cu *Big Brother.*

— Păi, spune Danny cu un rânjet care arată că c sigur pe sine, mult norod

Câştig banii cu marc uşurinţă, băieţii holbându-se toţi ia masă de parcă şi-au pierdut cunoştinţa în ultimele zece minute, neştiind cum am reuşit să le scap printre degete. Pokerul este un joc la cacealma.

E rândul lui Cooper să împartă cărţile. Ni le dă în timp ce se uită pieziş la mine.

— Sper ca Ariene sâ poată să vină la cursă. Sunt sigur că n-ar rata-o pentru nimic în lume.

— Mai plimbă ursul

Am nişte cărţi de căcat în mână. Pot spera doar la *flop.*

Luke işi ascunde cărţile, zici că îi e teamă că ar fi încercat să-l muşte, apoi întreabă:

— Cine e Ariene?

Fratele meu işi aşterne un zâmbet larg pe faţă şi

adaugă:

— Evan are o fană înfocată.

— Eşti doar invidios, răspund eu.

Cooper insistă, chicotind:

__ E o bătrânică de la azil. A ftcut cumva rost de

n

, w I i ”urni,

nil lui Şi îl «uni ’* or,ce ori- l-a Plcat cu rronc

— Ar trebui să te combini cu ea. spune T»e şi a sticla de berc goala în coşul de gunoi, ca mai apoi (*se* uite urât la el, când auzim câ sticla se face bucăţi^ *

— Femeile bătrâne vor mai mult sex.

— în primul rând, e scârbos, spun cu uimit când vjd câ am trei cărţi de o culoare. în al doilea rând, am făcut un jurământ de abstinenţă.

— Adică nu ţi-o mai tragi? râde Wyatt zgomotos.

— Nu prea curând, răspunde Coopcr, înăbuşind un râset.

Ce copil.

— Ai gonorec, sau ceva?

Danny arc ideca asta strălucită de a fura *potul* ăsta şi de a-l mări cu o plusare prea agresivă care dă dc înţeles că strânge cărţi dc un *JuU.*

— Nu, spun eu şi-mi dau ochii peste cap. E ca o curăţare spirituală.

Tate se preface că tuşeşte şi spune „prostii" când renunţă la joc.

— Pun pariu că n-o să-l ţină nici măcar o săptămâna, trânteşte Danny o bancnotă dc zece

dolari pe masă.

Nemernicul.

— Mă bag şi eu, scoate Coop banii, punându-i în grămăjoară. Pariază cineva pc cinci zile?

— Eu zic cinci, aruncă şi Tate banii.

— Staţi, masturbarea se pune? gesticulează Wyatt în aer.

— Te oferi tu? ii fac eu cu ochiul.

îmi arată degetul mijlociu, apoi pune pariu pe zece dolari că nu voi rezista nici 48 de ore. Prietenii mei sunt complet idioţi.

Continuăm să ne jucăm. Am băut deja câteva beri, toată lumea e relaxată, se mişcă rapid şi liber cu jetoancle. Ceea ce îmi convine, pentru că iau aproape trei mâini la rând.

— Deci, acu' câteva zile. Mac a mers să-o ia pe Steph de acasă, să ia masa împreună, spune Cooper. uitându-se la cărţile din mână. A spus că maşina ta era afară, în acelaşi loc în care era parcată cu o scară înainte, continuă el şi se uită la Tate. Care e treaba cu tine şi cu Alana?

Tare ridică din umeri în timp ce se preface că tţi numără jetoancle.

- Ne mai combinăm din când în când. Nu e nimic serios. Facem doar sex şi e grozav.

Ne-o tot bagă pe asta cu „nu c nimic serios, facem doar sex şi e grozav[r] de ceva timp. Destul de mult încât unii oameni ar putea începe să confunde obiceiul cu dependenţa – dependenţa de angajament. Adică, dacă Tate nu are grijă, se va trezi intr-o relaţie indiferent dacă îşi dă seama sau nu. Nu ştim sigur, în acest moment, dacă s-a gândit mai mult sau el încă crede că ei sunt doar prieteni cu beneficii. Cooper a fost şi el într-o capcană similară anul trecut, care aproape că a dus la destrămarea grupului nostru, când el şi Hcidi păreau că vor porni la război. Din fericire, au cerut o încetare a focului înainte să se

facă mai multe pagube.

Dat şi treaba asta cu sexul grozav e cu dus şi-ntors. Gen Şi cu mine facem sex grozav. Fenomenal, chiar. Genul de sex Carc il face pe tip să uite de promisiuni şi de comportamentul bun. Dar. deocamdată, « m* «e pe acar tip de comporta, ment, l-am fiait o promtoiune lui Gen fi vreau ri-i arăt d poate să aibă încredere tn mine c-o d-mi fin .cula În pznu. Ioni. Va merita, tn cele din urmă. Sau aF sper, cel pufin.

- Normal că nu e nimic serios, ii spune Wyart lui Tare. Alana doar se joacă cu tine, frate, aşa cum se joacă un leu cu dna lui. 0 excită la maximum treaba asta.

îmi dau seama din stan de tonul ascuţit din vocea lui

Tare nu bagă de seamă, dar dedt să-l confrunte pe Wyan şi să-l întrebe de sănătate, d mă bagă pe mine la înaintare:

_ Dacă vrei să vorbeşti de ţipe care au chef de joacă, de ce nu-l întrebi pe Evan aid de ftfă despre cum dansa senzual cu fosta ca aseară?

Idiotul!

îl privesc urât pe Tate. apoi mă întorc spre Wyart şi îl asigur că n-are de ce sa-şi focă griji.

— Doar dansam, nu s-a întâmplat nimic. Ren e doar o prietenă pentru mine, ştii asta.

Din fericire, Wyatt aproba din cap, nederanjat.

— Da. face tot posibilul să mă întorc la ea.

recunoaşte el. Nu sunt surprins să aud că a flirtat cu prietenii mei. îi place să mă facă gelos. Crede că mă va scoate din minţi atât de mult, încât mă voi întoarce la ea.

— Pai şi n-o s-o faci? ridică Cooper o sprânceană.

— De data asta, nu, răspunde el.

Pare foarte serios şi asta mă face să mă opresc. Relaţia dintre Wyatt şi Lauren a fost mereu asemănătoare cu a mea şi a lui Gencvieve. Chiar nu vrea să se împace cu ea? Expresia lui sumbra îmi dă de înţeles *ci* nu.

fcntru o dipă. (mi trece p mieprin op rf fac uo _ , să-

mi hu «un de la Gen pentru totdeauna.

Gândul asta tont provoacă agonie în suflet. Chiar şi pu|su| îmi accelerează. T K ,SUI

Mda.

Nici gând.

20.

Genevieve

— OK, ştiu, spune Harrison în timp ce trecem pe lângă echipajele care îşi pregătesc bărcile. De ce pun coduri dc bare pe navele norvegiene? întreabă el şi nu-i mai tace gura de când m-a luat de acasă, azi-dimineaţă.

— De ce?

— Ca atunci când ajung înapoi port, să fie şi ele scandinave, radiază el, foarte mândru de gluma lui seacă.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine!

Nu ştiu când s-a schimbat viaţa mea de a ajuns să arare ca un siteom, ca să rămân apoi blocată într-un film *Hallmark,* dar pun pariu că aşa se simt blondele în fiecare zi.

întâlnirea asta de sâmbătă dimineaţa e atât de

mişto că mi se pare aproape ireal. Harrison m-a adus în port, ca să vedem regata. Este o zi blândă, senină, însorită, cu o adiere uşoară – vreme perfectă pentru navigaţie. Simt mirosul

sărate şi a dulciurilor de la cărucioarele aşezate de-a lungul promenadei, care vând vată de zahăr şi gogoşi.

.. j\ju, stai, râde el, vesel. Uite una bună! într-o noapte,

două nave sunt prinse într-o furtună. Una e albastră, cealaltă c roşie. Aruncate în vânt şi ploaie, nu se mai văd una pe cealaltă. Apoi un val sălbatic le face să se lovească între ele. Sunt complet distruse. Dar când se înseninează, ce se vede sub

Jar de lună?

Presupun că-mi place să mă pedepsesc, dar oricât de nesărate ar fi glumele lui, ador cu cât entuziasm mi Ic spune.

— Nu ştiu, ce?

— Tot echipajul abandonat într-o mare de maro. Uau!

— Auzi, tu îi vorbeşti maică-tii cu gura aia?

Râde şi cl la gluma mea. Poartă nenorociţii de pantaloni kaki,cu o cămaşă încheiată până la gât. E genul de tip de care mi-aş fi bătut joc în timp ce stăteam cu prietenii mei să fumăm iarbă sub

debarcader. Acum iatâ-mă aici, ca un adult responsabil. Nu se simte atât de rău pe cât mi-am imaginat.

— Ai participat vreodată la cursă? mă întreabă el.

— De câteva ori. Alana şi cu mine am ieşit pe locul doi, aprob eu din cap.

— Ce mişto!

Insistă să ne oprim să luăm două graniţa cu lămâie, apoi le cară el pe amândouă pentru că se topesc repede şi nu vrea sâ-mi ud rochia. Alt semn că c mult prea drăguţ pentru cineva care, odată, a furat bicicleta unei fete ca să sară cu ea dc pe un pod prăbuşit, ca mai apoi s-o piardă pe râu.

— Am *luat şi eu lecţii de navigaţie o data, mărturisq*tc *el cât mă conduce spre un loc mai decent de privit. Am rânias agăţat de gleznă peste bord.*

- Te-ai lovit? Întreb eu şi *li în băutura din* mână, pen. tru ca nu prea mă interesează *dacă mă pătez, sau nu.*

— Nu, am avut doar nişte vânătăi.

îmi zâmbeşte din spatele ochelarilor de soare, aşa *vesel* cum e el, *de zici că le ştie pe toate, reuşind sa mă facă să mă simt* înverşunată şi *pustiită. Pentru că cei care sunt* atât *de fericiţi şi mulţumiţi sigur au ei vreun secret. Ori se prefac.*

— Am avut noroc că la bord era şi o fetiţa de 12 ani foarte pregătită, care a reuşit sa *mă scoată din apă înainte sâ apuc să fiu târât sub cală.*

Dar nu e vina lui că mă face să mă simt aşa. Harrison e o partidă bună. Mă rog, lăsând la o parte faprul că e poliţist şi am avut norocul sâ nu ajung condamnată la închisoare. Dar problema e că oricât de mult aş încerca, nu pot sâ mă simt atrasă sexual de el. Nici măcar vreo scânteie vagă, sau

platonică.

Sigur a observat şi *el. O fi el fermecător, dar nu e chiar tântălău. Am văzut în ochii lui melancolia care se transformă în dezamăgire, şi zâmbetul ăla slab, când ştie că ne înţelegem, dar n-o să avem niciodată parte de vreo poveste de dragoste.*

Cu toate astea, până când nu-mi dă alt motiv, nu am

de ce să nu-i *dau o şansă şi sa* mai petrecem ceva *timp împreună, poate o să-mi* placă mai mult *de el. Apa şi lumina soarelui fac minuni* asupra plantelor, aşa ca de ce nu ar merge şi la noi?

— *E distractiv să navighezi, dar, sincer, e mai* mare daraua, mormăi cu. *I'rebuie* să te lăţâi de *colo-colo,* să tragi de chestii, să ai grijă la rafalele de vânt. Tot timpul trebuie să faci ceva, de nici măcar nu poţi să stai şi tu, să te bucuri de moment.

— Da, dar e romantic. Frânghii, pânza împotriva forţelor naturii. Foloseşti puterea vântului. Iar între tine şi mare nu e decât ingeniozitate şi noroc, spune el, vioi. Ca primii navigatori care au văzut lumea nouă aşa cum a apărut la orizont.

—De unde ai scos asta, dintr-un film sau ceva? îl tachinez eu.

— De pe History Channel, se uită el la mine, zâmbind.

Se aude o voce în boxe, care anunţa că bărcile mai au zece minute la dispoziţie ca să se apropie de linia de start. Pe apă, catargele se înclină şi se leagănă, îndreptându-se spre poziţii.

— Bineînţeles, spun eu, pentru că oricât de nasol e, îi apreciez totuşi simţul umorului. Pun pariu că ai stat treaz toată noaptea să te uiţi la documentarul ăla cu Ken Burns care are opt părţi. Ştii tu, cel despre istoria expediţiilor nautice.

— De fapt, m-am uitat la o emisiune despre cum Christopher Columb era de fapt extraterestru.

— Ah, normal, aprob cu din cap, înăbuşind un râset.

încep sâ mă simt şi cu bine, în sfârşit, la întâlnirea

asta, când fac greşeala să mă uit peste umăr. Vad o persoană cunoscută cum îndepărtează patru copii de standul cu Orco prăjit. E Kayla Randall.

La dracu l Rămânem amândouă pe loc. Contactul vizual a durat prea mult ca să clipim şi să ne prefacem că nu ne-am văzut. Ne-am recunoscut una pe cealaltă şi acum trebuie să îndrept lucrurile.

— Ce s-a întâmplat? spune *Harrison* îngrijorat, observând câ nu sunt în apele *mele.*

— Nimic, spun eu fl li dau *sucul* de Umile. Am vâzur pe cineva cu care trebuie sâ vorbesc. Te superi? Durează doar un minut.

— E în regula.

Inspirând adânc, mâ îndrept spre Kayla, care mâ privqre cât încearcă în zadar să le dea ntfte şerveţele *copiilor* ei.

- Hei! spun eu, fi mă gândesc că nu e un început chiar bun, având în vedere circumstanţe. Putem să vorbim puţin?

Kayla pare că se simte incomod.

— Presupun că ar trebui, dar am *copiii cu mine acum şi...*

— Am eu *griji de* ei, sare Harrison în ajutor, apoi îi întreabă pe micuţi: vreţi să vedeţi bărcile mai de aproape?

— Daaa.' ţipă ei la unison.

Să-i dea Dumnezeu sănătate.’ N-am mai întâlnit niciodată un băiat atât de bun.

Harrison duce *copiii* ca să vadă cum se aliniază

bărcile. Rămân singura cu Kayla şi simt cum mi se pune un nod în gât. *E* ca şi cum m-aş afla *pe un* acoperiş, cu degetele de la picioare strânse, la limita hăului, *iar dedesubt, pe marginea* unei piscine, ar sta o gaşcă de ţipi beţi care îmi strigă numele şi cu telefoanele ridicate, ca să mă filmeze. Frica îi slăbeşte pe unii. Dar consider că frica e, mai degrabă, ca o lentilă. Mâ focalizează, şi face ca totul sâ devină dar.

- Mă bucur că m-ai vâzut, spune Kayla înainte sâ apuc sa-nu fac ordine în gânduri.

Stăm la umbra unei copertine, iar ea îşi scoate ochelarii, apoi continua:

___ Iniţial m-am bucurat că ai plecat din oraş.

— înţeleg, dar te rog să ştii că...

— îmi pare rău, mă întrerupe ea, furându-mi cuvintele de pe buze. Am stat o grămadă de timp să cuget la noaptea aia şi să-mi dau seama că am exagerat. Nu eram supărată tine, eram furioasă că trebuia să înfrunt adevărul. Trebuia înţeleg că Rusty e un nenorocit.

— Kayla...

Aş vrea să-i spun că nu am fost sănătoasă la cap când am dat buzna în casa ei, beată şi isterică. Că doar pentru câ aveam dreptate, asta nu însemna că era bine ce faceam.

— Nu, existau probleme de mult timp. Era abuziv şi emoţional, şi verbal. Dar a trebuit să apari ui ca să mă faci să mâ trezesc 1a realitate. Să mă faci să accept că nu era normal să trăiesc aşa, spune ca, cu privirea îndurerată.

— îmi pare atât de rău, recunosc eu.

Toată lumea îl vorbea de rău pe Randall. Spuneau că e un dubios şi un poliţist prost, dar nu ştiam cât de nasoală era situaţia la ei în casă. Mă simt oarecum şi mai rău acum, îmi pare rău de Kayla şi de copii şi de scandalul pe care l-am pornit după ce am plecat.

— Nu aveam niciun drept să apar aşa. Mi-e foarte ruşine de cum m-am comportat în seara aia...

— Nu, e OK.

Mă strânge uşor de braţ, aducându-mi aminte că, acum ceva timp, chiar eram prietene. Le-am fost bonă ani de zile. Obişnuiam să stau de vorba cu Kayla pe canapea după ce ajungea *de la muncă. îi spuneam chestii de care nu ştia nici* macat maică-mea, *despre băieţi şi şcoala, treburi de* adolescenţi. Mi-era ca o mătuşă sau soră mai mare.

— Mă bucur că ai făcut asta, adaugă Kayla. Nu mâ mai înţelegeam cu Rtisty de ceva *timp, dar prietenilor mei le era atât de frica* să... nu ştiu, să-l enerveze sau să se *implice, nu* voiau să-mi spună adevărul. *Şi adevărul era* că trebuia să plec de acolo. Trebuia să-mi apăr *copiii. Iar datorită ţie, am* reuşit. Şi suntem mult mai fericiţi, *sincer îţi spun.*

Mă simt arăt de bine să aud asta, deşi nu mă aşteptam. Tot anul trecut am simţit numai remuşcarc şi vinovăţie. Am lăsat torul în urmă şi am fugit *ca să scap de jena* paralizantă pe care o simţeam. *Şi în tot acest timp, m-am* ascuns de propria umbră.

Nu pot să nu mâ întreb cum s-ar fi aşezat *lucrurile* dacă aş fi rămas. Dacă aş fi avut curajul să mă pun *pe calea cea bună,* fără să fi plecat.

Oare am *plecat ca* să scap de cele mai rele instincte ale mele sau pentru că îmi era teama de va zice lumea? Aruncăm amândouă o privire în spatele nostru când auzim copiii care râd şi chiuie. Harrison probabil *îi fascinează cu* un truc magic. Iată încă unul dintre numerele sale *de comedie de renume* mondial.

Se pricepe la *copii,* remarcă ea, punându-şi ochelarii la ochi.

Normal că da. Harrison se comportă natural cam cu oricine, are o bunătate sinceră care dezarmează oamenii. Mai ales când e cu copiii, care simt totul.

- £ noul tău iubit? îşi apleacă ea capul, curioasă.

— Nu, am ieşit doar de câteva ori cu el.

Privindu-l pe Harrison cu cei mici, am auzit brusc vocea lui Evan în capul meu. îmi amintesc de noaptea aia când nc-am dus la locul nostru. Eram amândoi goi sub stele, în timp ce el se gândea la copii şi la familie. Să stea Evan cu ei, iar motocicleta lui ar rugini în curte. Ce absurd, cum sa nu.

fnsâ, oricât de greu mi-ar fi sâ mi-l imaginez aşa, nu e o imagine deloc rea.

în timp ce Kayla şi cu mine ne despărţim cu o îmbrăţişare şi iară resentimente, primarul din Avalon Bay se urcă pc o mică platformă din faţa portului şi ia microfonul, ca să anunţe participanţii la cursă. Nu prea îl ascult, ccl puţin nu până nu aud un nume cunoscut.

— Şi Evan Hartley, care navighează cu Riley Dalton.

îmi întorc capul şi aproape că mă înec cu băutura din mână. Dacă nu s-ar fi uitat lung şi Harrison, aş fi zis că visez.

I-auzi!

Mă întreb dacă Evan îşi aduce aminte că nu ştie să controleze o barcă.

21.

Evan

— Da, păi, nu cred că a fost o idee prea bună, râde Rilcy.

— Asta e dar. Poate pentru că aproape am intrat în barca de lângă noi la linia de start. Sau poate pentru că am ratat curba pc după geamandură. Dar poţi şti cu adevărat?

Băiatul începe să râdă isteric, ceva între un pufnit şi un urlet. Nu s-a oprit din râs nici când am lovit docul. Mă rog, nu l-am lovit, l-am *înghiontit* puţin. Daca l-am fi lovit, ar fi însemnat să avem viteză, dar asta nu s-a întâmplat.

îmi scor tricoul ud fleaşcă şi-l întind pe balustrada de pc promenadă în timp ce începe premierea la capătul celălalt ai pontonului.

— Frate, râde el neîncetat, am eşuat lamentabil.

— Ba nu! protestez eu. La un moment dat, chiar am reuşit să ţin barca aia dreaptă şi trebuie să recunoşti că nu ne-am răsturnat.

încă chicoteşte când ne facem loc prin mulţimea adunată în junii pontonului, care aplaudă şi felicită câştigătorii. Eu mâ bucur doar că n-a trebuit să scoatem barca de pe fundul mării, altfel ar fi trebuit să plătim pagube.

După cum se parc, tot nu pot să navighez. E greu. Sunt atât de multe frânghii şi scripeţi şi cricuri, cine dracu ar fi ştiut de toate astea? Credeam că trebuie doar să ridici vela şi sâ virezi, dar se pare că există conceptul de supraviraj, şi trebuie să dai spre stânga, să ajungi la dreapta, dintr-un oarecare motiv stupid. Şi aproape din clipa în care au dat semnalul de plecare, am fost complet dezorientaţi. Am ajuns ultimii după ce am înclinat barca şi aproape am scufundat-o.

Dar Riley încă se hlizeşte, e încântat de tot chinul prin care am trecut. Mă rog, e încântat de cât m-am strofocat eu, cred, dar e OK. Copilul s-a distrat şi asta era şi ideea.

— Ăsta e băiatul meu, spune mătuşa lui, Liz, o femeie mărunţică, cu ochi căprui frumoşi şi părul lung prins într-o coadă de cal, şi-l ia în braţe. Te-ai distrat?

— De minune! răspunde Riley. La un moment dat, am crezut c-o să murim.

— Oh, îşi maschează ca panica cu un râset. Păi,

mă bucur că aţi supravieţuit.

— Nu vă faceţi griji. înot mai bine decât navighez pe mare. Nu l-aş lăsa pe băiat să se înece, spun eu, bineînţeles, la bustul gol şi cu spatele plin de tatuaje.

Femeia probabil că zice câ sunt vreun traficant de droguri şi nu un model demn de urmat pentru Riley.

— îmi dai nişte bani să-mi iau un hot dog? întreabă Riley. Mor de foame.

Cu un zâmbe. indulgent. Lte ti *di ci,i»* dolari. iar d pleacă.

- Cirdeti-mi. nu a fost În niciun pertcol. S-a forăm- plat doar un mic incident, o asigur eu. pentru ci sunt lngri. jorat că toată treaba asta ar putea ri ma pună fotr-o lumină '’Tscutură din mină, somn *ci nu* ar trebui să-mi *hc* probleme. ... .

.

- Nu sunt îngrijorată. Nu s-a mar dtstrar de mult

Mi găndesc la Riley. *cel* pe care l-am mtâlmr în pnma după-amiază – un adolescent timid ji tăcut care ?i-a petrecut primele două om uitându-se la *pieile lu, ,i* mormă- ind mai mult pentru sine. Azi. îmi dădea ordrne p mă lua la mifto pentru *ă nu* mă descurcam cu barca aia. Nu piu dacă asta voia programul să se întâmple, dar eu o vad ca pe o imbunătăpre. Pentru prietenia dintre noi, cel pufin.

— E un băiat bun. Cine ştie, poate o sâ mâ înveţe el cum sâ navighez *şi putem* încerca iar la anul.

Cuvintele mele mâ surprind chiar şi pe mine. Nu m-am gândit la cât o sâ ţină aranjamentul ăsta. Dar acum, nu vâd de ce la anul n-am mai fi prieteni.

— Ştii, chiar cred câ îp *doreşti asta, mă studiază Liz, iar* eu mâ întreb ce părere are despre mine. *Chiar* apreciez tot ce ai făcut pentru el. Ştiu că au trecut abia câteva săptămâni, dar însemni mult pentru Riley. îi faci bine.

Da, *pâi... spun eu şi-mi pun ochelarii la ochi, încercând iar* să storc tricoul ud. Nu e chiar zăpăcit, deci...

Râde la remarca mea, apoi mă lasă în pace. Niciodată n-am ştiut cum sâ reaeponez la complimente. Când eşti un dezastru, ce laude sâ primeşti? Deci nu prea ştiu cum e cu aprecierile. Şi totuşi, cumva, sâ-l iau pe copilul ista sub aripa mea se dovedeşte a fi unul dintre puţinele chestii pe care le-am făcut bine. Ne-am întâlnit de nenumărate ori în ultimele doua săptămâni şi, surprinzător, încă nu l-am prostit.

— Trebuie sâ-l duc acasă, încep munca, spune mătuşa lui Riley. Dar mi-ar plăcea să iei cina cu noi doi într-o seară. Poate săptămâna viitoare?

îmi trece prin cap ideea cum câ, poate într-un alt univers. Liz mi-ar pica cu tronc. Asta, până când mă uit peste umăr şi văd o ţipă cu părul lung şi negru, picioare bronzate, iar universul – universul *ăsta* de acum – îmi reaminteşte că, pentru mine, există o singură Femeie.

O văd pe Gen pe faleză, îmbrăcată cu o rochie albă, care mă excita la maximum. încă încearcă să-l impresioneze pe tocilarul ăla, sa se îmbrace adecvat, să se plieze pe sensibilităţile lui de om blajin. îşi şlefuieşte colţii ascuţiţi care o fac să fie feroce, periculoasă şi extraordinară, iar eu nu suport s-o văd aşa.

— Sigur, îi spun lui Liz, chiar dacă atenţia mea e îndreptată în altă pane. Aşa rămâne. îi spui tu lui Riley că ne vedem mai târziu? Am văzut o prietenă şi trebuie să merg s-o salut.

Alerg prin mulţime, evitând turiştii transpiraţi şi copiii arşi de soare, ca sa o prind din urmă pe Gen. Apoi, micşorez pasul şi reuşesc să ajung în faţa ei şi a tipului. Acum mă va vedea ea şi mă va saluta, iar asta mă va ajuta să nu mă mai simt vinovat că îi deranjez iar întâlnirea.

— Evan?

Mă întorc şi mă prefac surprins.

— Oh, salut!

Parca simt cum tşi dă ochii peste ap din spatele ochela- rilor de soare. Zâmbeşte şi scutură din cap.

— *Oh, salutam* că nu te pricepi deloc sa minţi, nu?

Uneori uit că n-am putut s-o păcălesc niciodată.

- Ştii, mi-ac pi*« să «im la o vorba, dar am treabă.

aşa ca...

— Aha.

Cu tricoul pe umăr, il salut din cap pe polifistul *Dolittlt,* îmbrăcat în cămaţa standard marca *Tommy Bahanu.*

— Mişto cămaşă!

— Termina! mă avertizează Gen, chiar dacă încă îmi zâmbeşte.

Ştie şi ea câ dacă un tip se îmbracă aşa. ar cam trebui să se aştepte la caterincă *pe* seama lui.

— Ce vrei, Evan?

— Hei, îară resentimente, da? îi întind eu mâna adjunctului. Facem pace?

— Sigur.

îmi strânge mâna probabil cu toată puterea pe are o are. Aproape că îmi e milă de el. Aproape.

— Să trecem peste.

— Evan! îşi îndreaptă a apul spre mine, pierzându-şi răbdarea.

— Arăţi bine!

— Nu face asta!

— Ce, nu pot să-fi fac şi eu un compliment? încerc eu să nu rânjesc.

— Ştii foarte bine la ce mâ refer.

îi place jocul asta. Ionul amuzant din vocea ci o dă de gol. – Chiar araţi bine!

O prefer pe adevărata Gen, făta cu pantaloni scurţi tăiaţi şi cu un tricou lălăi pe deasupra costumului de baie. Sau iară nimic pe ea, mai bine. Dar asta nu înseamnă că nu-mi place şi rochia alba şi mulată, care e şi transparentă, în special în razele soarelui.

__ Planuri mari pentru azi?

__Te-am văzut în cursă, spune tipul.

Mi-ar putea repeta numele lui de o mic de ori şi tot nu mi l-aş aminti. Dacă mi-aş închide ochii acum, n-aş avea nici cea mai mică idee cum arată. Ar fi trebuit să se angajeze la CIA sau ceva; un tip aşa ca el, insipid, s-ar descurca de minune, cred cu.

— A fost... plină de peripeţii, spune Gen şi încearcă din răsputeri să-mi arate că nu se holbează la mine.

— Chestiile astea sunt mereu plictisitoare. Am zis să mai adăugăm ceva dramă, precizez eu.

— Deci asta a fost? Dramă?

— Mai degrabă ieşim ultimii, decât să nu ne distrăm.

Chiar dacă nu-i văd ochii pe sub lentilele alea, simt cum îmi priveşte pieptul. Felul în care îşi muşcă buza mă *face* să mă gândesc la tot felul de chestii. Vreau să-mi strecor mâna în părul ei, s-o lipesc de perete şi să-l *fac* pe tipul ăsta să o privească cum se topeşte pe

buzele mele. Orice tactică ar avea ea în privinţa sexul, sau oricum ar vrea ea să mă facă gelos, ştim amândoi că n-o s-o sărute niciodată cum o fac eu. N-o să-i ştie niciodată gura sau trupul aşa cum le ştiu eu.

— De ce nu vii să iei prânzul cu noi? spune însoţitorul ei.

Chiar şi Gen part *ci* a ui»«ci eM ** d aco,°

mută privirea la el, apoi spune:

— Nu e nevoie ri-l invlfi fi f* d-

- Mi-ar plice», «pun enturi«m»t

— Serios?

De data asta, e farioasă pe *el.*

— Harrison, aveam planuri împreuna!

Surprinzător, îşi menţine ideea.

— Insist!

Of, prietene. Nu ştiu ce crede el câ rezolvă, dar nu există niciun scenariu în care ne pune pe top trei inrr-o cameră p el câştigă.

— Bine. Mâ duc până la baie mai întâi, spune ea, apoi îşi întinde degetul arătător spre mine. Comportă-te frumos! Şi pune tricoul ăla pe tine!

Rămânem în feţa unui magazin de suveniruri dezgustător. Mă mulţumesc să-mi ţin părerile pentru mine, dar domnul poliţist amuzant aici de faţă începe să vorbească.

— E o femeie specială.

Apoi continuă să vorbească despre ea, parcă ar cunoaşte-o de o viaţă întreagă, lucru care mă

enervează.

— Aşa e.

— Ştiu că sună prostesc, dar din liceu îmi place de ea. Când eram la liceu, lipseam de la a treia oră ca sâ ne sărutam în camera de developare a pozelor pentru anuar

— Ştiu ce încerci să faci, mă anunţă el, gâsindu-şi curajul să se pună cu mine. Crezi ca poţi sâ mă intimidezi sau să mă sperii. îţj promit câ nu merge.

îmi reamintesc câ e poliţist şi câ le-am promis lui (loopcr şi lui Gen câ nu mâ mai iau de nimeni. Totuşi, trebuie sâ-i dau de înţeles că nu e de joacă cu mine.

— Omule, nici măcar nu te cunosc. Dar dacă aş vrea sâ te sperii, n-aş fi atât de timid sau de drăguţ. Pur şi simplu, aş face-o.

— Tot ce vreau să spun e că îmi place Gencvievc. Intenţionez să mai ies cu ea, iar tu nu poţi face nimic în privinţa asta. Poţi sâ vii sâ ne mai deranjezi, dacă vrei. N-o sâ se schimbe nimic.

Trebuie să recunosc, tipul asta chiar e un om la locul lui. Chiar şi când se pune între mine şi ce c al meu, o face cu zâmbetul de cercetaş pe faţă. Aproape că e politicos. Aproape câ e civilizat.

Dar asta nu schimbă făptui că aş trece peste cadavrul lui ca sâ ajung la ea. Oricât de mult i-ar lua lui Gen să se întoarcă la mine, eu ştiu că deja am câştigat bătălia asta. El c singurul care nu şi-a dat seama încă.

— Atunci chiar te rog, spun eu, zâmbind pe jumătate, sâ câştige cel mai bun.

22

Gcnevieve

Nu prea mâ mai surprinde nimic zilele astea. De două luni, viaţa mea a devenit o rutina, cu un *program de muncă de* la ora 9 la ora 17, cu *ocazionalele seri* în care îmi mai fac şi eu timp sămi vad de viaţă. Nu mă plâng, *ci doar observ lucruri, pentru* că mi-am facut-o cu mâna mea. Am trecut prin vai *şi* amar să-mi pn sub control apucările sălbatice.

Dar Evan, ei bine, Evan Hartley încă reuşeşte să mă surprindă. în weekendul de după regată, mă ia de acasă pregătit de întâlnire, dichisit şi aranjat. Poartă un tricou alb, imaculat, şi pantaloni cu multe buzunare, care n-au nicio cută pe ei. Ba chiar s-a şi bărbierit – o ocazie rară în viaţa lui.

Şi dacă mă aşteptam ca unul *dintre planurile* lui obişnuite să ne bage în belele din cauza vreunei aventuri prost gândite de el, de fapt, luăm prânzul la un restaurant vegan modern, cu vedere la *plaja Avalon.*

__Trebuie sâ te întreb, spun eu, bucurându-mă de pastele cu dovlecel prăjit. Ce te-a ficut să alegi restaurantul asta vegan? Nu-mi aduc aminte să te fi văzut să mănânci legume care să nu fie învelite în carne sau prăjite în grăsime de animal.

Se şterge la colţul gurii cu un şerveţel, încercând sâ-mi demonstreze că s-a schimbat.

__ Păi nu schimbăm normalul? Credeam că asta era şi ideea.

— Presupun.

Nu sunt sigură dacă trebuia să schimbăm şi mâncarea, dar OK.

— Viaţă curată, Fred, zâmbeşte el şi bagă o bucată de gnocchi în gură, apoi bea nişte apă.

N-a avut nevoie de meniul de băuturi alcoolice.

— Oricum, după ultima cină luată împreună...

— Adică întâlnirea mea peste care te-ai băgat.

— Am zis să-ţi demonstrez că pot să fiu civilizat.

— Nu eşti deloc amuzant.

Stă puţin pe gânduri, apoi mă contrazice:

— Ba da, sunt.

A trecut doar o săptămână de când a dat buzna peste mine şi peste Harrison, rânjind, foarte mândru de el. M-aş fi enervat daca nu mi-ar fi fost atât de greu să fiu supărată pe el. Sau pe ochii aroganţi şi poznaşi. Sau pe colţurile buzelor ridicate într-un zâmbet, care sugerează secrete şi şoptesc îndrăzneli. E imposibil de rezistat în faţa lui.

— Ştii câ nu aşa e viaţa mea acum, nu? gesticulez eu spre masa elegant aranjată. Nu ne îmbrăcăm în hainele părinţilor noştri, nu facem pe adulţii.

Kâdc încet, apoi spune:

— Nu i-ai ales bine *pe* ai mei.

~ Nici pe ai mei, dar ştii tu ce vreau şi zic.

— Păreai destul de confortabila când *purtai hainele alea* cu el.

$i ne distram atât *de* bine...

— Chiar tu vrei sâ vorbim despre Harrison? îmi înăbuş eu un oftat.

Parc că se gândeşte puţin *la opţiune, apoi renunţă.*

— *Nu.*

— Foarte bine? Pentru câ nu am *ales să ies cu* tine la întâlnire ca sâ fii ca el. Bagă *la cap asta.*

încă un lucru care îmi *pare cunoscut* să ne tot prefacem inamici. Ne certăm de dragul de a ne certa, pentru că ne *place* sâ ne enervăm unul pe *celălalt. Nu ştim niciodată când* să ne oprim. Suntem învâluiţi în tensiune sexuală, şi nici nu mai putem sâ facem diferenţa dintre *dispute şi flirt.*

Dar de ce îmi *place* atât de mult să *fac* asta?

— la spune-mi, cine încerci tu *să fii?* mă întreabă el, direct

Să dea naiba dacă ştiu. Dacă aş fi aflat *deja,* n-aş mai fi locuit acasă şi nu mi-ar mai fi fost frică să-i spun tatei că trebuie sâ îşi dezvolte *afacerea fără* mine. N-aş mai fi ieşit cu un tip despre care ştiu ca are stofa de

iubit, în timp ce mă abţin sâ nu iau decizia proastă de a mă combina cu cel care stă în fap mea, *la* masă.

— în momentul de fafă, încerc sâ scap de reputaţia mea de fată rea, cred.

Aprobă încet din cap. Mă în(elege.

Asta apreciez la Evan cel mai mult. Nu trebuie să-l mim sau sâ-i ascund ceva pentru că sunt ruşinată de ce ar putea crede despre mine. Fie că sunt bună, rea sau indiferentă, mă acceptă aşa cum sunt.

— De câte ori poate o fată să intre în belele până să îşi dea seama, într-un final, că e de ajuns? Mai ţii minte de câte ori am intrat pe furiş noaptea în parcul acvatic?

— Te înţeleg perfect. Asta e probabil cea mai lungă perioadă în care am stat treaz şi fără vreun ochi învineţit cam de când aveam zece ani.

îmi face el cu ochiul, un gest care tot timpul mă face să sar pe el. Mereu cedez când face asta.

— Dar e ciudat. Uneori, sunt pe afară cu fetele şi parcă nu ştiu ce să fee cu mâinile. Dacă fiecare instinct pe care îl am mă băga în belele înainte, cum să ştiu care sunt alea bune? Cum ar trebui să arate cele potrivite, ştii ce zic?

— Vorbeşti cu tipul care a trebuit să caute pe Google ce înseamnă să fii un *cetăţean model.* Dar cu am o tactică: Dacă ţi se pare o idee bună, tocmai pe aia n-o pune în practică.

— Eu vorbesc serios, spun, aruncând în el un pacheţel de zahăr din suportul de pe masă. Cum tc-ai comporta daca am fi la o întâlnire normală?

— Normală? îşi înclină el capul, rânjind.

— Normală pentru nivelul nostru.

— N-am fi ieşit din dormitorul meu, spune Evan,

lipsit de orice expresie.

Evident.

— După asta, ce am face?

— O ieşire la un bar. Sau poate vreo petrecere. Noi, într-o maşină furată, conducând pe vechea autostradă până când ne-ar alunga poliţia. Eu. În vârful ferului, beat, În timp ce tu îmi faci sex oral...

Stomacul mi se strânge când aud sugestia asta obraznică. Mă prefac neafectată şi li anine un alt pachet de zahăr în feţă.

— Dar văd câ ai stat ceva să te gândeşti la asta.

— Fred, doar la asta mă gândesc.

Trebuie sâ înceteze sâ se mai uite la mine cu ochii ăia mici şi strălucitori, cu o aşa o poftă. Nu e cinstit şi n-ar trebui să îndur asta.

— Păi, cum ai spus şi tu, jucăm împotriva normalului, aşa că...

Iau o înghiţitură din cocktailul meu fără alcool, aştep- tându-mă parcă să simt cum alcoolul îmi arde gâtul, însă rămân doar cu impresia. Părea o idee bună la vremea aia să-mi păcălesc creierul să creadă că primeşte ceea cc îşi doreşte. în schimb, simt cum băutura asta este exagerat de dulce.

— Şi? Altceva?

— Bine, încuviinţează el din cap repede, acceptând provocarea. Pentru tot restul serii, vom face opusul a ceea ce ne spun instinctele noastre.

— Eşti sigur? mă aplec eu spre el, cu coatele pe

masă. N-aş vrea sâ aud apoi cum renunţi.

— Sunt serios, spune el, cu privirea aia ce-mi dă de înţeles că a stat ceva pe gânduri.

îmi aduce aminte de alt motiv pentru care sunt atrasă de el. E un tip care pune suflet în tot ce face, chiar şi când vine vorba de cele mai prosteşti lucruri. E adorabil.

_ Prtgăteşte-te de o seară manierată şi civilizată, Ge- nevieve West!

___Calmează-te, râd eu.

___ Ce părere ai?

Evan se ghemuieşte pe gazonul verde şi aproape uscat, lângă imitaţia totemului polinezian. îşi întinde crosa pe pământ, îndreptând vârful spre lada de lemn etichetată *dinamită.*

___*Tac* S-O iei pe traseul din stânga, pe lângă mormanul de monede de aur, da?

Aplecându-mă lângă el, îi urmăresc privirea.

— Cred ca bucata aia de gumă veche de mestecat de la gaura aia mica o să-ţi facă probleme. Bifurcaţia din stânga, de peste rampă, aduce o lovitură mai dificilă, dar odată ce ajungi acolo, este o coborâre mai lină până Ia final.

— Hai mai repede!

în spatele nostru, un băiat cu părul vâlvoi devine din ce în ce mai irascibil. Prietenul lui oftează exasperat.

— Mi-ar plăcea să termin jocul anul ăsta.

Evan îl ignora. încă îşi evaluează şansele şi culege frunze şi mizerii din jurul mingii de golf.

— O dau spre stânga. Nu-mi place cum mă priveşte ţestoasa aia din dreapta.

Se ridică, schimbându-şi poziţia. îşi antrenează mişcarea o dată, şi apoi încă o dată.

— Hai odată!

Crosa loveşte mingea, trimiţând-o spre terasamentul înalt, în sus şi în jurul mormanului vărsat de monede, de unde ajunge direct în pârâu şi apoi o ia pe o cascadă. Cu un *ploscâit,* aterizează ín *piscina de dedesubt, plini cu mingi* d_c golf colorate care arata ca o şuii *de scoici picure.*

— Dupâ atâta tras *de timp! ne întrerupe iar unul dintre* băieţi, iar celalalt, cu *părul mare, chicoteşte* zgomotos.

— Hei! mâ *Întorc eu spre ei. gesticulând cu crosa.* Tăceţi dracului, *idioţilor!*

— *Dau,* spun ei şi se dau un *pas în spate, luându-mă în derâdere.* Doamna, *aici vin familii sa se joace.*

Am de gând să-i atârn cu *capul în jos, pentru* că ne-au tot deranjat de *la* a doua gaura încoace, dar Evan îşi pune braţul în jurul meu ca să mă *oprească.*

— *Ne comportăm frumos,* îţi *aduci aminte? îmi şopteşte el.*

Aşa e. Domnişoarele drăguţe nu îneacă

adolescenţi *prost- crescuţi pe terenul de minigplr.*

— Sunt calmă.

— Ţine-ţi femeia sub control, frate! spune unul dintre

ci, iar celălalt se uită batjocoritor. E nebună!

Asta îl enervează *pe Evan.* Cu o privire care nu prevesteşte *nimic bun, se îndreaptă spre el cu paşi mari, ţinând strâns în mână* crosa. Asta îi *face pe copii să* se *dea în spate până* nimeresc în tufişuri, încercând să scape de el. Probabil se aşteaptă sâ-i bată.

în schimb, Evan ia mingea *de golf din mâna* unuia dintre ei şi se întoarce la mine.

— *Hei! se plânge* băiatul.

— Consideră că te-am taxat pentru că eşti nesimţit, îi strigă Evan peste umăr.

îşi mişca piciorul pe pământ, curăţând terenul pentru mine.

— Domnişoară, vă rog...

— Ce cavaler eşti, spun eu, înăbuşind un zâmbet.

Apoi, fiindcă ştiu mai bine, îmi încerc norocul, iar de acolo mingea ajunge printr-un pasaj subteran şi iese printr-un tun, şi nu prin gura ţestoasei, cum credeam, apoi ajunge direct în gaură. E prea uşor pentru mine, pe bune!

Uitându-mă la Evan, văd cum îi zvâcnesc buzele, încli- nându-şi capul.

— Joci murdar, Fred!

La următoarea gaură, punem un mic pariu cu băieţii care erau în spatele nostru. Evan s-a decis să ne jucăm

frumos şi sâ ne împrietenim. Confruntarea e mai strânsă decât şi-ar fi dorit el, de fapt, dar mâna mea norocoasă ţine scorul mai sus. în cele din urmă, Evan reuşeşte să bage mingea direct în gaură, aducându-ne mai multe puncte în plus.

în parcare, stăm lângă motocicleta lui. Desfac o sticlă cu apă. După-amiaza se transformă în seară, dar soarele e încă arzător.

— Foarte frumos din partea ta... să Ie dai banii băieţilor înapoi.

Sprijinit de motocicletă, Evan ridică un umăr.

— Nu am nevoie de mame furioase pe urmele mele, ştii ce zic?

— Dacă n-aş fi ştiut mai bine, aş fi zis că te-ai distrat azi, chiar dacă nu ne-a urmărit poliţia.

îşi îndreaptă spatele şi vine uşor spre mine. E atât de aproape ca ne e greu să ne aducem aminte de ce am hotărât

câ trebuie sâ ne ţinem mâinile acasă. Vreau să-l sărut, să-j simt mâinile pe mine. Să-l încalec pe motocicletă până vin gardienii şi ne dau afară.

- Când o sâ accepţi câ aş fi fericit şi să mă uit cu tine cum se usucă vopseaua pe pereţi? spune el uţor, sincer.

— Provocare acceptară.

Ajungem la unul dintre acele locuri unde poţi să pictezi propriile piese de ceramică. Se întâmplă să fie şi aniversarea unei fetiţe, aşa că o mulţime de copii de opt ani aleargă de colo-colo, în timp ce vânzăroarea palidă se străduieşte să ţină caii de ceramică şi figurinele Disney felse pe rafturi înainte ca să sc facă ţăndări.

în spate, Evan şi cu mine alegem masa la care să stăm şi hotărâm ce pânză folosim.

— Tocmai mi-am adus aminte câ am mai fost aici, îl informez cu, luând o bufniţă de pe un rafe, care seamănă foarte mult cu cea *pe care o am şi cu* acasa.

— Eşti sigură? studiază Evan o girafa.

_ Da, am plecat de la balul din clasa a noua şi ne-am strecurat înăuntru pentru câ erai fumat ca naiba şi ai văzut un dragon în vitrină, aşa câ nu ai vrut să plecam până când nu ai pictat un dragon mov.

— Ah, la naiba! spune el, dându-se la o parte de lângă animale. Da, m-am speriat pentru că dragonul era râu şi avea de gând să dea foc oraşului.

Râd când îmi aduc aminte de întâmplarea asta ridicolă. Se pare că mai chefuise puţin farâ mine înainte de bal şi a mâncat nişte negrese cu iarbă.

Un ţipăt brusc străbate încăperea. Sărbătorita, cu coroana ei şi cu ghirlanda cu pene roz este roşie la faţă şi gesticulează frenetic. Mama ei a făcut ochii mari şi e îngrozită în timp ce prietenii fetei se foc mici în scaunele lor. O criză de furie e gata să înceapă.

— Vreau castelul! zice fota, nervoasă.

— Poţi să iei castelul, scumpo.

Mama pune în foţa urmaşei ei cu toane o locuinţă regală mediocră. Are mişcări deliberate şi fruntea transpirată, de parcă ar dezamorsa o bombă.

— Nu o vreau pe asta!

Fata apucă castelul mult mai bun de la altă fotă, dar celălalt copil ţine de el, sfidător.

— E petrecerea mea! îl vreau pe ăsta!

— Dacă o să am un copil ca ăsta, îi spun lui Evan, îl las în pădure cu un sac de dormit şi câteva batoane de cereale.

— Adu-mi aminte să nu te las singură cu copiii noştri.

Aruncând un zâmbet peste umăr, Evan ia un căluţ de mare de pe raft şi se îndreaptă cu paşi mari spre petrecere. îi face mamei semn din cap ca să o liniştească, apoi îngenunchează în foţa fetiţei furioase, ca să o întrebe daca i-ar focc onoarea să-i picteze o

operă de artă originală. Ochii ci nervoşi şi mârâitul sălbatic revin la o expresie aproape umană. Ba chiar şi zâmbeşte.

Evan stă acolo cu ea. Vorbesc şi îi menţine atenţia asupra lui, dându-i mamei un răgaz să respire adânc, iar celorlalte fete, să îşi vadă de pictatul lor foră frică.

Cam la o jumătate de ora după, se întoarce ia masa nf>is tra, acum fiind mândrul proprietar *al unei* ghirlande roz Cu pene. îi stă ciudat de Bine.

— Eşti un fel de dresor al râsfaţaţilor, spun eu, iv cţ *

aşazâ lângă mine.

— De ce crezi că suntem noi doi prieteni de atâta timp? Pentru asta, îl mânjesc cu vopsea albastră pe obraz.

Ai grijă, pot fac mai multe decât să arunc cu ceramică.

— Da, păi nu ştiu eu? îşi aşterne el un zâmbet strâmb.

Nu l-aş fi crezut niciodată capabil să pătrundă pe un teritoriu atât de perfid şi să iasă nevătămat. Triumfător, chiar. Cu stofa de tată. Mă face să simt chestii de care nu sunt complet pregătită să vorbesc.

La începutul întâlnirii, nu eram convinsă câ ştiam cum să fim unul în preajma celuilalt fără să fim beţi, dezbrăcaţi, sau fără sâ încercăm să flirtăm. Dar suntem aici de ceva ore bune şi nu pot sâ spun câ mi-e dor de cum era înainte. Adică, ba da. dar nu atât de mult cât să nu pot să mâ bucur de activităţile banale care se fac la întâlniri. Se pare că aşa arată normalul.

Plecând puţin mai târziu cu noul meu peşte de ceramică, ne plimbăm pe faleză, şi niciunul dintre noi nu e pregătit să se ducă acasă. Dar înţelegem că

tcrmenul-limită se apropie cu paşi repezi, pentru că odată ce apune soarele, vin şi ideile proaste. La urma urmei, suntem creaturi cu obiceiuri.

— Nu mi-ai spus cum a fost interviul cu Mac, zice el şi mă ia de mână.

încă o surpriză în această seara plină de noi începuturi Nu c ca şi cum nu m-a mai ţinut de mână până acum, dar se simte diferit. Nu e un gest intenţionat sau menit să-mi dea idei. E unul natural. Nu stai să te întrebi înainte dacă s-o faci sau nu. Se simte de parcă aşa trebuie să fie mâinile noastre, împreunate.

— Tu să-mi spui. Ce ţi-a zis?

— Crede că eşti super. Dar eu îmi fac griji de cum o să fie experienţa ta. Dacă primeşti slujba, voi două o să petreccţi mult timp împreună. Şi cu Coop. Şi cu mine.

Bineînţeles că m-am gândit şi la asta. Mac pare de treabă. Ne-am întâlnit o singură dată, dar ne-am înţeles destul de bine. Cu fratele lui geamăn s-ar putea să fie probleme. Ultima dată când am vorbit, a încercat sâ mă alunge din oraş. Să îmi făc loc în cercul lui de prieteni nu cred c-o sâ îmbunătăţească relaţia dintre noi. Dar nu de asta îi pasă lui Evan, ştim amândoi lucrul ăsta.

— Dacă primesc slujba, spun eu şi-l împung cu degetul în piept, nu va avea nicio treabă cu mine sau cu tine.

— Da, tu poţi să continui sâ te mai minţi aşa, îmi răspunde el, cu rânjetul ăla încrezut.

Drumul nostru este întrerupt de un grup de bătrâni

care ies din gelaterie. Câteva doamne îi fac cu mâna lui Evan, cu intenţii tulburător de lascive. între timp, un bărbat înalt şi slab, care pare că-şî ciuleşte urechile, se concentrează asupra lui Evan.

— Tu! spune el într-un mormăit răguşit. îmi aduc aminte de tine!

Evan mă strânge de mână, apoi adaugă:

__ Hai s-o ştergem de aici.

— iJoyd, haide, e timpul să plecăm, spune un bârKu îmbrăcat Intr-un tricou polo, cu o insignă cu numele lui piept, care încearcă să înduplece seniorii gălăgioşi.

— Nu plec nicăieri, spune bărbatul, iar îngheţata lui CI1 vanilie pică pe asfalt. Cretinul ăla mi-a omorât pasărea!

Ăâ, re?

Evan nu mă lasâ nici măcar puţin să diger şi eu ce s-a întâmplat. în timp ce bărbatul în vârstă se aruncă spre noi, Evan mă trage de braţ şi o ia la sănătoasa.

— Fugi! îmi ordonă el.

Mă străduiesc să-mi ţin echilibrul în timp ce Evan mă târăşte în spatele lui, repezindu-se pe faleză. Mă întorc spre înjurăturile din spatele nostru şi-l văd pe bătrân gonind spre noi. Neobişnuit de sprinten pentru vârsta lui, a băgat viteză, evitând cărucioarele cu mâncare şi turiştii. Vede roşu în faţa ochilor.

— Pe aici, spune Evan, trăgându-mă spre stânga.

Am cotit-o pe o alee printre câteva baruri care duce în spatele carnavalului de pe fâleaza, amenajat pe timp de vară. Trecem pe lângă câteva jocuri *arcade* şi apoi

printr-o uşă din spate, unde suntem imediat bombardaţi de o coloană sonoră cu muzica folosită pentru hipnoză, suprapusă pe melodii pentru copii şi râsul tulburător al unor clovni. E beznă, cu excepţia unei lumini stroboscopice care dezvăluie un labirint de manechine pictate, suspendate pe tavan.

— Ştiam cu că o să ajung aici înainte să mor, spun eu. dându-mă bătută.

— Sigur sunt câţiva copii morţi aici, spune Evan, solemn.

Trăgându-mi sufletul, îmi trec o mână prin părul ciufulit.

— Deci chiar i-ai omorât pasărea omului?

— Nu, câinele din iad al lui Cooper a omorât pasărea. Mă opun cu fermitate oricărei vinovăţii prin asociere.

— Aha. Şi cum s-a întâmplat asta?

înainte sâ poată să răspundă, camera se luminează brusc. Ne ghemuim amândoi, stând lipiţi de pereţi ca sâ nu fim prinşi.

— Cine e aici? urlă o voce din partea cealaltă a camerei. Nu am deschis încă!

Evan îşi lipeşte degetul dc buze, în semn să rămân tăcută.

— leşiţi de aici, m-auziţi? Dacă vin după voi, vă omor în bătaie!

Cererea bărbatului furios este urmată dc un trosnet pu- _ temic. Ca o bâtă care loveşte un perete sau aşa ceva.

— Dumnezeule! şoptesc eu. Trebuie să plecăm dracului dc aici.

încercăm să găsim uşa prin care am intrat, dar c încă întuneric şi derutant, muzica şi râsul obsedant şi luminile stroboscopice fac ca întreaga cameră să para tulbure. Nc târâm, furişându-ne în altă direcţie până găsim o mică firidă. Ne oprim acolo, ascultând paşii grei ai urmăritorului nostru. Fără să scoatem vreun sunet, ne băgăm sub umbra colţului strâmt. Cu mâinile lui pe şoldurile melc şi corpul lui cald lângă al meu, aproape că nu mai aud coloana sonoră de coşmar. Doar sunetul propriei mele respiraţii. Mintea mi-o ia razna de la atâtea senzaţii. De la mirosul şamponului său

şi de la gazele de eşapament ale motocicletei. De la pielea lui. Gustul lui pe limba mea. Degetele lui.

— Nu fiice asta, îmi spune el la ureche.

— Nu fiice ce?

— Nu-ţi mai aduce aminte de chestii.

Mi-ar fi atât de uşor sâ-l apuc de pâr şi sâ-l sărut. Sâ-l1« sâ mâ aibă în casa asta bântuita, cât ne pregătim să fim prinşi de ţăcănitul ăsta.

— Am spus că n-o s-o *foccm,* îmi reaminteşte el, cttin- du-mi gândurile, pentru că nu prea am avut nevoie de cuvinte ca să ne înţelegem. încerc să fiu băiat bun, Fred.

îmi ling buzele uscate.

— Doar din curiozitate, ce ar face Evan, băiatul rău? întreb eu, pentru că aparent îmi place să mâ torturez.

îşi linge şi el buzele, apoi adaugă:

— Chiar vrei să-ţi răspund la asta?

Nu.

Da.

— Da, îi spun eu.

Palmele lui Evan îmi mângâie uşor şoldurile, trimiţân- du-mi un fior pe şira spinării.

— Evan, băiatul rău, şi-ar băga mâna pe sub fusta ta.

Ca sâ sublinieze asta, atinge tivul fustei mele verde pal, dar nu trage de ea în sus. Se joacă doar cu materialul subţire, în timp ce îşi aşterne un zâmbet

micuţ în colţul gurii.

— Da? spun eu, cu vocea mea răguşită. Şi de ce ar face asta?

— Pentru că ar vrea să vadă cât de excitată eşti. Cât de udă eşti.

Strânge materialul între degete, trăgând de el, Intr-un gest înnebunitor.

— Şi apoi, când ar simţi cât de mult îţi doreşti, ar începe să te satisfacă cu degetele. Nici n-ar avea nevoie sâ-ţi dea chiloţii jos, pentru că fetele rele nu poartă lenjerie intimă.

Aproape că scot un geamăt.

— Apoi, după ce te-aş aduce la orgasm, te-aş întoarce cu faţa la perete, ţi-aş spune să te sprijini în palme.

Evan îşi apropie buzele de urechea mea, provocându-mi un alt fior, de data asta unul mult mai puternic, şi spune:

— Apoi ţi-aş trage-o pe la spate până n-am mai şti de noi.

Cu zâmbetul pe buze, dă drumul tivului, care se lasă peste genunchii mei. îşi duce mâna sub bărbia mea.

îl privesc şi simt că nu mai pot să respir. Nu-I mai auzim nid pe nebunul de mai devreme. Muzica, nici atât. Tot ce aud acum sunt bătăile inimii melc. Privirea mi s-a blocat pe buzele lui. Nevoia de a-l săruta este suficient de puternică încât să îmi facă genunchii să mi se înmoaie.

Văzând că mă clatin, scoate un râset răguşit.

— Dar n-o să facem nimic, nu-i aşa?

în ciuda faptului că îmi simt corpul cum *tânjeşte* după el, expir uşor şi încuviinţez din cap.

— Nu, nu facem nimic.

în schimb, verificăm dacă avem cale liberă şi apoi o luăm înapoi pe drumul pe care am venit, până când găsim semnul de ieşire rupt de deasupra uşii. Ieşim nevătămaţi, dar nu pot spune acelaşi lucru şi despre libidoul meu. Corpul meu
vibrează de nevoie fi aproape câ mâ doare. Sâ nu-l ating pv Evan se dovedeşte a fi mult mai greu decât mi-am imaginat

Sincer, n-am nicio idee cât o sâ rezist aţa.

23

Evan

în dimineaţa următoare, sunt pe veranda lui Riley, cu telefonul la ureche. E a patra oară în ultimele zece minute în care apelul îmi intră în căsuţa vocală. I-am spus copilului că dacă a rămas că ne vedem dimineaţă, *păi dimineaţă să fid* Cobor treptele şi ocolesc casa mică din şindrilă albastră, până ajung la fereastra dormitorului său. Bat în geam până când băiatul deschide jaluzelele şi-şi freacă ochii, somnoros.

— Trezeştc-te, soare! zic eu şi zâmbesc.

— Cât e ora? mormăie el de după fereastră.

— E ora să te grăbeşti. Haide!

Când Riley m-a rugat să-l duc să facă surf, l-am avertizat că trebuie să ajungem dimineaţă, ca să

evităm, la întoarcere, aglomeraţia de după-amiază. Dacă voia sa intre în apă, trebuia s-o facă cu băieţii mari. Adică înainte de micul-dejun.

Mâ urc în camioneta lui *Clooper şi îl aştept. Câteva minute* mai târziu, îmi vine să mă urc pe fereastră şi sa-l rărise afară, dar mătuşa lui îmi bate în geam.

- Buni dimincap! o salut eu. închizând radioul. Nu *v-^ trezit,* aţa-i? Am venit sâ-l iau pe Rilcy. mergem să facem ,ur£

Liz poartă un hanorac pe deasupra uniformei de asistentă. Se uită la placa de suri din camionetă.

- Da. mi-a zis aseară. Nu m-ai trezit, încep tura de- vreme. Vine şi el acum.

Ţine în mână o tavă mare, acoperită cu o folie de al- miniu.

- Asta e pentru tine, din moment ce n-am mai apucat să luăm dna.

- îmi part râu.' Am fost prins cu munca.

Mă întind să iau tava şi ridic folia încr-un colţ. Plianta făcută în casă miroase grozav!

— Sper câ nu eşti alergic la dreşe.

Rup o bucata mică de plăcintă şi o bag în gură. La naiba, e delicioasă!

— Şi dacă sunt?

— Mănâncă mai puţin, zâmbeşte ea.

— Sunt gara!

Rilcy iese alergând din casă, iar uşa se trânteşte în urma lui. îşi ţine sub braţ placa, iar rucsacul îi atârnă pe un umăr.

— Ţine minte, trebuie să bagi o maşină la spălat cât sunt la muncă, se dâ Liz la o parte, facându-i loc lui Rilcy să intre în maşină. Şi n-ar strica să speli şi cada.

— Dap, OK, îşi scoate el capul pe geam ca s-o pupe pe obraz. Te sun mai târziu.

Zâmbind, Liz îşi îndreaptă degetul spre mine şi spune:

__ Vezi sa nu-mi îneci nepotul.

— O să fac tot posibilul, îi zâmbesc eu înapoi.

Se pare că Riley se descurcă destul de bine. îşi ţine echilibrul bine şi simte şi cum se mişcă apa, dar nu prea se pricepe ia tehnică. Din păcate, valurile de azi nu sunt cine ştie ce. Stăm pe plăci, legănându-ne pe valuri. Chiar şi atunci când surf-ul nu e neapărat mişto, tot aş prefera să fiu aici, decât în altă pane.

— Cum ai devenit mai bun? mă întreabă Riley, în timp ce mai vedem câte un îndrăzneţ că încearcă să prindă un val mia

Soarele din spatele nostru urcă încet pe cer, razele alunecând spre apă. Câţiva surferi plutesc în apropiere, răspândiţi, urmărind valul şi sperând să se facă mai mare.

— M-am uitat şi eu cum fee alţii şi am încercat să-i imit. Dar în afară de faptul că am intrat în apă şi am picat de multe ori, lucrul care m-a ajutat cel mai mult a fost să-mi controlez placa şi corpul.

— Păi şi cum ai fecut asta?

— Ei bine, am luat o bucată de ţeavă de fier de pe un şantier şi am pus o bucată de lemn peste ea. Era ca un fel de skateboard. ştii? Şi-mi petreceam orc întregi ţinându-mi echilibrul pe ea. învăţam cum să-

mi mut greutatea de pe un picior pe altul ca să mă mişc. Chiar m-a ajutat să-mi folosesc muşchii şi să-mi antrenez corpul.

— Deci, pasul unu: iun. Am înţeles.

— Ei, uite aşa mă bagi tu în belele, rânjesc eu

O ţipi cu exces de zel se îndreaptă spre ţărm şi ty braţele prin apă, lăsându-se purtată de împingerea blândă valului. Nişte nemernici fluieră batjocoritor după ea.

— Nu-ţi face griji, spune Riley. Ai câştigat-o pe Lh dc mult. Cred că i-ai cam picat cu tronc.

Şi mie mi-a lăsat aceeaşi impresie. Tipul de la organizaţie ba chiar m-a avertizat ca se poate întâmpla asta, dar că sub nicio formă n-ar trebui să mă bag în astfel de situaţii – dacă am fost serios când am zis câ vreau să-l ajut pe Riley. Dar asta nu înseamnă că Liz nu e atractivă.

— Cam sunt ocupat, îi spun eu.

— Fata de pc faleză, de alaltăieri? îmi aruncă el o privire cu subînţeles.

— Gencvieve, ne ştim de mult.

Chiar şi să îi spun numele îmi creşte pulsul şi mă umple de speranţă şi de nerăbdare. Abia aştept să ne întâlnim din nou. Am petrecut un an întreg cedând dorinţelor mele, înnebunind. Şi acum că e aici, la doar câteva minute de mine, nu prea ne întâlnim, şi nu înţeleg de ce.

— Ţie îţi plac tipii cu care se vede mătuşa ta? îl

întreb eu pc Riley.

— Uneori. Nu prea iese din casă pentru că lucrează tot timpul, spune el şi ridică din umeri.

— Care e genul ei de bărbat?

— Nu ştiu, scutură el din cap, râzând. Tipii plicticoşi, cred. Când nu merge la muncă, vrea doar sâ comandăm de

mâncare şi să ne uităm la filme. Să ne relaxăm, ştii? Nu cred că ar suporta pe cineva cu prea multă energie pe lângă ea, chiar dacă ace că e o idee bună. Vreau doar să găsească pe cineva drăguţ.

Dacă n-aş fi fost sigură că ar cnerva-o pe Gen, aş fi încercat să îi foc lipeala lui Liz cu Harrison. în altă viaţă, poate.

— Cred că ar trebui să focem ceva drăguţ pentru mătuşa ra, decid eu, forţându-mă să schimb subiectul. S-o scoatem în oraş sau ceva.

Chiar dacă vreun fel de sindrom Nightingalc[1] şi-ar face apariţia aici, e o domnişoară drăguţă care îşi dă silinţa cu ce arc. Ar trebui să i se mulţumească pentru asta.

— Da, cred că i-ar plăcea.

— E un om bun.

Pentru mulţi dintre copii, mamele sunt întotdeauna acolo pentru ei. Cred că îi vor iubi şi vor avea grijă de ei mereu, îi va creşte. Le vor pune plasturi şi le vor pregăti pacheţelul pentru şcoală. Dar unii dintre noi ştiu mai bine cum stă treaba.

— Să te porţi tot timpul frumos cu ea.

— Tu ai mai vorbit cu mama ta?

I-am mai spus de Shelley, dar întrebarea lui mă ia prin surprindere. Doar când mă gândesc la ea mi se învârte capul. Şi, cu siguranţă, ea nu face plăcinte cu

cireşe.

Numit „The Florence Nightingalc Effect", sindromul aplici de ce îngrijitorii simt uneori atracţie romantică ţi/sau saualâ pentru pacienţii lor.

— îmi tot scrie, vrea să ne vedem, să reluăm legârllra Să ne împăcăm sau mai ştiu eu ce. i-am spus că mă mai gândesc, dar de fiecare dată când propune un loc şi o zi. mai vin cu câte o scuză.

— Păi şi cc o să faci? Vrei să te întâlneşti cu ea?

Ridic din umeri, aranjându-mi părul cu niţică apă. Chiar daca n-a ajuns încă sus pe cer, soarele e deja gata să ne prăjească.

— Nu ştiu de câte ori pot s-o mai las să mă calce în picioare până mă hotărăsc să-mi mai păstrez nişte demnitate.

— Ştiu că nu c chiar aceeaşi situaţie. Mama mea $-a îmbolnăvit, nu a plecat. Dar aş da orice să o mai văd, să mai vorbesc cu ea, spune Riley, jucându-se cu mâna prin apă.

Arc intenţii bune, dar chiair aş fi vrut să-şi tacă fleanca.

— Da, chiar nu e aceeaşi situaţie.

Pentru că atunci când îi e dor de mama lui, el nu se simte ca un idiot.

îşi pune ambele mâini pe placă şi se uită serios la mine.

— Ceea ce vreau să spun e că... dacă mama ta ar

muri mâine, ţi-ar părea rău că n-ai mai vorbit cu ea?

Cuvintele lui Riley mi-au străpuns mintea, ca un vierme carc-şi face loc într-un măr. M-am gândit la întrebarea lui Riley orc întregi, chiar zile. Până când, în cele din urmă, după o săptămână, mă duc într-un restaurant din Charleston, unde, după 15 minute de când am ajuns, începeam să pun pariuri că n-o să-şi facă apariţia. Privirea chelneriţei, când

îmi rcumple cana de cafea, îmi dă de înţeles că i s-a făcut milă de mine şi asta nu mă ajută deloc.

__ Vrei ceva de mâncare? mă întreabă ea, o femeie de vârstă mijlocie, cu rădăcinile nevopsite şi mult prea multe brăţări.

— Nu, mulţumesc!

— Plăcinta e proaspătă, de azi-dimineaţă.

Gata cu atâtea plăcinte!

— Nu. sunt OK aşa.

30 de minute. De aia nu i-am zis nimănui, cu atât mai mult lui Cooper. Mi-ar fi spus că ştia că aşa se va întâmpla. Bineînţeles, asta după ce m-ar fi bătut măr şi m-ar fi dus acasă, să mă scutească de o altă umilinţă.

N-am nicio idee când am devenit eu ăla necopt. Fraierul. Sunt pe cale să arunc nişte bani pe masă când apare Shelley şi se aşază în faţa mea. S-a strecurat ca o pală de vânt.

— Of, scumpule, îmi parc rău!

îşi dă jos poşeta de pe umăr şi începe să-şi facă vânt cu unul dintre meniurile laminate. îmi pare agitată şi epuizată, se mişcă întruna.

— Una dintre fete n-a ajuns în timp util din pauza de masă, pentru că a fost să-şi ia copilul. Eu nu puteam să plec în pauză până când nu se întorcea ea.

— Ai întârziat.

Se opreşte, îşi strânge buzele şi-şi înclină capul, apoi continuă:

îţi cer scuze, dar sunt aici acum.

Acum. Această stare temporară dintre *nu a fost* şi *nu va fi.*

— Ce-ţi aduc? întreabă chelneriţa. de data asta cu ,ln ton tăios.

- Cafea, re rog. li rfcpunde Shelley.
Femeia face o grimasă, apoi pleacă.

— Mă bucur că m-ai sunat înapoi, Imi spune Shelley în timp ce continuă să folosească meniul pe post de evantai.

Nu am fost niciodată capabil să înfeleg de ce mă simţeam aţa, dar acum mi-am dat seama. Agitaţia ei îmi provoacă anxietate. întotdeauna a ficut-o. Se rniţcă atât de haotic, aici că e o albină intr-un borcan de sticlă.

— Mi-ai lipsit!
Deschid gura ca să răspund, apoi oftez.
- Şui ce, înainte să începem tărăboiul ăsta, vreau să-ţi zic ceva: eşti o mamă denaturată, Shelley. Şi c destul de dubios cum încerci să mă întorci împotriva lui Cooper.

Vrea să-mi răspundă, însă o opresc cu o privire piezişă.

— Nu, fix asta faci. Vii la mine cu toate pretextele şi scuzele pentru că ştii că frate-miu nici măcar n-o să se uite la tine. Profiţi de faptul că eu sunt ăla care lasă de la el, dar nu-ţi pasă ce efecte ai asupra fiilor tăi. Dacă ar şti că sunt aici, nu ştiu, s-ar putea să schimbe yalele. Nu glumesc.

— Nu îmi doresc să fac asta, spune ea şi îi dispare

orice sure de bine de pe faţă. Fraţii nu ar trebui să se certe între ei.

— Nu, nu ar trebui. Şi tu nu ar trebui să mă pui în situaţia asta. Şi mai ştii ce? Ai fi murit şi tu să faci căte o plăcintă din când în când?

— Ce? clipeşte ea.

— Zic şi cu, spun pe sub mustiţi. Alte nume fac p| j. cinre pentru copiii lor.

Rămâne tăcută pentru o clipă, cât chelneriţa îi aduce cafeaua. Are privirea îndreptată spre masă şi împătureşte şerveţelul în forme din ce în ce mai mici. Nu pot să nu-mi dau scama că arată diferit. Ochii ci sunt limpezi. Pielea-i sănătoasa. Să scapi de dependenţă c ca un drog.

Aplecându-sc în faţă şi sprijinindu-se pe coate, începe sâ vorbească domol:

— Ştiu că am fost îngrozitoare cu voi, băieţi. Crede-mă, puştiule, ştiu cum e să ajungi de cea mai joasă speţă. Să mă arunce propriul fiu în închisoare m-a trezit la realitate.

— Să furi de la propriul fiu, vrei să zici, îi reamintesc eu. Oricum, a renunţat la acuzaţii, deşi nu meritai.

— Nu mă cerc cu tine, îşi lasă ea privirea în jos, uitân- du-se la degetele ei în timp ce îşi curăţă degetul mare de ojă. Stând în celula aia, ştiind câ propriul copil m-a băgat acolo... da, a fost ca o

trezire la realitate.

Ezită şi-şi ridică privirea ca să o găsească pe a mea, probabil ca să-mi arate că se simte prost.

— Chiar încerc, puiule. Am schimbat foaia. Am un loc de muncă acum, am o locuinţă.

— Mie îmi cam pare ruptă din aceeaşi carte, mamă.

— Ai dreptate, am mai făcut asta şi înainte.

îşi aşterne un zâmbet pe buze, unul plin de nădejde şi de speranţă. E trist şi patetic şi urăsc să-mi văd propria mamă atât de frântă. Nu-mi place să o atac şi cu când deja e la

pământ. Dar cc altceva pot să fac atunci când e la pământ de ceva timp, şi arc ambele mâini În jurul gleznelor mele?

— îţi promit, Evan! Sunt pregătită să mă fac bine. Mi-am făcut ordine în viaţă. Gata cu toate prostiile din trecut. Vreau doar sâ am o relaţie cu fiii mei înainte să mor.

Dumnezeule, ce urăsc asta. Joaca murdar, vorbind despre moarte cu orfănii care şi-au îngropat deja un părinte, iar celălalt apare doar în amintirile lor. Totuşi, ceva mă *face* să o înţeleg. Poate pentru că amândoi trecem printr-o etapă de transformare. E diferit şi totuşi similar. Poate că sunt doar un tântâlău care va vrea mereu ca mama lui să-l iubească şi să se comporte ca atare. Oricum, de data asta, cred că e sinceri

— Uite cum facem, spun eu, încet. Nu zic nu.

Ochii ei, întunecaţi şi pătrunzători ca ai mei, au început să strălucească.

— Nu zic nici da. Va trebui să-p dai silinţa mai mult decât să vii cu promisiuni, asta dacă vrei să faci pane din viaţa mea. Asta înseamnă să-ţi păstrezi locul de muncă şi apartamentul. Să râmai în oraş un an întreg. Să nu mai fugi la Atlantic City sau la Baton Rouge sau oriunde altundeva. Şi cred că ar trebui să luăm mama împreună o dată pe lună. Nici nu ştiu de ce am spus toate astea. Pur şi simplu, mi-au ieşit vorbele pe gură. Apoi îmi dau seama că nu e

neapărat o idee rea.

încuviinţează din cap, foarte doritoare. Mă agita din nou.

— Da, se rezolvă.

— Nu vreau să-mi mai ceri bani. Nu mai vii pe la noi şi să dormi toata ziua, ca să-ţi revii din beţie. De fapt, nu vii deloc. Daci te vede Cooper, probabil o să se gândească la un alt motiv să te bage la mititica din nou.

întinde mâna şi o prinde pe a mea, strângând-o uşor.

— O să vezi, scumpule. Sunt mai bine acum. Nici măcar nu am băut de când ai fost de acord să ne întâlnim.

— Asta e super, mamă. Lasă-mă să-ţi spun, totuşi, ceva de care mi-am dat seama chiar eu: trebuie să vrei ca sâ te schimbi. Asta înseamnă s-o fad pentru tine, nu pentru că vrei să impresionezi pe cineva. Ori te schimbi, ori nu. Oricum, dacă fad asta, îţi va face bine ţie în primul rând.

24

Genevieve

Sunt puţine lucruri pe care le iubesc în oralul ăsta mai mult decât un foc de tabăra pe plajă. Nisipul rece şi flăcările calde. Mirosul de pin şi aerul sărat. Briza de pe coastă care poartă în vânt jarul portocaliu. Toate astea mă fac să mă simt ca acasă. Dar nimeni nu mă aduce în starea asta mai bine decât gemenii Hardcy. Nopţile de vară la casa lor sunt deja o tradiţie în Bay, cum sunt şi carnavalurile de pe promenadă sau bobocii agitaţi care vin să studieze la Universitatea Gârneţ.

Petrecerea e în toi când ajung eu. Heidi şi cu Jay se sărută. /Mana dansează în lumina focului cu un matelor bădăran, în timp ce late priveşte de la depărtare, cu pumnul strâns în jurul unei sticle de bere, de parcă îi vine sâ i-o spargă în capul tipului. Mackenzîe, care stă lângă

foc cu Steph, îmi face semn cu mâna când mă vede coborând treptele.

Cu doar câteva orc în urmi, m-a sunat să-mi spună că am primit slujba. Oficial, sunt noul manager general al Hotelului The Beacon, ceea ce mă sperie, dar mă şi entuziasmează. Am avertizat-o pe Mac că. deşi de fel sunt muncitoare şi prind repede, n-o să mă prefac că ştiu ce înseamnă să ai grijă de un hotel. Ea mi-a adus aminte că, până acum câteva luni, nici ea nu ştia ce înseamnă să deţii unul. Pe lângă asta, înainte să sar de pe dig sau din avion, nu m-am oprit niciodată sâ mă întreb dacă o să mă doară. De cc să fac asta acum?

Chiar dacă eram sigură că n-o să fie Coopcr prea încântat să mă vadă aici, am acceptat invitaţia lui Mac. Totuşi, încep munca din toamnă, doar nu-ţi poţi refuza noul şef. Sau poate am folosit focul de tabără drept pretext. Poate că adevăratul motiv pentru care am venit aici după ce am vorbit cu Mackenzie a fost pentru că există o singură persoană căreia abia aşteptam să-i dau vestea. în loc să aştept prea mult să văd care-i treaba cu instinctul ăsta, am decis să mă urc în maşină şi să vin.

Prin grămada de feţe umbrite, Evan mă găseşte în faţa focului. Dâ din cap, semn să vin lângă masa pliabilă şi lângă lăzile frigorifice, unde practic au ascuns un întreg magazin dc băuturi alcoolice.

— Ia zi-rni, spune el când mă apropii de el. Primeşti şi tu ceva beneficii, nu? Poate un apartament rezidenţial cu serviciu în cameră? Şi noi doi, petrecând weekendul dezbrăcaţi. mâncând căpşuni în ciocolată direct din

jacuzzi?

— Sâ înţeleg că Mac ţi-a dat vestea deja.

— Dap. Felicitări, doamnă manager general!

Cu o mişcare minuţioasă a mâinii. Evan îmi întinde acadea roşie.

Nemernicul âs» e «I "«M <«' <•'««“« uneori Urt* „I d nici măcar nu-,1 dâ dlinfa »> aiu"S de ml * ,nm«« picioarele când e În preajma mea. *Ci* mereu ma emoponer când mi uit la ochii iia tntunecafi }i răurăcioşi ;i la zâmbetul strâmb. Aruncă pe el un tricou vechi ?i o pereche de blugi murdari de vopsea ?i ipsos, iar eu ii sar imediar în bra,e.

— Abia acum se simte cu adevărat, spun eu, râzând. Pentru asta a meritat toata osteneala.

Fratele meu, Billy, trece pe lângă noi. uitându-sc la mine pieziş când vede cât de aproape stau de Evan. Dau din cap să-l liniştesc, arâtându-i ca c totul în regula, iar el îşi vede de drum.

— Hai să-ţi fac ceva de băut. Am tot lucrat la ceva special, zice el şi umple un pahar din plastic cu gheaţă, apoi începe sa aducă sticlele cu băutură.

— Nu beau.

— Nu conţine alcool, mă asigură el.

Nu credeam c-o să aud vreodată vreun Hartley să spună cuvintele astea.

în special pe cel din faţa mea.

îl privesc cum pune capacul *shakerului* şi începe să amestece băutura.

— Sincer, nici nu ştiam exact dacă sâ vin sau nu în seara asta, recunosc cu.

— Din cauza mea? se încruntă el.

— Nu. din cauza asta – arăt eu spre lăzile frigorifice pline cu bere şi spre masa cu fel de fel de sticle de alcool

pe ea. Pe drum încoace. încercam să mă conving c-o să beau un singur pahar. Ştii tu. numai unul, ca să mă destind. Dar apoi, mi-am imaginat toate chestiile nasoale care s-ar putea întâmpla. Un pahar duce la altul, iar şase rânduri mai târziu, mâ trezesc într-o maşina de pompieri care e pe jumătate scufundată în piscină, cu luminile încă aprinse, şi cu o lama pe lângă noi care calcă apa.

Şi doar o pane din scenariul ăsta e ipotetic.

Amuzat, toarnă băutura în paharul cu gheaţă şi spune:

— Gen, nu mai fi aşa de dură cu tine. Toată îngrijorarea asta nu duce nicăieri. Ai încredere în mine. Dacă nu îţi permiţi să te distrezi şi tu puţin din când în când, ori vei ajunge la extenuare, ori o să bei prea mult. învaţă să faci lucrurile cu moderaţie.

— Ai scos textul ăsta de pe vreun tricou? îl întreb eu, chicotind.

— Uite, îmi întinde el băutura fructată. în scara asta, o să fiu eu însoţitorul tău. Dacă pui mâna pe vreo băutură cu alcool, ţi-o iau.

— Aşa o să iaci?

O crede că n-am mai fost la petreceri cu el până acum.

— Nu beau nici eu în seara asta, spune Evan, fără niciun pic de ironie în voce. Plănuiesc să stau treaz.

în mod normal, i-aş râde în faţă. Un Hartlcy treaz la o petrecere e ca un peşte pe uscat. Dar uitându-mă la el mai atent, observ că ochii lui sunt limpezi. Respiraţia nu îi

miroase a alcool chiar deloc. La naiba, chiar vorbeşte serj^ Dacă nu-l cunoşteam dinainte, l-aş fi crezut că a încep,Jt se schimbe.

Bănuiesc că există un singur mod de a afla.

— Bine, spun eu, luând băutura. Dar dacă mă treze* în mijlocul oceanului pe vreun *jet ski furat,* înconjurară *de* gărzi de coasta, o să ne batem.

— Să bem pentru asta, întinde el o sticlă de apă ca să dăm noroc.

Se pare că Evan ştie să *prepare un cocktail fără alcool destul de* OK.

— E un motiv bun, spune el, ezitând. *Ştii* că toată misiunea asta cu „fata cuminte” nu trebuie să te schimbe total, nu?

— Ce vrei să spui?

Sunt puţin uimită. Nu pentru că Evan nu e atât de entuziasmat de noul meu stil de viaţă, ci pentru că simt îngrijorare în vocea lui şi asta nu s-a mai întâmplat până acum.

— Cred doar că ar fi păcat să laşi maturitatea să schimbe cine eşti tu cu adevărat. Sunt de acord cu tot ce te face pe rine fericită, explică el. Nu trebuie să bei ca să mă simt bine cu tine, mereu ai fost distractivă. Totuşi, în ultima vreme, se pare câ adevărata Gen dispare. Devine o versiune mută a fetei incredibile, terifiante şi pline de viaţă de dinainte.

— O spui de parcă sunt pe moarte.

N-am să mint – mă doare sâ aud asta de la el. Să

văd că c dezamăgit de mine, că m-a pierdut. E ca şi cum aş fi invitată la propria înmormântare.

îşi coboară privirea, plimbându-şi degetele pe sticla din mână.

__ într-un fel, poate că se simte aşa. Ce vreau să spun ecă...

fşi ridică din nou privirea către mine. Zâmbetul scurt şi melancolic este alungat rapid de zâmbetul lui tipic impertinent.

__ Nu fi blândă cu mine, Fred.

Ol mai mult mi-a plăcut de mine când m-am văzut prin ochii lui. Modul ăla adorabil în care se uită la mine, puţin impresionat, puţin intimidat. Dar mai mult, mi-a plăcut ce crede despre mine. Din ce spune el, sunt invincibilă. Aduc tunete şi fulgere. Nu mă sperii uşor, cu atât mai puţin când e şi el prin preajmă.

Mai iau o gură din cocktailul meu fără alcool şi alung gândurile astea.

— Nici nu doream asta.

Trebuie să existe o calc să le făc pe amândouă. Să-mi îndrept tendinţele distructive fără să mă schimb de tot. Undeva în lumea asta, sunt şi adulţi respectabili, funcţionali, care s-au ferit de plictiseală.

Evan nu e singurul care îşi face griji. Şi eu am simţit că mă cam pierd pe mine însămi, iar imaginea din oglindă părea din ce în ce mai necunoscută. în fiecare dimineaţă, sâ mă trezesc şi să nu mă recunosc. Mă dcscos, caut prin mine, încercând să mă eliberez din propria piele. Şi în fie-

care seară, când pun capul pe pernă, sunt complet diferită, l-a un moment dat, ar fi bine să mă hotărăsc la o persoană

înainte şi nu dispar de tot. şi şi nu fiu o altă pleavă arunca pe podea.

- Hai să-(i *rk* ceva. Trebuie *şi* nu mai fim atâr df Mi-a fost al diacului de dor de noi! Şl merip să sărbărorqti. Ai încredere în mine ci n-o să re ta să cazi în vechile obiceiuri, dar spune ei. cu vocea răgufiră. Nu roate obiceiurile sunr nasoale. fn seara asta, hai să uităm de tor ?i să ne distrăm.

Cu alte cuvinte, hai să ne prefacem că tra.m >ar ca în ne- cut ji suntem împreună. Fără reguli fi Tară lim.te. Să simpm momentul *fi* să ne lăsăm purrafi de val.

E o ofertă tentantă. Şi poate că m-a pnns mtr-o dispozipe buna şi o sâ accept invitaţia.

— Tentant... spun cu încet.

- Ei. haide! îşi pune *el braţul pe după umărul meu şi mă sărută pe* tâmplă. Ce se poate întâmpla?

— Astea sunt ultimele cuvinte de dinainte de moarte.

Evan ridica din umeri, conducându-mă câne cuplurile care dansau deja.

— Sunt moduri şi mai nasoale prin care poţi sâ dai colţul.

De câteva ore, suntem eter. Evan nu dansează, ci stă pe loc, dczbrâcându-mâ din priviri. Dansez şi sunt în extaz. Hainele mi se lipesc de corp. Simt transpiraţie pe gât. Mâinile lui îmi găsesc pielea, plimbându-se pe umerii mei şi *pe* talie. îşi trece buzele peste pârul meu, peste

obrazul meu, pe sub maxilarul meu, pânâ le găseşte pe ale mele. Ne sărutăm şi zici că ne priveşte toată lumea. îl prind de tricou şi imi ridic genunchiul pe piciorul lui până îmi amintesc unde suntem.

Asta e cea mai distractivă chestie pe care am facut-o cu coate hainele pe mine de ceva timp încoace, şi nu facem nimic ieşit din comun. Râdem cu prietenii noştri şi suntem spontani. Nu a luat foc nimic în jur, doar buştenii din vatră ard, iar singurele lumini intermitente sunt alea care vin de la bliţurile telefoanelor. Pădurarul Jimmy îşi exersează aruncatul cu toporul, iar noi ceilalţi punem pariuri, în timp ce aruncăm cuţite spre scândura de lemn pusă vertical. La prima vedere, conceptul de a amesteca arme medievale cu alcoolul ar putea duce la o plimbare zgomotoasă până la spital, ia urgenţe. Dar până acum, doar ego-urile au suferit cele mai mari daune în această scară.

— Ar trebui să încerci şi tu, îl încurajez pe Evan.

Văzând că e al naibii de treaz, nimeni nu are ţintă mai bună decât el.

Cu braţul în jurul taliei mele, în timp ce ne uităm la o altă runda, Evan îşi plimbă degetul marc pe sub tivul cămăşii mele. Atingerea lui seducătoare mă ameţeşte mai mult decât orice alcool din vreo sticlă.

— Cc-mi dai dacă câştig? Poţi să fii cât de obscena vrei tu.

— Respectul şi admiraţia mea, spun eu, serioasă, iar el se deprimă total.

— Mda, merge şi asta la fel de bine ca un sex oral.

Când Jimmy întreabă cine urmează, Evan se duce să ia un topor în mână. Cineva îl cheamă pe Cooper *să asiste la spectacol,* şi lumea interesata începe sâ se adune, lotuşi, i s-au
dat şanse mari, pentru că atunci când Evan Hartley arc i ln topor în mână, chiar şi asta ar putea să-i aducă moartea

Dintr-odată, sunetul ascuţit şi strident al unei sirene spc. rie lumea. Muzica se întrerupe brusc. Lumina focului dezvăluie un poliţist care se apropie de noi. îşi latră ordinele intr-un megafon, fâcându-i pe cei eliberaţi condiţionat să * facă dispăruţi.

— Petrecerea s-a terminat, anunţă el. Aveţi trei minute sâ părăsiţi proprietatea sau vom începe reţinerile.

Pentru o clipă, sper să fie Harrison, încercând să facă o glumă. Dar apoi îi văd faţa poliţistului.

Adjunctul Randall. Normal.

Evan ii aruncă o privire lui Cooper. încă ţinând toporul în mână, Evan se îndreaptă spre Randall împreună cu fratele sau, ignorând încercarea mea uşoară de a-l opri. îmi caut deja cheile în buzunar şi mă întreb dacă Mac va înţelege când va trebui să lipsesc câteva zile de la muncă, atunci când voi părăsi oraşul, ca să-l trec graniţa pe Evan.

Mac vine la mine şi mă prinde de braţ, dându-mi de înţeles că c gata să facă şi ea acelaşi lucru. Ne urmăm băieţii şi luăm parte direct la conflict.

— Care e problema? întreabă Cooper, încercând din răsputeri să-şi stăpânească tonul dispreţuitor faţă de

poliţişti.

— Trebuie să eliberaţi zona, transmite Randall tuturor petrecăreţilor.

— Asta c o proprietate privată, răspunde Evan fără să ezite.

Ştiu farâ nicio îndoiala că Evan, care ţine strâns mânerul neted de lemn al toporului, se gândeşte la momentul când Randall m-a încolţit într-un bar şi a încercat să mă pipăie.

— Proprietatea ta se termină unde c iarba. Nisipul de aici tace parte dintr-o plajă publică, băiete.

Evan îşi înclină capul, umezindu-şi buzele. Fiorul nebun pe care îl simte când îşi gustă propriul sânge...

___Şi care e problema? face Cooper un pas înainte, ca $ă se aşeze cumva între fratele lui şi Randall. Doar nu veniţi să-mi spuneţi că aţi primit reclamaţic că c muzica prea tare. Toţii vecinii noştri sunt aici cu noi.

Fără să stea pe gânduri, Randall răspunde sec:

— Nu aveţi autorizaţie pentru focul ăsta de tabără. încalcă regulile oraşului.

— Pe dracu’! se răsteşte Evan, ajuns la capătul răbdării. Oamenii fac focuri de tabără toată ziua bună ziua. N-a avut nimeni niciodată nevoie de autorizaţie.

— E hărţuire ce faci tu! spune Cooper.

Plictisit, Randall îşi duce mâna la buzunarul de la cămaşă, apoi spune:

— Uite aici numărul insignei mele. Eşti liber să depui plângere, aruncă el canea de vizită spre Cooper, care cade pe nisip. Opriţi petrecerea sau veniţi la secţie.

Evan ridică uşor cartea de vizită de pe jos.

— Nu vrem să facem mizerie pe domeniul public, nu-i ^Şa, domnule adjunct?

Şi aşa, petrecerea s-a terminat. îndreptându-nc spre casă, °®menii încep să dispară. Cooper şi cu Evan se retrag, fără tragere de inimi, să siringi băuturile. Regretând situaţi,. Mac dă din umeri şi se duce şi strângă scaunele ;i masa pli. antâ. Eu n-am nicio idee unde mi-am lisat poşeta. încep ,.₀ caut, luându-mi la revedere de la prietenii care trec pe lângi mine, şi aproape ci intru În Randall, care se ascunde perfe, în noapte, cu uniforma lui închisă la culoare.

— N-a durat mult, rânjeşte el, cu mâinile încrucişate la piept, şi li simt aerul ăla de superioritate care nu-şi are locul.

— Ce’ întreb eu, deşi chiar nu vreau să aud vreun râs- puns, aşa că încerc să-l evit, dar Randall se bagă în faţa mea.

— Harrison n-a avut nicio şansă, hă? Abia de şi-a ficut şi el apariţia în peisaj, iar tu deja l-ai călcat în picioare.

— Adică ce vrei să zici?

E incredibil cum m-am pornit să sar cu gura, instant. Nu-mi plac insinuările lui, dar n-am de gând să-i cânt în strună. Nu suntem în public. Se pot întâmpla fel de fel de chestii aici, iar nimeni n-ar zice nimic.

— înseamnă că nu păcăleşti pe nimeni, scumpo. Cu atât mai puţin pe mine, se apleacă Randall spre mine,

marâind cuvintele acoperite de duhoarea odioasă a hotdogilor de la benzinărie şi a cafelei. Ai rămas aceeaşi târfa mincinoasă. Vrei doar să-i mai distrugi viaţa şi altui bărbat.

— îmi parc rău, apare Evan lângă mine, cu toporul pe care îl ţine peste umăr. Nu cred că te-am auzit prea bine, îşi înclină el urechea spre Randall. Vrei să mai repeţi? De data asta mai tare.

E în regulă, îi spun lui Evan şi-l apuc de încheietura. Mă conduci la maşină?

Daca îmi era teamă înainte c-o să trebuiască iar să plec, acum sunt de-a dreptul îngrijorată.

— Haide, băiete, du-te.

Randall îşi aşază mâna dreaptă pe pistol. Cureaua de la tocul de armă c descheiată.

— Dă-mi un motiv.

Evan îşi aşterne un zâmbet larg pe faţă. E acelaşi pe care |-am văzut de nenumărate ori, chiar înainte să sară de pe o stâncă sau când descărca o puşcă de paintball spre o maşină de poliţie. E zâmbetul ăla plin de nebunie care îţi spune *priveşte de ce sunt în stare.*

— Da, vezi tu, îşi admiră el toporul, jucându-se cu el. În calitate de proprietar respectabil al unei afaceri şi membru onest al acestei comunităţi, nu m-aş pune niciodată mintea cu un om al legii, îşi trece el degetul peste lamă.

Observ că discuţia asta a atras public. Mai puţini decât la petrecere, bineînţeles. De fapt, în afară de Coopcr, Wyatt, Tate şi Billy, toţi ceilalţi sunt membri certificaţi ai clubului *Pune-te cu mine şi vezi tu ce păţeşti.*

— Dar dacă te iei de mine şi de familia mea, spune el, iară niciun pic de amuzament în voce, ar fi bine să intri în ring.

Pentru o secundă sau două, Randall pare că se gândeşte la invitaţie. Apoi, văzând cu câţi ar avea de furcă, s-a răzgândit.

— Au trecut cele trei minute. Dispăreţi de aici! urlă el în megafon.

Nu aşteaptă să ne conformăm, ci o ia la pas cu greu

prin nisip şj prin iarba înaltă către maşina lui. Nu încep să respir

normal până când nu vâd farurile roşii din clipind şj spate apoi dispărând.

Urmându-I pe Evan până în casă, sunt încă un pic deranjaţi de tot chinul ăsta. Cumva, el încă mai are toporul âla pe care îl aruncă pe dulap când intrăm în dormitorul |Ui Nu am mai fost aici de un an şi mi se pare ciudat, de parcă aş păşi în muzeul vieţii mele. Sunt amintiri peste tot prin camera asta.

— La ce te uiţi? spune el şi-şi dâ jos tricoul, pc care ¡1 aruncă în coşul dc rufe.

Mi se usucă gâtul când îi privesc pieptul gol, cu muşchii frumos lucraţi.

— Miroase la fel.

— Cum adică? Am băgat ieri la spălat!

îmi dau ochii peste cap, plimbându-mă prin cameră.

— Nu la asta mă refeream. Voiam să zic că mi-e cunoscut mirosul.

— Eşti OK?

— Pentru un moment...

Sunt distrasă şi dau ture prin dormitor. El nu a fost niciodată genul sentimental. Nu are poze pe pereţi. Nu a păstrat nici biletele de la concerte, nu are nici suveniruri. Nu prea-i plăcea nici sportul, deci nici n-avea medalii.

— ... am crezut c-o să foloseşti toporul ăla. M-ai impresionat.

îmi mai arunc privirea pentru o ultimă dată prin

încăpere. E una simplă, cu mobilier de baza, un televizor, o consolă şi»

pc noptiera, cot ce a găsit prin buzunare. Şi mai arc un ornament total inutil pe comoda lui: o farfurie decorativă din sticlă, ceva asemănător cu farfuria în care ar pune o bătrână petale uscate parfumate, plină cu acadele vechi de ani de zile.

Nemernicul ăsta c atât de dulce uneori.

__O te-a impresionat, mai exact?

Mă întorc spre el şi-l găsesc sprijinit de uşa dormitorului, cu picioarele încrucişate şi mâinile în buzunare. Blugii lăsaţi. Cere să fie devorat, iar eu sunt închisă aici cu el.

— Tc-am admirat pentru că ai avut puterea să te abţii.

Nu prea ştiu ce să fac cu mâinile mele acum, aşa că le aşez sub mine, pe marginea biroului.

— Parcă trebuia să acţionăm taman invers decât impulsurile noastre, nu? Aşa era înţelegerea. Dacă nu, mă duc să-l prind din urmă.

— E OK, te-ai descurcat bine.

Ridică o sprânceană, apoi adaugă: – Cât de bine?

— Te sprijini de uşă pentru că ţi-e teamă c-o să plec?

— Vrei să pleci?

Când mă priveşte de sub genele alea lungi şi groase, cu ochii plini de amintiri şi poftă, uit ce făceam. Toate regulile şi ezitările dispar imediat.

— Nu, recunosc cu.

Se împinge în uşă şi vine spre mine, proptindu-şi mâinile în jurul meu. Din reflex, depărtez picioarele ca să se aşeze >ntrc ele. Mă concentrez la buzele lui. La căldura pe care o [Cf]nană corpul lui, la cum braţele îmi

amorţesc. Când îmi lasă impresia că vrea să mă sărute, văd. de *fapt, că* mj sjriJf^ uşor pe tlmplă.

— Mi-a fost dor de cine, spune el. mai mult gemănd.

— Sunt chiar aici.

îmi simt pulsul pc gât. În palme, ecoul inimii mele în fe- care nerv. Aproape *d* mă sufoc când Îmi Închipui că rev, , pe cale să se întâmple, dar nu sunr sigură de cum ar trebui să procedăm. Pentru că mi-am Scut o promisiune. Dar acum, pentru numele lui Dumnezeu, nu găsesc niciun motiv pen- tru care ar trebui să mă fin de cuvânt.

Cu cea mai uşoară atingere, mâinile lui Evan işi croiesc drum pe picioarele mele, deasupra genunchilor, spre coap- sole mele.

— Sunt tare, râu de cor, Fred! spune el, răguşit. După cum văd, ai *face* bine sâ mă trimiţi sâ *fac* un duş rece înainte să devină situaţia şi mai serioasă.

îmi muşc buza ca sâ înăbuş un zâmbet.

— Serios!?

— Ca un arac de cord, îmi ia el mâna şi o aşazâ *pe pieptul* lui.

Pielea lui e fierbinte la atingere. în partea liniştită a minţii mele, ştiu că e periculos. Dar restul, vocea rare şi ţipătoare din urechile melc îmi spune sâ-mi duc mâinile în jos pe pieptul lui. Să-i desfac fermoarul blugilor, sâ-i bag mâna în boxeri şi sâ-mi înfăşor degetele în jurul erecţiei lui groase şi vibrante. Evan inspiră când îl mângâi. Se uită în jos. mi priveşte, iar abdomenul îi e încordat.

— Bună alegere.

RLri sa mă avertizeze, îmi îndepărtează mâna şi mă întoarce. Mă prind de marginea biroului ca să mă echilibrez., în timp ce, grăbit, îmi trage în jos pantalonii scurţi şi îmi expune fundul gol. Mă strânge de fund cu o mână, gemând mulţumit. Aud cum se deschide un sertar, apoi se închide, şi aud cum rupe ambalajul unui prezervativ. Degetele lui alunecă între picioarele mele. Sunt udă, şi-l simt cum se freacă de pielea mea fierbinte, în timp ce se apleacă şi-mi şopteşte:

— Nu mă deranjează dacă vrei să gemi tare.

Simt un fior cum mă străbate din cap până în picioare.

Mă sărută pe umăr, în timp ce-şi trece erecţia de-a lungul miezului meu doritor, înainte sa se împingă uşor în mine. Cu o mână pe şoldul meu şi cu cealaltă în părul meu, tră- gându-l ca să-mi arcuiascâ spatele, Evan mă umple complet, îmi înfig unghiile în biroul vechi, înrinzându-mă spre el, simţindu-l cu totul. Durerea sublimă îmi înceţoşează privirea şi îmi accelerează pulsul.

— La naiba, Gen, scrâşneşte el din dinţi, apoi mă mai sărută încă o dată pe tâmplă.

îi spun numele dintr-o răsuflare chinuită pentru că nu mai rezist. îl vreau. Am nevoie de el să-mi curme suferinţa.

Evan îşi plimbă mâna în sus pe şira spinării mele, ca să-mi desfacă sutienul şi să-l lase să cadă pe braţele mele. îi iau mâna şi i-o aşez pe sânul meu. încăpăţânat, tot nu vrea sâ se mişte.

— De ce mă tachinezi? cer eu să ştiu.

— Pentru că nu vreau să se termine, zice el şi-şi trece

degetul foarte uşor peste sfârcul meu.

Scot un sunet disperat şi mă înclin, frecându-mă de peni- sul lui.

Râde încet, apoi îşi aduce şi cealaltă mână pe sânul meu.

— E mai bine acum?

— Nu. mormăi eu. Tot nu te mişti.

Sâ-I simt complet în mine, să stea nemişcat, e o nouă formă de chin. Simt că nu mai por să respir. Ard şi mai am puţin şi mă sfărâm în mii de bucăţi.

- Respiră. îmi şopteşte uşor la ureche, jucăndu-se cu sfârcurile mele. Respiră, iubito.

împleticindu-mă, reuşesc să inspir şi exact cănd aerul îmi umple plămânii, Evan se retrage incet. Când expir, alunecă înapoi, trimiţând un val de plăcere prin corpul meu.

îmi las capul pe umărul lui, simţindu-i fiecare centimetru din el. Plăcerea îmi fiimică sfârcurile şi pântecul mi se încordează în timp ce el se mişcă în mine, încet şi deliberat. Când nu mai pot sâ-mi ţin în frâu nevoia, ii aşez mâna dreaptă între picioarele mele.

— Nu mai am mult, şoptesc eu.

— Deja?

— E atât de bine..., spun eu, aproape epuizată. Mi-a fost dor să te simt în mine.

Auzind asta, scoate un geamăt mulţumit. îşi trece degetul peste clitorisul meu. încet la început, apoi mai insistent, când încep să gem. Nu trece

mult şi încep să tremur, spriji- nindu-mă de el, în timp ce orgasmul mă cuprinde.

— Eşti atât de frumoasă când îţi dai drumul, şopteşte el pe gâtul meu.

fn timp ce unde de plăcere încă dansează prin corpul ieu Evan mă aplecă peste birou. îmi ia şoldurile cu ambele jnâini şi împinge în mine puternic şi energic. Exact căt trebuie de intens. Şi mi-o trage de parcă e ultima noastră noapte pe pământ.

îmi întorc capul spre el, pătrunsă de nevoia disperată care ii întunecă ochii, de senzaţia care mă înnebuneşte. Când privirile noastre se întâlnesc, el se opreşte, ajungând la orgasm, şi gemând puternic. îşi plimbă mâinile pe spatele meu, liniştindu-mi muşchii, sârutându-mi pielea sensibilă. Sunt satisfăcută, epuizată şi disperată după aer atunci când îşi scoate prezervativul.

— Mâ duc să-mi iau un *Gatoradt,* spune el, muşcându-şi buza şi privindu-mă, apoi o mai facem o dată.

25.

Evan

_Trebuie să-ţi zic ceva, o aud pe Shelley după ce chelnerul ne conduce la masa cu privire la mare.

A fost alegerea ei sâ luăm cina la restaurantul ăsta de fiţe. Ridic meniul şi mă uit la preţuri, şi deja ştiu că eu o sâ achit nota.

Mai mult decât atât, sunt şi mai suspicios acum, pentru că de fiecare dată când mama începe o propoziţie cu „trebuie să-ţi spun ceva”, de obicei urmează o mărturisire cum că pleacă iar din oraş sau vrea să-mi ceară bani.

Este a doua oară când o văd de când am fost de acord să-i mai dau o şansă. Săptămâna trecură am luat prânzul lângă hotelul ieftin unde lucrează ea ca menajeră. Nu m-a contactat pentru bani arunci, dar n-ar

trebui să presupun că asta se va întâmpla şi acum.

Observând expresia mea precaută, flutură rapid din mână ca sâ mă linişteascâ.

__ Nu, nu, nu e nimic rău. Iţi promit.

Dar nu detaliază. Obrajii ei devin puţin rumeni.

— Ce-i? insist eu, şi sunt întrerupt de chelnerul nostru, care se întoarce să ne ia comenzile de băutură.

Shelley' cerc o apă minerală. Eu cer o berc, deşi ar putea fi un pic riscant, în funcţie de ce veste îmi dă Shelley. Totuşi, săptămâna trecută, am testat să văd dacă pot trăi după mottóul ăla pe care i l-am zis lui Gen la petrecere: *învaţă să faci lucrurile cu moderaţie.* Nu aş insista niciodată ca Gencvicve să bea alcool, dacă ea aşa ales sâ trăiască, iară pic de alcool, dar, personal, mi-ar plăcea să pot bea o bere sau două la seara dc poker, fără să-mi fac griji ca întrec limita.

— Ştii că mereu îmi plăcea să-mi fac părul, să mă fardez şi toate cele, nu? se foieşte Shelley stânjenită pe scaun, iar cu o mână se joacă cu paharul cu apă. Eram şi destul de bună la asta.

— Aşa, şi? zic eu pentru că nu prea ştiu unde bate cu asta.

— Şi am vorbit cu Raya... ştii tu, colega mea de muncă de care ţi-am zis săptămâna trecută?

— Da. Tipa cu copilul psihopat care a omorât peştişorul de aur.

— Evan! Ţi-am zis, scumpule, că a fost un accident, izbucneşte ea în râs. Cassidy are doar trei ani. Nu ştia

că peştii nu pot respira când sunt scoşi din apă.

— Sună a ceva ce ar spune un psihopat.

Mama «coate un pufnit puternic, care II face pe cuplul dt la masa vecini şi se uite la noi urât. Femeia poarti un ,irig de perle fi o bluză de mirase cu guler, În timp ce bărbatul imbricat bine are o cravati cu buline. Sunt surprins ci nu ne fac semn şi ticem. Par genul.

Shelley fi cu mine ne dăm ochii peste cap, un moment de umor care mă face d Pcntru un ,n0ın,:n, T<»'ă experienţa asta mamă-fiu e complet nouă pentru noi. Adică, luăm cina pe malul apei, schimbând priviri cu subînţeles despre patronii încordaţi de lângă noi. Râdem împreună. Mi se pare ireal.

Şi totufi, nu prea-mi vine să cred că se întâmplă.

— *hfine,* spune Shelley, ridicându-fi paharul. Ia o înghiţitură rapidă, apoi continuă: Nu sunt sigură dacă am menţionat înainte, dar Raya mai are o slujbă. Lucrează la un salon de coafară în weekend. Şî ieri mi-a spus că vor deschide un al doilea salon fi va avea o grămadă de scaune dis- penibile de închiriat.

— Scaune?

_ Da, aşa se fiice în industria asta. Stiliştii închiriază scaunele de la salon.

Inspiră adânc, apoi spune:

— Cred că vreau s-o fac.

— Ce? Sâ devii coafeză? mă încrunt eu.

Shelley încuviinţează din cap, serioasă.

— OK, păi şi nu ai nevoie de ceva, o diplomă pentru asta? Sau măcar un certificat?

Se îmbujorează şi mai mult. Daca îmi dau seama bine, pare stânjenită.

— M-am înscris la şcoala de cosmetică. Trebuie să plătesc taxele pentru primul semestru la sfârşitul săptămânii, iar cu încep lunca viitoare.

— Oh. dau eu încet din cap. aşteptând să aud şi restul.

Aştept să-mi zică: *Dar nu am bani destui, scumpule, poţi tu...?*

Sau: *0 să trebuiască să renunţ la jobul ăsta în menaj ca să mă concentrez pe şcoală, ceea ce înseamnă că o să am nevoie de un loc unde să stau...*

O privesc şi aştept, dar continuarea nu vine.

— Ce? devine Shelley anxioasă. Ce e? Crezi că e o idee proastă?

— Nu, chiar deloc.

îmi dreg glasul şi încerc să-i zâmbesc încurajator.

— Sună grozav, doar că...

Mă priveşte de parcă ar şti exact la ce mă refeream.

— Credeai c-o să-ţi cer bani.

— Păi... da.

I se citeşte regretul în ochi.

— Ai tot dreptul să crezi tot ce e mai rău despre mine. Dar hai să-ţi zic ceva, când nu dai toţi banii pe băutură, faci nişte economii pe cinste.

— Pun pariu că aşa e, rânjesc eu, ironic.

— Am strâns destul pentru primul semestru, mă

asigură ea. Iar cursurile sunt seara, deci nu trebuie să renunţ la jobul de ia hotel. E totul în regulă, scumpule, îţi promit.

Ia meniul în mână, apoi zice:

— Ce arată bine pe aici? Mă gândesc să iau midii. Fac eu cinste, apropo.

Din fericire, se uită la meniu, iar eu reuşesc să scap df expresia şocată înainte să o vadă. Nu e ireal, e deja miraculos Cine e femeia asta şi ce a făcut cu mama mea?

Sunt în continuare uluit. Iar În timp ce mă zbat cu sentimentul ăsta, ne comandăm mâncarea şi ne bucurăm de o cină foarte bună. Nu sunt suficient de naiv încât să cred câ s-a schimbat intru totul, dar sunt dispus să încerc. Conversaţia curge uşor. Nu există tensiune, nu exista tăceri incomode. Se întâmplă o sigură dată când îl aduce în discuţie pe Cooper, dar schimb subiectul spunând *hai sâ nu vorbim despre asta* şi trecem mai departe.

___ Nu mi-ai zis câ Genevieve s-a întors acasă, spune ea, pe un ton ezitant, în timp ce mă priveşte cum devorez carnea şi fructele de mare.

___ Da, răspund cu printre înghiţituri. S-a întors pentru înmormântarea mamei ei şi a mai rămas pe aici sâ-l ajute pe Ronan cu afacerea lui.

___ îmi pare rău să aud de mămica ei. Ştiu câ nu erau apropiate şi se ştie că nu prea puteai să te înţelegi cu Laurie, dar sigur nu îi e uşor fetei.

— O ştii pe Gen, c puternica.

— Da, fata aia e o luptătoare, zâmbeşte Shelley, apoi mă priveşte şi mă întreabă: O să te căsătoreşti cu ea?

Întrebarea mă ia prin surprindere şi mă înec cu o

scoică. Tuşind dc-a binclea, mă grăbesc să iau paharul cu apă, în timp ce cuplul de ticăloşi de la masa de lângă noi se uită urât la mine pentru câ i-am deranjat.

__ Dumezeule! Ic zic după ce mi-am revenit, îndreprându-mi privirea spre ei. îmi pare rău că v-am deranjat când aproape am murit.

Femeia pufneşte şi îşi atinge perlele. Mama încearcă să nu râdă.

— Evan! mă avertizează ea.

Mai înghit nişte apă, apoi iau furculiţa în mână.

— Ca să-ţi răspund la întrebare, murmur eu, sunt destul de sigur că Gen nu vrea să se căsătorească cu mine.

— Ce ra..., ăă prostie, se corectează Shellcy, aruncând o privire la masa de lângă, pentru că Doamne fereşte s-o supărăm pe tanti cu perlele. Voi doi sunteţi meniţi să fiţi împreună. Am ştiut din clipa în care ai început să te vezi cu ca că o să vă căsătoriţi într-o zi şi o să trăiţi fericiţi până la adânci bătrâneţi şi toate cele.

— Da, da, sunt sigur că ştiai *dc atunci.*

— E adevărat, insistă ea. întreabă-l pe unchiul tău. I-am spus şi lui Lcvi predicţia mea şi el a răspuns aşa cum o face el mereu – ştii, jumătate oftat, jumătate mormăit – pentru că ştie că predicţiile mele se împlinesc întotdeauna, zâmbeşte ea mulţumită. Am spus acelaşi lucru şi despre Levi şi Tun, oricât de mult urăşte să recunoască asta. Şi am ştiut asta şi cu fratele tău, când i-am cunoscut noua iubită. Fii atent la ce-ţi zic, se va

căsători cu ea.

Nu mă îndoiesc că Mac şi cu fratele meu vor rămâne împreună. Dar asta nu înseamnă că sunt pregătit să accept că mama mea – care nu a fost în stare să-şi menţină propria căsnicie, să nu mai vorbim şi de relaţiile ei ulterioare – e un fel de clarvăzătoare.

— *Nu cred că Gen e h fel de* încrezătoare în viirr>ni| nostm precum eşti tu, spun eu. trist.

La naiba, abia de o pot convinge *pe (ren* să doarmă cu mine, darămite să fim iar împreună. De *la ultima petrecere* pe plajă a fost la mine aproape în fiecare seară. Dacă n-aş fi cunoscut-o mai bine. aş fi zis *că* mă foloseşte pentru sex. Dar e mult mai mult de atât. Nu pleacă *din secunda în* care ne revenim după orgasm. Mai stăm îmbrăţişaţi. Vine cu mine când o plimb pe *Daisy.* Ba chiar m-a şi dus cu maşina la restaurante de vreo două ori.

Dar ori de câte ori insist să vorbim *despre ce suntem, se* opreşte. îmi spune să nu mă mai gândesc la asta. .Aşa câ. fireşte, tot ce *fac e* să mă *gândesc la asta.*

— Păi, arunci, dâ-i motiv să fie încrezătoare. spune Shelley şi ridică din umeri. Vrei s-o câştigi înapoi, nu?

— Da, oftez eu.

— Atunci mai lucrează la asta.

— Crede-mă, încerc, *încep eu să mă vait. Dar s-a făcut destul de înţeleasă când* mi-a zis câ nu vrea sâ fim împreună şi câ tot ce *facem* esă ne-o tragem.

— *Aăă!* auzim un strigăt înfuriat, venind *de la soţul doamnei cu perlele. Cerem prea* mult dacă vrem sâ ne bucurăm de masa noastră fără să fim înconjuraţi de limbaj murdar? *Deschid* gura şi sunt *pe cale să îi dau o replică, când mama mi-o* ia înainte.

Cu ochii *strălucind de iritare,* i se adresează bărbatului, agitând *degetul spre el:*

— *Hei, domnule, vrei* sâ vorbim despre gesturi murdare? V-aţi tor uitat la sânii mei de când m-am aşezat. Iar

w_____arată ea spre soţie – să nu crezi că nu te-am văzut

cum i-ai <fa< numărul rău chelnerului ăluia chipeş cât

soţul ţâu era la baie.

îmi acopăr gura cu mâna şi râd.

˛ facere sâ port o conversaţie cu fiul meu, aşa că ce-ar fi daca voi doi. băgâcioşilor, v-aţi concentra pe vieţile voastre plicticoase şi v-aţi vedea de treaba voastră?

,\sta le Închide gura amândurora.

Shelley ridică din sprânceană când mă vede rânjind.

_ Ce? Oi fi schimbat eu pagina, dar asta nu înseamnă că o să întorc şi obrazul mereu. Chiar şi Hristos avea limitele lui, scumpule.

Mă simt ciudat de bucuros când trec podul şi mă întorc în Bay, după ce am luat cina cu Shelley. Trebuie să recunosc – nu a fost nasol. De fapt, chiar m-am distrat. Cine ar fi crezut?

Instinctul de a-i spune fratelui meu e atât de puternic, încât sfârşesc prin a ieşi de pe drumul spre casă şi a fiice stânga, în loc de dreapta. Nu, nu pot risca să-l văd pe Cooper chiar acum. Mă va întreba de ce sunt într-o stare atât de bună, moment în care va trebui să mint, şi el îşi va da seama că nu-i spun adevărul şi apoi ne vom certa.

Aşa că merg la Gen acasă. Opresc motorul lângă bordura din faţa casei, cobor de pe motocicletă şi scot telefonul din buzunar. îi trimit un mesaj rapid lui Gen.

Eu: *Sunt în faţa casei tale ca un* stalker *bolnav de dragoste. Mă întreb dacă să arunc cu pietre în fereastră sau să bat la uţă.*

Răspunde aproape instantaneu.

Ea: *Folmefte uf», silbnricule. Suntem adulfi tn toaufi„a*

Zâmbesc când văd mesajul ei. E adevărat, dar asta e cu siguranţă o premieră, mă gândesc eu, în timp ce merg către uşa care se deschide înainte să por apăsa pe sonerie. Sunt întâmpinat de tatăl lui Genevieve, care tresare când mă vede.

— Evan, spune el cu un ton destul de tensiont, dând din cap în semn de salut.

Se uită la hainele mele, apoi mă întreabă:

— Tu? în pantaloni kaki?

— Ăăă, da, îmi bag eu mâinile în buzunarele pantalonilor. Am avut treabă în oraş.

încuviinţează iar din cap, apoi adaugă.

— Gen c sus. Eu mă duceam, de fapt, să mă întâlnesc cu unchiul tău la o bere.

— Super. Salută-l din partea mea.

— Renovările arată super, spune el, gesticulând vag prin casă. Dulapurile noi de bucătărie sunt frumoase.

— Mulţumesc! simt eu că explodez de mândrie, fiindcă eu le-am montat singur.

— Oricum, mă priveşte Ronan din nou. Mă bucur că tu şi cu Gen vă înţelegeţi bine din nou.

Mă bate pe umăr înainte să se îndrepte spre camioneta de pe alee.

Intru în casă, aşteptându-mă ca unul dintre cei mulţi fraţi din familia Wcst să mă intercepteze, dar observ că nu e nimeni acasă când urc scările. Ultima dată când am fost aici era plin de oameni care o jeleau pe mama lui Gen. În scara asta, rot ce aud sunt scârţâiturile şi zgomotele casei vechi, inclusiv protestul foarte zgomotos a celei de a doua trepte de sus. când păşesc pe ea. Gen şi cu mine ne-am asigurat întotdeauna sâ trecem peste ca ori de câte ori ne furişam după stingere, dar în scara asta nu c nevoie să mă ascund.

Când intru în camera ei, Gen stă întinsa pe o parte şi citeşte o carte. Privirea mea se bucură de corpul ei

sexy şi de pârul ei negru care îi cade peste umăr. Ridică ochii spre mine când apar în uşă.

— Porţi kaki?

— Dap, mă anine cu pe pat, iar canea ei începe să sară pe saltea.

O prinde înainte să pice pe podea.

— Nemernicule.

Rânjind, îmi pun ambele mâini la ceafa şi mă foc confortabil. Gen zâmbeşte amuzată în timp ce mă priveşte cum îmi scot pantofii şi îmi întind picioarele. Sunt al naibii de mare pentru acest pat, iar picioarele mele atârnână după margine.

— Eşti într-o stare bună, remarcă ea.

— Sunt, aprob eu.

— Ai de gând sâ-mi dai mai multe detalii?

— Am luat cina cu Shelley.

— Da? spune ea, surprinsă. Nu mi-ai zis nimic de asta când am vorbit azi-dimineaţă. A fost ceva spontan?

— Nu chiar.

— Şi de ce nu mi-ai zis?

Când ridic din umeri, mă împunge tare în coastă.

— Evan!

O privesc. Stă cu picioarele încrucişate lângă mine, Cu ochii ei albaştri, abili, studiindu-mi faţa.

— Nu ştiu. Bănuiesc că nu am spus nimic pentru exi$ta riscul sa nu vină.

Gen aprobă înţelegătoare din cap.

— Ah. de aia îmi tot spui de ieşirile astea după

ce se întâmplă.

Mă înţelege.

— Sincer? incep eu. şoptit. De fiecare dată când conduc spre Charleston ca s-o văd, mâ gândesc că sunt 50% şanse să nu apară, spun eu şi mi se pune un nod în gât. Deocamdată, nu a ratat nicio întâlnire.

Gen se ghemuieşte lângă mine, sprijinindu-şi palma pe abdomenul meu. Simt mirosul dulce al părului ei.

— Mă bucur. Şi sper că o va ţine tot aşa. Mama mea a murit, dar a ta are încă şansa să se revanşeze.

O iau în braţe şi o sărut pe creştet.

— Am dat de tatăl tău la uşă, apropo. Era fericit să mă vadă.

— Da, da!

— Recunoaşte, Fred, tatăl tău m-a iubit mereu.

— Gusturile nu se discută.

— A spus câ se bucură că ne înţelegem bine din nou. îmi duc mâna în jos ca să o ciupesc uşor de fund.

Aşadar, după cum văd eu situaţia, tot ce mai rămâne de făcut acum e să fim oficial împreună.

— Sau..., spune ea încet, apoi se urcă pe mine.

Penisul mi se întăreşte instant, iar zâmbetul ei micuţ îmi lasă de înţeles câ şi-a dat şi ea seama de asta.

__Putem să nu mai vorbim şi să profităm de casa asta goală, termină ea, apoi îmi ridică tricoul şi îmi sărută pieptul. iar creierul mi se opreşte.

Scot un geamăt cănd îmi desface nasturele de la pantaloni.

— Gen, protestez eu, pentru că ştiu că încearcă să-mi distragă atenţia cu o partidă de sex şi chiar îi merge.

Mă priveşte cu ochii mari, inocenţi şi-mi zice:

— E OK, scumpule, nu mă deranjează dacă vrei să gemi tare.

Mi-o întoarce exact cu cuvintele mele, rostite în noaptea focului de tabără, înainte s-o fac eu să geamă şi să ţipe de plăcere. Am fost necruţător în noaptea aia. Dar acum e rândul meu să fiu neputincios şi neajutorat, să lupt pentru control, în timp ce ea lasă o dâră de sărutări fierbinţi de-a lungul abdomenului meu.

Când îmi ia penisul în gură, renunţ să mă mai opun. Nu c sentiment mai bun pe lumea asta decât să o văd pe Gen cum mă satisface. îşi încolăceşte o mână delicată în jurul penisului meu şi mă suge adânc, în timp ce cu cealaltă mână mă mângâie pe piept, unghiile ei zgâriindu-mi pielea sensibilă.

Mă împing în sus, plăcerea adunându-se în mine, pulsul accelerându-mi cu fiecare mişcare uşoară a limbii ei. Şi, în timp ce îmi înfig degetele în părul ei şi mă frec de gura ei umeda şi nerăbdătoare, îmi spun că putem vorbi după. Mai târziu. Când inima nu îmi bate cu putere şi corpul nu-mi tânjeşte de dorinţă.

Dar nu ajungem să purtăm discuţia aia.

26

Evan

Săptămâni mai târziu, stau întins în pat, în timp ce Gen se îmbracă. E trecut de prânz, şi am dormit până mai târziu, după ce am stat să ne jucăm Mario Kart cu Mac şi cu Cooper. Aproape ne-am certat. Fetele chiar nu ştiu să piardă.

__Ţi-am spus că ar fi trebuit să mă duc acasă aseară, mormăie ea.

— Cred că-ţi dai şi tu seama cât de aiurea c, răspund cu, cât timp trage o pereche de pantaloni scurşi pe picioarele ci lungi şi bronzate.

Eu sunt aici pe jumătate întărit, iar ca se duce la rZ

— Şi dacă m-ai fi lăsat să plec acasă de aseară, nu am fi avut discuţia asta, spune ea şi-şi leagă părul într-o coadă de cal, apoi îşi caută telefonul

printre aşternuturi.

— Rămâi.

— Termină, îşi ridică Gen privirea spre mine.

— Vorbesc serios. Lasâ-l baltă şi hai să-ţi fac un sex oral.

— Nu vine *Little Brother* azi la grătar?

— Ba da, în vreo oră. Gândeşte-te la toate orgasmele pe care ţi le pot oferi până atunci.

îşi găseşte telefonul sub mine şi-l ia de acolo. Eu clipesc inocent şi întreb:

— Oare cum a ajuns ăla acolo?

îşi dă ochii peste cap înainte să se îndrepte de spate şi să-şi caute tricoul.

— Ştii foarte bine că asta era înţelegerea. Nu te mai comporta de parca am schimbat eu regulile.

înţelegerea fiind că, de câteva săptămâni, Gen şi cu mine ne-o tragem de parcă vine sfârşitul lumii, iar ea încă se întâlneşte cu cretinul ăla. Sare din patul meu direct în maşina lui. Pur şi simplu nu înţeleg.

— M-am gândit că, după ce m-ai implorat să-ţi dau palme la fund aseară, s-au întâmplat nişte modificări implicite, dar cum spui tu, zic eu amuzat.

După cc îşi trage tricoul pe ea, face o pauză şi se uită urât la mine.

— Şi daca vrei să păstrezi privilegiile alea, mai bine ai avea grijă cc scoţi pe gură!

Fără niciun motiv întemeiat, îmi închipui cum începe să-i facă un sex oral ăluia, în maşina lui. Nici nu mai sunt excitat acum, aşa că alung gândul. De aia nici nu pun întrebări. M-aş duce oricând peste cl în benzinărie ca să-i dau foc.

Şi totuşi...

— Te culci cu cl? îmi scapă mie cuvintele.

Gen mă priveşte cu simpatie, înclinând canul
«;
, i , j f " v,nc $5
se aşeze pe marginea patului. Işi trece buzele peste a|e intr-o sărutare rapidă, apoi răspunde:

— Nu.

Măcar atât.

— Nici măcar nu ne-am sărutat.

Simt cum mi se linişteşte tot corpul.

— Păi şi de ce faci asta?

Cu un oftat frustrat, se ridică şi-şi ia cheile de pc noptieră.

— Hai să nu vorbim despre asta, bine?

— Te întreb serios, mă ridic eu în fund. De ce continui să foci asta?

Nu spune nimic şi atunci îmi dau seama că nici nu trebuie. Ştiu deja răspunsul. Amândoi îl ştim, de fopt. Exista un singur motiv pentru care încă se mai vede cu Harrison, în ciuda faptului că nici măcar nu s-au sărutat. Ăsta e modul ci de a păstra distanţa între noi.

Acum eu sunt ăla care oftează, frustrat.

— Ce trebuie să foc să fie relaţia oficială între noi? Nu mai rezist aşa!

— Nu mai rezişti aşa, zici?

— Ştii ce vreau să zic.

O cunosc destul de bine pe tipa asta încât să-mi dau seama că un ultimatum e cel mai uşor mod de a o alunga, iar eu nu-mi doresc asta.

Om fi avut noi un început dificil, atunci când s-a întors în Bay, dar lucrurile merg mai bine acum. E ca şi cum toate părţile rele din noi, certurile şi gelozia, şi nevoia disperată de adrenalină – s-au Transformat în altceva. Ceva mai

domol. Să nu fiu înţeles greşit, pasiunea încă există. Nevoia sufletului meu de a fi împreună, de a fi complet goi, autentici şi adevâraţi, este mai puternică ca niciodată. Dar acum c ceva diferit la noi. U ea. La mine.

— Vreau să fim împreună, îi spun eu. Ce te opreşte?

Gen se sprijină de dulap şi se uită în jos. Vara aproape câ s-a terminat şi noi încă ne punem întrebarea asta. în tot timpul ăsta, am crezut că gândim la fel, că ne îndreptăm spre acelaşi ţel – ăla de a fi împreună. Acum, fiecare secundă pe care o petrece gândindu-sc la ce să nu zică face distanţa dintre noi şi mai mare.

— Tot nu ai încredere în mine, răspund eu pentru ea, într-un ton sumbru.

— Am încredere în tine.

— Dar nu destulă, devin eu frustrat. Ce trebuie să fee ca să-ţi demonstrez că m-am schimbat?

— E greu, spune ea şi pot citi suferinţa de pe chipul ei. Intuiţia îmi spune că nu are Evan Hartley cum să se schimbe, mai ales într-o singură vară. Da, nu l-ai alungat pe Randall cu un topor şi nici nu te mai faci mangă în fiecare seară, dar bănuiesc că încă ezit să cred că nu mai eşti la fel. Pare că ai schimbat foaia prea uşor.

— Te-ai gândit că poate există lucruri mai importante pentru mine decât băutura şi bătăile?

— Ştiu că vrei să meargă relaţia dintre noi, se mai linişteşte ea, dar nu eşti singurul despre care am

dubii. în fiecare *zi mă* întreb dacă pot să am încredere în mine. Sau cât m-am schimbat, cu adevărat. Dacă schimbarea e temporară şi ajungem să fim ca înainte? Ce ne facem?

Mă duc la ea şi o iau în braţe pentru că aici, noi doi, suntem singurul lucru care are sens pentru mine. Şi orice ar zice şi ar crede despre ca, ştiu că simte şi ea ca mine.

— Ai încredere în mine, iubito. Dâ-ne o şansa, o să fim buni unul pentru celălalt. Cum o sâ pot să te conving dacă nici nu mă laşi să încerc?

îi vibrează telefonul în buzunar. Ridică din umeri plină de remuşcări, în timp ce îi dau drumul ca să răspundă.

— E Trina, spune ca, încruntându-sc.

N-am mai auzit numele ăsta de ceva timp. Trina a fost cu noi la liceu, deşi era mai mult prietenă cu *fetele decât cu mine şi* cu fratele meu. Dacă-mi aduc bine aminte, s-a mutat la scurt timp după liceu. Dar ea şi cu Gen erau apropiate. Ca două boabe intr-o păstaie haotică.

— E în oraş wcekendul ăsta, citeşte ca cu voce tare. Vrea să ne vedem să bem ceva.

Glisează mesajul ca să-l şteargă, apoi îşi bagă telefonul în buzunar.

— Ar trebui sâ mergi.

— Am să zic pas. Ultima dată când a venit în vizită, m-am făcut criţă şi am dar buzna acasă la Randall, râde ea sarcastic.

— Oh.

— Mda.

Mă trăsneşte o idee.

— Ei, du-te oricum.

Privirea ei sceptică lasă de înţeles câ ar fi mai bine să-i dau mai multe *detalii. Şi pe* măsură ce mă tor gândesc la ideea asta, *planul* începe sâ aibă mai mult sens. Poate, ca să aibă din nou încredere în ca, ar trebui să dea piept cu lucrul de ore se teme cel mai mult. Cu ce a ftcut-o să plece din oraş de la bun început.

— Tratează-l ca pe un test, explic eu. Dacă te poţi purta bine cu o persoană care i-a dat odată droguri antrenorului de volei în mijlocul unui meci, poţi considera că ţi-ai învins demonii.

Sigur, o fi puţin prost gândit, dar sunt disperat. într-un fel sau altul, trebuie s-o am pe Gen de partea mea. Cu cât rămânem mai mult prinşi în stadiul ăsta incert ai relaţiei noastre, cu atât se obişnuieşte ea mai mult cu ideea că nu suntem un cuplu. Şi uite aşa o pierd.

— Un test, repetă ea.

— Examenul final al schimbării. Demonstrează că poţi petrece o seară cu Trina şi fără să dai foc la ceva, încuviinţez
eu.

Ezitarea persistă pe chipul ci superb, dar, cel puţin, pare că îi place cum sună.

— O să mă gândesc la asta, răspunde, în cele din urma. Apoi, spre supărarea mea, iese pe uşa dormitorului meu.

— Vorbim mai târziu. Mă aşteaptă Harrison.

Rilcy apare pe la ora unu cu nişte coaste marinate şi cu o altă plăcintă făcută de mătuşa Liz. Să-i dea Dumnezeu sănătate femeii ăleia. îl conduc pe veranda din spate, iar aroma cărnii şi a plăcintei îmi lasă gura apă. Astea sunt preferatele mele.

— Ce-ai mai făcut săptămâna asta? îl întreb eu cât pregătim grătarul.

— Meh, mai nimic, ridică el din umeri.

— Abia aştepţi să înceapă şcoala, nu?

— Tu ce crezi?

— Ai dreptate, am pus o întrebare idioată, zâmbesc eu.

Şi eu eram la fel. mă uitam cu sili la calendar când ne apropiam cu paşi repezi de septembrie.

- Dar, sc luminează el repede la faţa, Hailey se Inroarce şi va sta aici până de Ziua Muncii.

— Hailey... ai făcut rost de numărul ei la Big Mollys, nu?

Riley a ieşit cu ca dc câteva ori vara asta, dar de fiecare data când i-am cerut detalii, a schimbat subiectul.

Astăzi parc mai vorbăreţ.

— Da, ne-am tot scris încă de când a plecat acasă, îşi bagă mâinile în buzunarele pantalonilor lui scurp, apoi le scoate şi începe să se *joace* cu un cleşte de metal.

— Ce se întâmplă? N-ai stare deloc.

— N-am stare?

— Mă rog, te tot agiţi. Ai emoţii c-o să vă întâlniţi iar, de aia eşti aşa?

— Cred că da?

— Dar aţi mai ieşit şi înainte, îi reamintesc eu. De ce să ai emoţii?

— Am jucat minigolf şi am mers la film dc două ori. Ah, şi am mâncat o îngheţată pe faleză. Deci am ieşit de patru ori. Dar niciodată nu...

Se opreşte brusc din vorbit.

Mâ încrunt la el, dar el îmi evita privirea. E din nou neliniştit, şi acum se *preface că* verifică temperatura grăta-

rului ca un expert, când amândoi ştim că n-a facut grătar în viaţa lui.

__ Niciodată ce?

Apoi îmi vine mintea la cap şi mă abţin să nu înjur.

__ Omule, nu, nu-mi spune. Nu tre să aud eu despre cum plănuieşti tu să faci sex. Mătuşa ta m-ar ucide...

__ Dumnezeule marc! ţipă el. Nu facem sex!

Mă simt foarte uşurat, deşi încă vreau să înţeleg de ce părea aşa şocat, de zici că nici nu se vedea facând sex cu ea. Riley arc 14 ani, vârsta la care eu mi-am pierdut virginitatea, dar presupun că nu toată lumea se grăbeşte ca mine.

— Vreau doar s-o sărut, adaugă el, mărturisirea venind cu un mormăit ruşinat.

— Ah. *Aaah,* am înţeles.

Sărut? Mă descurc cu o discuţie despre sărut. Mătuşa Liz nu are cum să se supere pe mine din cauza asta, nu?

— Păi, judecând după faţa ta îmbujorată, să înţeleg că n-ai mai făcut asta până acum?

Scutură din cap, transmiţând un nu reticent.

— Omule, nu trebuie să te simţi jenat. Mulţi băieţi de vârsta ta nu au sărutat pe nimeni încă.

Mă sprijin de balustrada verandei, înclinând capul.

— Deci, ce vrei sâ ştii? Cum să foloseşti limba corect? Dacă să-i atingi şi sânii când o pupi?

Scoate un râset, dar încă e puţin roşu în obraji. Relaxat, vine lângă mine. Coastele alea ne Iasă gura apă.

Nu ştiu cum să încep. Ar trebui s-o anunţ dinainte? >Şi freacă el fruntea. Dacă mă aplec şi ea nu c

pregătită, iar capetele ni se ciocnesc şi îi sparg nasul?

Mă abţin sâ nu râd, pentru că Ştiu că nu i-ar pica bine să fac mişto de el când c vorba de un subiect atât de sensibil.

— Sunt aproape sigur că asta n-o să se întâmple. Dar da, nu vrei s-o săruţi câr ea iţi povesteşte ceva. Există treaba asta care se cheamă consimţământ. Deci, vezi şi tu cum se comportă. Aşteaptă până luaţi *o pauză de* la conversaţie, priveşte-o şi vezi dacâ-ţi dă semnale.

— Ce semnale?

— Cum ar fi... dacă-şi linge buzele, asta înseamnă, de obicei, câ vrea să te sărute. Dacă se uită insistent la buzele tale, şi ăsta e un semn bun. De *fapt, cam aşa începi, ii spun eu, mergând spre lada frigorifică de lângă uşă. Fii* atent la ce-ţi zic acum.

Vine după mine şi ia doza de suc pe care o întind spre el. Eu îmi iau o bere, o *desfac şi arunc capacul în găleata de plastic de pe verandă. Mă întorc* la balustrada din lemn şi mă aşez pe ca.

— Deci, la sfârşitul întâlnirii, continui cu, sau la mijlocul ei sau oricând îţi *faci* tu curaj, uite ce trebuie să faci – te uiţi intens *la buzele* ci. Faci asta vreo cinci secunde.

— E cam dubios cc mă pui tu să fac, râde Riley.

— Chiar nu e. îi priveşti buzele până se intimidează şi te întreabă *de ce te uiţi aşa la mine? Sau* aşa ceva, în orice caz. Când băiatul *deschide* gura ca să comenteze, eu continui:

Ai încredere în mine, o să-ţi spună asta. Şi când o va face, 11 răspunzi *pentru că aş vrea să te sărut acum – pot?* Dea va fi pregătită. Şi vezi ce faci apoi în funcţie de ce-ţi spune.

Dacâ-mi *spune nu?*

— Arunci accepţi ca un bărbat că tc-a respins, Ii spui că aţi petrecut o vara minunată împreună şi îi doreşti succes în viitor.

Nu pot sa cred căt de matur par acum. De-ar fi fost şi Gen aici să vadă...

— Dar, daca te face sâ te simţi mai bine, o fata nu iese la întâlnire cu un băiat de patru ori dacă nu e interesată, îl asigur cu.

— Adevărat, se aude vocea lui Cooper dinăuntru. O dată în viaţa lui nu vorbeşte prostii.

Privirea lui Riley se îndreaptă spre uşă. Rămâne cu gura căscată, se uită la Cooper, apoi la mine, apoi din nou la Coop şi, apoi, iar la mine.

— Să dea naiba, nu mi-aţi spus că sunteţi identici!

— Am spus că suntem gemeni. M-am gândit că foci tu calculele apoi, îmi dau cu ochii peste cap.

Rânjind, Coop întinde o mână către Riley, *My Littlt Brother.*

— Hei! Eu sunt Cooper. Mă bucur să te cunosc în sfârşit!

Riley încă clipeşte ca o bufniţă, uimit dc cât dc mult semănăm unul cu altul.

— Uau! E înfricoşător cât de bine semănaţi. Dacă nu

aţi purta haine diferite, nu cred că aş fi în stare să vă deosebesc.

— Nu mulţi pot s-o focă, ridic eu din umeri.

— Păi şi fetele? Adică prietenele voastre? Va încurcă vreodată?

E de-a dreptul fascinat.

— Uneori, răspunde fratele meu.

îşi ia o bere, apoi se duce la grătar, dă la o parte capacul şi scoate un sunet fericit.

— Doamne, coastele alea arată atât de bine!

— Iubitele noastre ştiu să facă diferenţa. A mea zice că ne deosebeşte după mers şi după sunetul paşilor.

— Nu cred asta nicio secundă, râd eu, luând o gura din berea mea.

Da, Mac ştie care-i unul şi carc-i altul, dar să-şi dea seama după cum păşim? Bate câmpii!

— E adevărat, îşi aşterne Coop un zâmbet arogant pe faţă.

Prin uşile glisante deschise, o zăresc pe Mac, care tocmai a intrat în bucătărie şi acum scoate alimente din frigider. Apoi, cu spatele la noi, începe să-şi pregătească un sandvici.

Mă dau jos de pe balustradă.

— Cer permisiunea de a testa această teorie!

Cooper îmi urmăreşte privirea, zâmbind şi dând din cap entuziasmat.

— Du-te!

Folosind mersul meu tiptil, pe care l-am perfecţionat după ani şi ani în care m-am tot strecurat în casele şi dormitoarele fetelor, merg în bucătărie. Mac se concentrează pe aranjarea feliilor de brânză pe pâinea ei, cântând încet, mai mult pentru ea. Atunci când sunt suficient de aproape de ea încât să nu mai aibă timp să se întoarcă cu faţa la mine, îmi reiau mersul normal.

îmi înfăşor braţele în jurul taliei ei, îmi frec nasul de gâtul ei şi imit perfect, totuşi destul de ciudat, vocea lui Cooper:

Hei, iubito, fundul tău arată bombă în pantalonii ăştia.

Scoate un strigăt revoltat, în timp ce se întoarce şi încearcă să mă lovească sub centură.

___ Ce naiba, Evan! De ce ai făcut asta?

Din fericire, îi prind genunchiul cu ambele mâini înainte sâ îmi lovească urmaşii. Apoi mă dau un pas în spate şi ridic mâinile, în semn că mă predau. Aia doi se crapă de râs.

— Ţi-am zis eu! îl aud pe Cooper cum strigă.

— Ce e în *neregula* cu tine? pufneşte Mac.

— Era doar un experiment, protestez eu, luând distanţă. Totuşi, am o întrebare. De unde ai ştiut că sunt eu?

— După paşi, mârâie ea. Mergi de zici că eşti pregătit săagăţi.

— Cum adică?

— Evan, te rog, dă-te din calea mea până nu te

pocnesc.

Mă întorc afară, cu coada între picioare.

— Mi-a spus că merg de zici că sunt pregătit să agăţ, îl informez pe fratele meu, care aprobă din cap, de parcă are sens ce zice gagicâ-sa.

Riley, ca de obicei, are o criză de râs. Pare că orice aş face, el se pune pe chicotit.

Dar poate că asta e de bine.

A fost o zi perfectă. Mâncare delicioasă, companía bună, totul în regulă. Chiar şi Cooper se simte bine. Nu mă bate la cap cu Gen sau cu orice altceva îl face pe el să se simtă dezamăgit de mine, nici măcar o dată. El e, îndrăznesc oare să spun, de-a dreptul binedispus. El şi Mac fac echipă împotriva mea şi a lui Riley într-un joc de volei pe plajă, iar când

I .iz vine să-l ia pe băiat pe la ora patru, el chiar pare dezamăgit că trebuie să plece.

I>ar în viaţa mea. conceptul ăsta de -bun" e trecător De aceea, nu sunt surprins când, tnal târziu, în timp ce sunt pc plajă o. Mac şi Cooper, privind-o pe fW după pescăruşi, mă confrunt cu o nouă dilemă.

Shdley Imi bombardează telefonul cu mettje despre chestii diverse, În timp ce încearcă să stabilească o altă întâlnire cu mine. De obicei, nu petrec mult timp pe telefon, aşa că, faptul că tot răspund la mesaje II face pe Cooper să mă privească cu suspiciune, tn mod normal, mi-aş fi oprit telefonul şi aş fi lăsat mesajele pe mai târziu, dar am descoperit că Shelley devine nerăbdătoare. Dacă nu răspund, se panichează, crezând câ i-am tras clapa.

Mă tem că ar fi în stare să conducă până aici, şi nu pot permite asta.

încă mi se pare ciudat să petrec timpul cu ea ca o pereche normală de mamă-fiu. Să vorbim despre cum ne merge şi despre cultura pop. în tot acest timp, încerc subtil sâ evit sâ-l aduc în vorbă pe Cooper, ca să nu am de-a face cu inevitabila întrebare *când o tăie alăture ţi el?* Detest sâ-l mint pe fratele meu, dar el e departe de a fi gata să afle toată povestea asta.

Jucându-se cu Daisy, îmi strigă ceva despre pizza

pentru cină. Dau din cap absent, în timp ce Shelley îmi spune că a găsit o pisică fără stăpân în faţa hotelului unde lucrează, ca i-a picat cu tronc şi ar vrea s-o ia acasă. Ceea ce mă face sa cred câ probabil ar fi trebuit sa exerseze cu un animal de companie înainte sâ nască gemeni, dar ce naiba ştiu eu?

O minge de tenis roasă şi plină de nisip îmi aterizează brusc în poală. Apoi un ghcmotoc de blană aurie se aruncă spre faţa mea. Daisy intră în mine ca să smulgă mingea înainte de a o lua la fugă din nou.

— Ce naiba? pufnesc cu.

Cooper stă deasupra mea, confuz.

— Vorbeşti cu Gen?

Sper că nu începe din nou!

— Nu. Lasă-mă dracului în pace!

— Tor stai pe telefon de când a plecat Riley. Cu cine vorbeşti?

— De când îţi pasă ţie?

— Lasă-l în pace, strigă Mac, care încă îi aruncă mingea lui Daisy spre malul apei.

Cooper face fix opusul – îmi smulge telefonul din mână. Instantaneu, mă ridic în picioare şi încerc să-mi recapăt mobilul.

— Ce naiba tot ai?

Pun o mână pe telefon înainte ca cl să îmi pună piedică şi să ajungem să ne rostogolim în nisip.

— Maturizcază-te odată! mormăie Cooper.

Mă înghionteşte în rinichi, încercând să ajungă la

telefon.

— Ce ai de ascuns?

— Haideţi, terminaţi odată! se apleacă Mac deasupra noastră, iar Daisy latră de parcă ar aştepta să ia şi ea parte la trântă.

Sătul, îi arunc nisip în faţă şi mă ridic în picioare, apoi încep să mă scutur. Ridic din umeri ca răspuns la privirea exasperată a lui Mac.

— FJ a început, zic eu, iar ea işi da ochii peste cap.

— Pui tu ceva la cale!

Dând jos tot nisipul din pir, Coopcr se ridica ţi mârâie dc parcâ ar fi pregătit pentru runda a doua.

— Ce plănuieşti?

— Vezi-ţi dc treaba ta!

— Vreţi şi terminaţi? Sunteţi ridicoli.

Mac, pacifistă ca întotdeauna, de data asta nu reuşeşte să-l oprească pe fratele meu.

Nu-mi pasa în mod special că e el suspicios sau enervat. Nu contează asta. Dar suferă de acest sentiment continuu cum că totul i se cuvine lui şi are păreri despre tot ce fac eu şi mi-a fost de ajuns. Mi s-a luat să mă tâmpească la cap cu obsesiile lui. Să fie versiunea mai proastă a unui tată pe care nu l-am cerut niciodată.

— Putem să trecem peste? întreabă Mac frustrată, uităn- du-sc ba la mine, ba la el. Va rog?

Dar acum e prea târziu. Sunt supărat şi mă voi simţi mai bine dacâ-i zic adevărul direct în faţa aia încrezută.

— Vorbesc cu Shelley.

Cooper rămâne mut. Pentru o clipă, nu schiţează nimic, ca şi cum nu ar fi sigur că m-a auzit bine. Apoi zâmbeşte, clătinând din cap.

— Da, sigur.

îmi arunc telefonul spre el.

Priveşte ecranul, apoi işi îndreaptă privirea spre mine. Toată distraqia a dispărut de pe faţa lui, acum înlocuită de foric.

— Ai căzut cumva în cap?

— încearcă să işi refacă viaţa.

— Doamne, Evan! Tu auzi cât de stupid sună ce zici?

Decât să-i răspund lui. o privesc pe Mac.

— Uite, de aia nu i-am zis.

Cooper vine foarte aproape de mine, mai că se urca în cârca mea.

— Femeia aia era gata sa plece cu toate economiile noas- tre de o viaţă, iar tu, cu prima ocazie, dai fuguţa la ea?

îmi încordez maxilarul şi plec de lângă el.

— Dar nu ţi-a cerut nimeni părerea. E şi mama mea. Şi nu glumesc – chiar face efort, omule. Are un job stabil, propriul apartament. S-a înscris la o şcoala de cosmetică..., vrea să se facă coafeză. Nu s-a mai atins de alcool de luni întregi.

— De luni întregi? Te vezi cu ea pe la spatele meu de câteva luni deja? Şi chiar o crezi?

— Chiar se străduieşte, Coop..., îmi înăbuş un oftat.

— Eşti patetic! aruncă el cuvintele.

Parcă aşteaptă de 20 de ani să scoată vorbele astea pe gură.

—Trebuia să scapi de problemele tale cu mămica cam de când ai renunţat la lumina de veghe, zice din nou.

— Frate, nu cu îmi pierd minţile de fiecare dată când aud de ea.

— Uită-te şi tu ce faci! se apropie de mine, iar eu mă mai dau un pas în spate, doar pentru că m-am lăudat mai devreme, când am discutat cu Gen, că pot să mă abţin de la a mai sări la bătaie.

— Te părăseşte o beţivă nenorocită, aşa că te îndrăgosteşti de alta. Nu poţi să tragi de niciuna să rămână, n-o să se întâmple niciodată!

Primul instinct a fost sâ-i sparg mutra lui Cooper. E Jib$_{Cr}$ să zidi ce vrea despre mama noastră, e supărat pe ea şi bună dreptate. Dar nimeni nu vorbeşte aşa despre Gen cât sunt cu aici.

— Pentru că eşti sânge din sângele meu, o să mă prefac că n-am auzit ce-ai zis, îi spun eu, abia abţinându-mă să nu răbufnesc. Dar daca ţi-e cald cu dinţii în gură, poţi să repeţi.

— Hei, hei, se bagă Mac între noi şi reuşeşte să-l dea pe Coop câţiva paşi mai în spate, deşi privirea lui îmi lasă de înţeles că îmi ia în considerare oferta. Potoliţi-vâ amândoi!

îşi pune ambele mâini pe pieptul lui Cooper până când o priveşte. Câteva respiraţii mai târziu, atenţia c asupra ei.

— Ştiu ca nu vrei să auzi asta, dar poate ar trebui să-i acorzi lui Evan prezumţia de nevinovăţie.

— Am încercat asta data trecută, se uită el la mine. Şi unde ne-a adus asta?

— Bine, abia rosteşte ea, dar vorbim de prezent. Dacă Evan spune că Shelley face un efort, de ce să nu-l credem? Poţi chiar tu să mergi să vezi, dacă ai accepta să te întâlneşti cu ea.

— Oh, mai lăsaţi-mă dracului amândoi! se desprinde el de Mac. Nu ştiu ce încercaţi voi să faceţi, dar nu e bine. Vczi-ţi de treaba ta! o fulgeră el cu privirea pe iubita lui.

Şi aşa, pleacă valvânej înapoi în casă. Din păcate, asta nu este prima dată când îşi pierde calmul când e vorba de Shelley şi probabil că nu va fî nici ultima. Mac i-a suportat *crizele* de furie mai mult decât ar fi trebuit. Adică nu e deloc afectată.

O sa mai vorbesc eu cu el, îmi promite ea cu un zâmbet trist, înainte să pornească pe urmele lui, în casă.

E bine. Nimeni nu a plecat lovit. în alte circumstanţe, am fi putut numi asta un succes.

Totuşi, nu am prea multe speranţe. Cooper a fost lăsat baltă de prea multe ori, aşa că nu pot spune că reacţia lui e complet nejustificată. în istoria fiuniliei noastre, Shellcy a făcut mai mult rău decât bine, iar Coop a trebuit să se descurce cu ce a fost mai rău. El a fost întotdeauna cel care încerca să mă protejeze de trădările ei. Complexul lui auto- impus de frate mai mare cu trei minute a insistat că era treaba lui să mă ferească de adevărul îngrozitor: partea bună era că nu re puteai baza pc mama noastră, iar partea proastă, că era dc-a dreptul răuvoitoare.

Aşa că înţeleg. Simte ca l-am trădat ca să-i iau partea mamei noastre. Dar treaba c că, în timp ce el s-a săturat de comportamentul ei, cu încă o mai tolerez. Şi cred că oamenii se pot schimba. Trebuie să cred asta.

Pentru că dacă nu, eu ce dracu fac cu viaţa mea?

27.

Genevieve

Trina e o figură- Am făcut cunoştinţă în clasa a şasea, când eram în detenţie, şi ne-am împrietenit repede. îi plăcea să chiulească şi sâ fumeze pe banca echipei de baseball cam cât îmi plăcea şi mie, aşa că era clar că o să ne întâlnim acolo, la un moment dat. Şi chiar dacă am mai multe amintiri frumoase cu ea decât rele, tot sunt emoţionată când intru în bar, ca să mă văd cu ea. Chiar şi când eram copii, mereu avea o atitudine molipsitoare. Se distra atât de mult, încât voiai şi tu puţin din ce lua ea. Avea o dorinţă nestăvilită şi era atrăgătoare.

Dar Evan are dreptate. Dacă pot să mă abţin de la ten-taţiile Trinei, înseamnă c-o să fiu bine.

— Doamne, Gen!

Făcându-mi loc prin mulţimea de oameni, urmăresc vocea familiară. Trina stâ la o masa lângă perete, cu un

cocktail cu

whisky deja dat pe gât şi cu o sticlă de bere în faţa ci. Sare în picioare şi mă îmbrăţişează strâns.

___ Speram să te ft făcut şi tu urâtă dc când te-am văzut ultima dată, spune ea şi-mi dă părul la o parte de pe umăr. Mureai daca îţi ieşeau şi ţic nişte coşuri între timp?

___ Vina mea, râd cu.

___ Ia un loc, stricato, se uită ea peste umărul meu, ca să-i facă semn chelncriţci. Haide, punc-mă la curent. Cc-ai mai învârtit?

Nu prea am mai vorbit după ce am părăsit Avalon Bay. Aşa cum am făcut cu majoritatea oamenilor din oraş, nu mi-am luat rămas-bun nici de la ea. în afară de nişte mesaje pe ici, pe colo, am păstrat distanţa, ba chiar am şi pus-o pe mut pe reţelele de socializare, ca să nu fîu tentată dc isprăvile ei.

— După cum se pare, încep un nou loc dc muncă în curând. Iubita lui Cooper redeschide Hotelul Beacon, iar eu sunt noul manager.

— Pe bune?

Pare neîncrezătoare Ia început. Apoi, aparent realizând că nu mai am nimic de adăugat, ia o gură dc bere.

— Asta înseamnă că data viitoare când vin în oraş, o să-mi dai o cameră. Cred că eu şi draga mea mamă am petrecut destul timp împreună.

Nu ai ajuns aseară? rânjesc eu.

— Ba da.

Pace ochii cât cepele, apoi continuă:

La naiba, îmi pare rău! Am auzit că a murit mama ta-
Eşti bine?

Mă simt de parcă s-a întâmplat cu foarte mult timp în urma, deşi au trecut doar câteva luni. îmi aduc aminte de ea din ce în ce mai rar.

— Da, spun eu, sincer. Sunt bine. Mulţumesc!

— Aş fi venit la înmormântare daca aş fi ştiut. Dar tocmai acum am auzit şi eu.

îmi lasă impresia că nu-i convine că nu i-am zis, deşi nu cred că voia să sune aşa. Ce voia să-mi transmită era că ar fi fost lângă mine daca m-aş fi obosit să-i zic. Dacă n-aş fi dispărut în urmă cu un an. Dar probabil că vorbeşte vinovăţia din mine.

— Sunt bine, pe cuvânt! A fost o treabă de familie, nu voiam să fac marc tam-tam.

Cel puţin, nu din partea copiilor ei.

Trinei îi sclipesc ochii ameninţător în timp ce soarbe din băutură.

— Te-ai mai întâlnit cu Evan?

înăbuş un oftat. As vrea şi eu să nu mai vorbesc despre el, măcar o noapte. Am capul calendar de când m-am întors. Când sunt cu el, mi-e cel mai bine. Mi-e şi cel mai rău, totuşi. Extreme astea sunt amestecate în acest cocktail volatil care ne reprezintă perfect.

— Câteodată. Nu ştiu, c complicat.

— Tor zici asta de când aveam 15 ani.

Nu mă simt mai pregătita decât eram la vârsta aia.

— Deci ce s-a întâmplat?

Cu încă o gură de bere, devine arogantă, cum face ea de obicei, când îşi dă seama că urmează un subiect sensibil.

— I'e-ai întors definitiv?

— Aşa cred.

E ciudat. Nu-mi amintesc să fi luat decizia de a rămâne. Pur şi simplu s-a întâmplat, s-au legat lucrurile peste noapte.

— Tata vinde casa, aşa că trebuie să-mi găsesc o locuinţă nouă în curând.

— M-am gândit şi eu să rămân.

Pufnesc în râs.

— De ce ai fiice asta?

Trina a urât întotdeauna oraşul ăsta. Sau, mai bine zis, oamenii de aici. Şi-a iubit foarte mult prietenii, pe ăia puţini pe care i-a păstrat. în afară de ci, ar fi dat foc la tot şi nu ar mai fi privit în urmă. Sau aşa credeam eu, cel puţin.

Suntem întrerupte de chclneriţa care ajunge, în sfârşit, şi la masa noastră. Pare tânără şi tulburată, o nouă angajată care se luptă, îndrăgostită până peste cap, cu săptămânile trecătoare de vară. Comand o apă minerală şi o ignor pe Trina, care mă judecă.

— Nu ştiu... locul ăsta e anost, dar e acasă. Aşa simt.

Privirea ei, care se îndreaptă spre suportul de pahar ud, unghia ei c roasă sugerează că are o explicaţie mai profundă.

— Ţie cum îţi merge? o întreb eu, prudentă. Nu-ţi mai place în Los Angeles?

— Eh, mă ştii doar. Mă plictisesc repede. Cred că am văzut şi am fâcut cam tot ce era interesant prin

oraşul ăla.

Numai ea putea să zică asta, şi chiar o cred.

— încă mai lucrezi la dispensar?

Cea mai puţin surprinzătoare parte a mutării ei pe coasta de vest a fost să obţină o slujbă făcând lucruri care te-ar băga în închisoare aici.

Câteodată. Mai sunt şi barmaniţă din când în când. >ar tipul ăsta pe care-l ştiu eu e fotograf, îl mai ajut şi pe el uneori.

— Tipul ăsta... spun şi mă uit la ea, deşi Imi evita privirea, se întâmplă ceva Intre voi?

— Uneori.

Problema Trinci e una tristă. Am văzut puţini oameni până acum care să se bucure de un minut din viaţă cum o face ea – cu ochii deschişi şi cu braţele larg întinse, care să încerce diferite senzaţii o dată sau de două ori ş i totuşi, în acelaşi timp, să fie atât de neîmpliniţi. Are o gaură în suflet, de unde se scurge tot ce e mai bun, iar tot ce e mai râu, toată mizeria, multă şi neagră, se lipeşte pe părţile laterale.

— E artist, spune ea, încercând să-i găsească scuze. Munca lui e importantă pentru el.

Cam asta e scuza pe care o bagă oamenii atunci când nevoile lor nu sunt satisfăcute.

— Oricum, nu i-am zis că vin aici. Probabil că nici n-a observat că mi-am luat catrafusele.

O compătimesc. M-am simţit şi eu aşa mult timp. Am continuat să mă prind de orice lucru care să mă mulţumească, fie că era benefic sau nu. Totuşi, cum

aş putea să ştiu dacă ceva îmi prieşte, dacă nu aflu singură? E nevoie de mai multe încercări şi greşeli pentru a-mi da seama de toate sfaturile bune pe care le-am ignorat pe parcurs.

Când sosesc băuturile noastre, termină ultima picătură de bere şi o începe pe următoarea.

Gata cu discuţiile astea, anunţă ea, trecându-şi o mâna prin păr.

E tunsă scurt, arată mai dură aşa.

= M-am plictisit de mine.

__ OK. să înceapă distracţia. atunci?

__ Oacă-mi aduc bine aminte, trebuie să-mi iau revanşa

. Di-i drumul, West!

O urmăresc până la masa de biliard, unde jucam două partide şi se lasă cu egalitare. De acolo, coborâm pc faleza, unde Trina bea multe rAor-uri şi beri, cantitate care ar putea ucide un bărbat de două ori mat marc decât ea.

E o uşurare, de fapt. Un gust al vieţii de dinainte, dar fără mahmureala de după. Şi e incredibil câte observi când nu eşti beată. Spre exemplu, tipul care se dâ la Trina, când mergem în cel de-al doilea bar. Ea crede câ are 25 de ani, dar, de fapt, dacă e să socotim după urma de pc deget lăsată de verighetă, aduce mai mult a unul de 40, dat cu spray de bronzare şi cu botox. Beau amândoi câteva pahare, înainte sâ-l pună să cânte la karaoke doar de amuzament, de parcă ar fi bufonul ei personal. Mi-ar părea rău pentru tip dacă nu aş fi fost sigură că are un copil acasă, pe undeva, al cărui fond pentru facultate va fi puţin mai gol după această criză de

vârsta a doua.

— N-avea 40, insistă ea, vorbind destul de tare, cât mergem pc trotuar în căutarea noului bar. Era de la lumină!

— Scumpo, avea păr alb pe piept.

Trina simte un tremur de repulsie care-i vibrează prin fiecare membru. Scoate un zgomot de zici că-i vine să vomite, în timp ce eu nu mai pot de râs.

— Nu, se plânge ea.

— Ba da, îi confirm eu printre chicoteli.

— Da, păi, tu unde erai? Anunţă-mă data viitoare. Dă din mâini sau fa ceva!

— Care e semnul pentru testicule lăsate care se leagănă? Acum amândouă ne stricăm de râs.

Noaptea, faleza e ca o fâşie de lumini şi muzică. Sunt magazine cu panouri în culori neon şi vitrine luminoase. Sunt oameni care ies din baruri, iar muzica se amestecă cu acrul umed şi sărat. Sunt restaurante cu terasele pline de turişti şi de suveniruri. La fiecare pas, un tânăr îţi prezintă oferta de două băuturi la preţ de una, sau chiar intrarea pe gratis.

— Muzică live, spune unul dintre ei, întinzându-i pliantul verde pal Trinei, reclamă la barul de după colţ. Intrarea liberă până-n miezul nopţii.

— Faci pane dinrr-o trupă?

Ochii ii sclipesc de interes. Trina arc acel ceva. Flirtează într-un mod vag, ameninţător. E foarte amuzantă când a băut puţin. După mai multe pahare, e ca o petardă aprinsă de care nu mai poţi să scapi. Stai acolo, aştepţi, priveşti. Eşti sigură că dacă încerci să intervii, va exploda şi te va lăsa şi fără degete, şi fără sprâncene.

— Ââ, da, spune el, ascunzându-şi teama în spatele unui zâmbet vioi.

Unii băieţi vor femei sexy, înfricoşătoare, alţii au un simţ de autoconservare.

— Cânt la bas.

E drăguţ, parcă-i scos dintr-o trupă de rock de pe Disney Channel. E genul băiatului care a crescut cu părinţi care îi susţineau laturile creative şi care puneau în faţa lui o farfurie de fursecuri proaspăt

scoase din cuptor, în timp ce îşi făcea temele. N-o să-i înţeleg niciodată pe ăştia aşa de echilibraţi.

Oh, zâmbetul ei pofticios se lasă într-o grimasă. Păi, nimeni nu-i perfect.

Acceptăm invitaţia, oricum, mai mult pentru că arc cea mai apropiată toaletă pentru care nu trebuie să plătim. Trina şi cu mine stăm la coadă pe un hol murdar, cu pereţii acoperiţi de fotografii înrămate de la concerte şi graflîti. Miroase a lichior ieftin, mucegai şi transpiraţie acoperită cu parfum.

— îţi dai seama ca probabil i-ai stricat starea omului, nu?

— Ei hai, lasă-mă.

— Serios. O să aibă ghinion zece ani dc-acum încolo. Dacă ajungea să fie următorul cel mai bun basist american? .Acum o să ajungă să aspire plinte la spălătoria auto Spit Shine.

— Lumea arc nevoie de basişti, spune ca, dar ce vină am eu că nu sunt atât de atractivi?

— Paul McCartney a cântat la bas.

— E ca şi cum ai spune că Moş Crăciun e sexy. Ce urât, Gen.

Şase femei ies din baia cu o singură toaletă, râzând. E rândul meu şi al Trinei. îşi dă cu puţină apă pe faţă în timp ce cu intru să fac pipi.

După ce am terminat amândouă şi nc-am spălat pe mâini, Trina scoate o mica pudrieră din poşetă. în ca, o pungă mica de plastic cu un praf alb. Bagă degetul în punguţă ca să strângă puţin sub unghie, apoi trage pe

nas. Mai ia puţin şi pe cealaltă nară, apoi împrăştie excesul pe dinţi şi trage.

— Vrei şi tu? îmi oferă ea pudrieră.

— N-am nevoie.

Cocaina n-a fost niciodată viciul meu. Am fumat de toate şi am băut ca un marinar. Am mai încercat şi LCD din când în când. Dar n-am fost niciodată tentată de chestiile astea mai tari.

— Haide, încearcă ea să mă facă să iau şi eu. Nu am zis nimic toată scara, dar treaba asta a ra cu sobrietatea îmi cam strică cheful.

— Cred că tu ai destul chef *pentru* amândouă, ridic eu din umeri.

Ochii ei mari cât cepele parcă mă *roagă să* ma droghez şi eu.

— Doar puţin şi rac.

— Păi şi dacă iau şi eu, cine o să te mai oprească din a merge acasă cu un vânzător de maşini de vârstă mijlocie.

— Ai şi tu dreptate, West.

Mă lasă în pace şi-şi închide pudricra, *pe* care o bagă în geanta ei.

Fiecare fiice ce vrea. Nu o judec. Cu toţii avem modurile noastre în care ne adaptăm situaţiilor şi nu sunt eu în măsură să învinuiesc pe cineva din cauza lor. Nu e treaba mea.

— Deci tu chiar eşti serioasă când zici *câ te laşi de* vicii? întreabă ea în timp ce ieşim din toaletă şi căutăm

o masă aproape de spectacol.

Zărim una de două persoane chiar lângă scenă şi mergem direct spre ca.

— Da, aşa cred, dau cu încet din cap.

Sunt destul de mândră de mine, de fapt. Stăm de o noapte întreagă împreună şi încă nu am dansat pe o masă şi nici nu am furat vreo rişcă cu trei roţi. Ma distrez, şi chiar nu mi-e dor să beau. Ăsta chiar e un progres.

Scoate o burelcuţă din poşetă şi aprobă din cap.

Să bem pentru asta! Fie ca ficatul tău să-ţi aducă mulţi ani de sănătate şi prosperitate!

U naiba, dacă până şi Trina mă acceptă aşa cum sunt acum, poate că încă mai există o speranţă.

Poate chiar pot să mă ţin de schimbarea asta şi nu mă mint singura.

în timpul concertului, ni se mai alătură şi alţi oameni. Un grup de prieteni cu care am fost la liceu şi-au tras câteva scaune la masa noastră. Pe unii dintre ei, cum ar fi Colby şi Debra, nu i-am mai văzut de ani întregi. Când a doua trupă care a urcat pe scenă a început să cânte covcr-uri din anii ’90, toată lumea a luat-o razna, cântau din toţi plămânii versurile greşite şi zici că aveau prune în gură. Când Trina şi cu ceilalţi se duc afară, la locul de fumat, suntem toţi iară suflare şi răguşiţi. Eu sunt la bar, îmi comand un pahar mare de apă cu gheaţă şi am grijă de poşeta ei. îmi scot telefonul din buzunar şi văd că am un mesaj de la Evan.

Evan: *Nu mi-ai cerut încă să te scot de acolo. Asta e un semn bun?*

Trebuie să recunosc, avea dreptate. Ieşirea asta cu Trina mi-a confirmat multe bănuieli. Nu a fost atât de catastrofal pe cât mi-am imaginat eu c-o să fie. Dar cu siguranţă nu am de gând să-i spun asta. Nu trebuie să-i mângâi şi eu ego-ul.

Eu: *Suntem pe strada 95 cu un vânător de recompense cu un singur ochi fi lupul lui pe urmele noastre. Trimite fi tu nifte gustări.*

(ănd simt ci mi bate cineva *pe* umăr, sunt impresionaţi ci a reuşit Evan şi ne găsească atât de repede Dar cind m-am întors, am dat de materialul din poliester închis la culoare şi plisat al uniformei şi de burta mare a lui Rusty Randall.

— Genevieve West. mi apuca el de încheieturi şi-mi suceşte mâna la spate. Eşti arestată.

— Cum? De ce? rămân eu cu gura căscată.

Mă dâ jos de pe scaun, abia reuşind să mâ echilibrez. Oamenii din jurul nostru se dau mai în spate, alţii ¡şi scot telefoanele ca să filmeze. Bliţurile mâ orbesc, iar eu încerc sâ înţeleg ce mi se întâmplă.

— Deţinerea de substanţe interzise.

îmi duce şi celalalt braţ la spate şi simt cătuşele. Adjunctul Randall ia poşeta Trinei, scotoceşte prin ca, apoi scoate pu- dricra şi o deschide, găsind punguţa cu

cocaină.

— Nici măcar nu e geanta mea! urlu eu.

Instinctul îmi spune să o iau la fugă sau să mă zbat sau... ceva. Mă uit disperată spre locul de fumat.

Apucându-mă de braţ, îmi şopteşte la ureche:

— Ar fî trebuit să părăseşti oraşul ăsta cât ai avut ocazia.

28.

Genevieve

.Afară, sunt împinsă pe pan ea laterală a maşinii lui Randall, cu faţa spre geam, în timp ce ei îşi trece mâinile grase şi transpirate pe braţele, coastele şi picioarele mele.

— Adori să faci asta, spun eu printre dinţi. Perversule!

Îmi ia telefonul, cheile şi buletinul din buzunare şi le aruncă pe capota maşinii, împreună cu poşeta Trinei.

— Ştii care e problema ta, Genevieve? Nu prea eşti discretă.

— Ce dracu* vrea să însemne asta?

— Era doar o chestiune de timp până când aveai să greşeşti din nou.

îşi trece degetele prin părul meu de parcă aş avea nişte ace şi poate şi un cuţit *bourie* ascuns pe acolo.

— Ţi-am spus, am ochi peste tot.

— Atunci pârâcîoşîi tăi sunt chiar mai proşti decât tine. Tu eşti aia în cătuşe, mă ia el în derâdere.

După ce termină cu *pipăitul. încerc* sâ mă întreb cine ar fi putut să ştie de praf. Oare *persoana* aia care i-a vândut drogurile Trinei? Sau să-şi *fi dat cineva cu părerea?* Oricare dintre opţiuni parc *la fel de improbabilă. Dar cine ştie ce* afaceri dubioase are Randall? Omul e cât se poate de corupt.

îmi trece prin cap că, atunci când nu eram lângă Trina ori când vreuna dintre noi era la bar sau *la toaletă se prea* poate sâ fi tras pe nas de faţă cu toată lumea. Era nevoie de o singura persoană care să ne vadă împreună şi care să sară cu concluzii.

Randall aruncă lucurile mele şi poşeta Trinei într-o pungă de plastic pe care a luat-o din portbagaj. Apoi, cu un rânjet bolnav, deschide uşa din spate şi-mi împinge capul, ca să mă bage în maşină.

— îmi pare rău pentru miros, zice el, dar n-am avut timp să curăţ voma tipului de dinaintea ta.

Cât voi trăi, n-o să uit niciodată cum şi-a aşternut zâmbetul ăla *sadic pe faţă când a* trântit portiera. O să i-l şterg de pe mutră, chiar dacă e ultimul lucru pe care îl *fac în viaţa asta.*

în biroul şerifului, mă aşez pe un scaun de plastic, lângă un perete, pe un hol îngust, cu toţi beţivii şi scandalagiii, prostituatele şi alte victime supărate prinse în capcana din seara asta.

Hei! striga băiatul din frăţie cu nasul însângerat de la capătul rândului când vede un poliţist care trece pe lângă el. *Hei! Şi* mi-l *dai pe* rata la telefon! M-auzi? Tata o sâ te omoare!

Mai raci! se aude un localnic cu un ochi vânăt, care se uită spre tavan, aşezat la câteva scaune depărtare. Nu-i pasă nimănui de tăticul tău idiot.

_ O s-o încasezi! Voi toţi, idioţilor, o s-o încasaţi!

Tipul se tot foieşte în scaun şi-mi dau seama că l-au încătuşat şi pe el.

— O sâ vă pară râu când o să apară tata!

— Bă! se aude localnicul. Deja îmi parc rău. Dacă trebuie $â te mai aud şi pe tine cum te tot plângi ca un prost, mai bine îmi dai un pistol. O sâ-mi dau cu el în cap până mor.

Sunt obosită, mi-e foame şi trebuia să ajung la baie cam de când m-a obligat Randall sâ mă urc în maşină. Tot mişc din picior, anxioasă că trebuie să stau aici şi să aştept. Mintea mi-o ia razna, gândindu-mă cum intră Trina în bar şi vede că am dispărut cu poşeta ei. Mă întreb dacă s-a prins ce s-a întâmplat. Mă gândesc la şansele ca ea să fi luat legătura cu tatăl meu sau cu unul dintre fraţii mei, având în vedere că telefonul ei se află probabil într-un dulap cu dovezi chiar acum. Apoi îmi dau scama că, dacă s-a prins, într-adevăr, n-o

să vină după mine. Mai degrabă, o să plece cât mai repede din stat, înainte ca poliţiştii să-i găsească actul de identitate în poşetă şi să pornească în căutarea ei.

— Te descurci bine, îmi spune femeia cu maiou cu paiete şi fustă mini care stă lângă mine şi care e foarte calmă. Nu-ţi face griji! Nu e aşa e rău cum vezi pc la televizor.

— Când putem sâ dăm un telefon? Ni se dă voie să sunăm pe cineva, nu?

în mod ironic, de câte ori m-am băgat şi ieşit din neca- ^ti. nu am mai fost adusă niciodată la secţia asta dc poliţie. Având în vedere stilul meu de viaţă anterior, probabil că ar fi trcbuiî şi depun un efort mai mare ca ii înţeleg roate detaliile sistemului de justiţie penali.

Ca răspuns, femeia Işi înclini capul pe spate şi închide ochii.

— Fă-te confortabili, scumpo. Mai durează puţin.

«Puţin" e un eufemism. Trece mai mult de o ori pini « ne ia amprentele. încă o ora să ne facă fotografii. Apoi Incâ una de aşteptare. Mi se pare ca fiecare poliţist vine să mi privească amuzat sau satisfăcut. îi recunosc pe unii dintre ei care îmi arătau cu degetul sau făceau mişto *de mine când* eram în liceu. îmi lasă sentimentul crunt că n-am absolut nicio putere închisă aici, şi stau pe un hol destul de bine luminat. Între zidurile astea, ei au toată autoritatea, iar noi nu avem niciuna. Suntem vinovăţii depravaţi pentru că aşa au hotărât ei. Nu suntem demni de respect sau decenţă umană. E

destul cât să-l să radicalizez» chiar şi pe cel mai fraged locuitor din suburbie.

Mai trece încă o oră în care trebuie să completăm hârtii, iar apoi suntem duşi în celule. Bărbaţii separat de femei. Mă dor încheieturile şi observ că deja am vânătăi când mă aşez pe o banca, lângă o femeie fără adăpost care doarme. în colţ, o turistă blonda, probabil de vârsta mea, plânge în tăcere cu capul în palme, în timp ce prietena ci stă lângă ea, pârând plictisită. Toaleta şi chiuveta din metal de pe perete miros ca toate băile din barurile din oraş, şi parcă nici nu-mi mai vine sâ mă uşurez.

Cândva, în miezul nopţii, îmi aud numele, şi asta îmi distrage atenţia de la a mă gândi de unde vin toate petele alea de pe podea

Mă uit spre barele de fier şi aproape izbucnesc în lacrimi, îl văd pe Harrison, îmbrăcat în uniformă.

Pentru câ noaptea asta nu era deja destul de jenantă.

Fără tragere de inimă, mă ridic şi mă apropii de el.

— Se justifică, nu? E ca o emisiune cu întâlniri pe nevăzute.

— Am auzit câ eşti aici şi am venit cât de repede am putut. Chiar pare îngrijorat.

— Eşti bine? Se comportă cineva urât cu tine?

Nu ştiu daca mă întreabă despre oamenii din interiorul celulei sau despre cei din exterior.

— Sunt bine, date fiind circumstanţele, zâmbesc eu ironic. Presupun câ nu vrei să-mi arunci din greşeală vreo cheie şi să pleci, nu?

— Bine, spune el, şoptind. Dar trebuie să pari convingătoare, ca sâ le spun câ m-ai bătut când am încercat să te opresc.

— Serios vorbind, cum se procedează aici? Am bani. Dacă îmi poţi plăti cauţiunea, îţi dau banii apoi. Nici măcar nu m-au lăsat să sun pe cineva încă.

îşi întoarce privirea şi oftează frustrat.

— Şeriful a plecat din oraş la un eveniment de familie, aşa că nu se grăbeşte nimeni cu toate hărţogăraielc.

Asta înseamnă că orice speranţă că şeriful Nixon ar putea sâ-şi dea seama că sunt aici, şi cel puţin să-l anunţe pe tatăl meu, mi-e spulberată. Nu eram sigură, dar Hal Nixon şi tata joacă poker lunar şi au devenit prieteni în ultimii doi ani. M-am gândit că, dacă aş fi extrem de norocoasă, Nixon m-ar lăsa să explic că toată

chestia asta e o neînţelegere şi că nemernicul ăia răzbunător a făcut din ţânţar armăsar.

— Nu pot stabili cât e cauţiunea până nu depun ei cererea dc arestare, continui Harrison. Nu ştiu de ce durează atât cu apelurile telefonice. Mă duc sâ mâ interesez.

N-am făcut nimic, îl privesc eu fix în ochi. E lovitura lui Randall. din nou. Ai văzut şi tu cum e. Are ceva cu mine.

Vom îndrepta situaţia, spune el, dar se observă pe faţa lui câ nu ştie ce să creadă.

Nu că mă simt deosebit de mărinimoasâ, având în vedere situaţia mea actuală, dar am avut ceva timp sâ mâ gândesc profund în ultima vreme şi pot înţelege câ viziunea fragilă a unui poliţist începător asupra lumii poate câ c puţin zguduită arunci când se confruntă cu atâtea prostii care bar la ochi. La urma urmei, ăştia sunt oamenii lui.

— A fost drăguţ din partea ta sâ vezi ce fac. Chiar dacă voiai doar să vezi dacă, într-adevâr, sunt aici, spun eu, încet.

îşi mai relaxează şi el umerii.

— îmi parc rău. Simt câ ar trebui sâ fac mai multe, dar nu prea am ce.

— Uite cum facem, mă întind eu printre bare ca sâ-l iau de mână, când o sâ mă pună pe scaunul electric, o să vreau să dai tu de manetă.

Doamne fereşte, tuşeşte Harrison ca să înăbuşe un râs. Eşti o figură!

Asta e un mod frumos de a spune că e bine sâ fiu luată în doze mici.

— Da. Mi se spune des.

- Mă duc să Văd ce pot să aflu. O să încerc să revin, daca pot. Vrei sâ sun pc cineva sâ vină?

Scutur din cap. Oricât de mult aş vrea sâ ies de aici, ar fi mai râu daca tata ar primi un telefon de la Harrison. şi nu la mine. Plus câ deja m-am obişnuit cu mirosul de aici.

. Haide, poliţistule. Fugi de aici.

Dâ din cap trist şi o ia la pas.

Nu se mai întoarce. în schimb, trec o noapte în care n-am dormit şi o dimineaţă în care am aşteptat nerăbdătoare să mâ lase cineva să dau un telefon.

— Tată...

Ruşinea pe care am simţit-o când mi-a răspuns, ştiind ce urmează să-i zic – am avut toată noaptea la dispoziţie să găsesc ce să-i spun, şi tot mă simt nasol.

— Uite, sunt la secţie.

— Eşti bine? Ce s-a întâmplat?

Îngrijorarea tatălui meu pare peste măsură.

Detest asta. Stau lângă un telefon prins în perete, cu un rând mare în spatele meu, şi scorojesc anxioasă cu unghia mare vopseaua ciobită. Mi se face greaţă când încerc să scot cuvintele pe gură:

— Am fost arestată.

Tata e tăcut cât mă grăbesc să-i explic ce s-a întâmplat. Câ poşeta nu era a mea. Că Randall are ceva cu mine. Şi cu cât vorbesc mai mult, cu atât sunt şi mai supărată. Toate astea au început când nu am acceptat avansurile sexuale ale unui bărbat căsătorit, care se întâmpla să aibă insignă. M-am simţit vinovată atât de mult timp că i-am distrus familia când m-am îmbătat şi am intrat peste ei în casă. Dar mi-am dat seama că n-a fost vina mea. A fost vina *lui.* De un an mtreg. el a pus în mişcare tot lanţul de evenimente, pentru

că c o persoană bolnavă şi meschină. Ar fi rrebuit să-l lovesc sub centură când am avut ocazia.

— Jur, tată, nu era pudriera mea. Fac test antidrog. Fac orice!

Simt cum mi se strânge inima în piept.

— Crede-mă! Nu mai sunt ca înainte.

Mă opresc. Tata e tăcut, iar eu încep să intru în panică. Dacă i-a ajuns până-n gât comportamentul meu, şi întâmplarea asta a umplut paharul? Dacă are de gând să mă lase aici să-mi învăţ lecţia de care ar fi trebuit să-mi spună cu mult timp în urmă? Dacă renunţă la fata lui răzvrătită şi inutilă, care oricum avea să îl abandoneze şi pe el, şi afacerea familiei? •

— Sigur eşti OK? întreabă el, ursuz.

— Da, sunt bine.

— Bine, stai liniştită, copilă. Sunt pe drum.

Trec doar câteva minute până când un poliţist îmi strigă numele şi deschide celula. în timp ce mă conduce din zona aia de aşteptare şi printre nişte birouri, sunt uşurată că Randall nu pâdeşte pe undeva, aşteptându-mă. După prima noastră confruntare de când m-am întors în Bay, am înţeles că avea un motiv egoist să mă urmărească. Când a apărut să ne facă probleme mie şi lui Harrison după întâlnirea noastră, mi-am zis c-o să mă tot calce pe coadă încontinuu. Dar asta le-a întrecut pe toate. Şi cine ştie ce altceva mai pregăteşte împotriva mea? De data asta, mă aruncă după gratii. Data viitoare, poate că nu va fi mulţumit de mijloacele convenţionale de răzbunare. N-aş vrea deloc să văd ce se întâmplă când va decide să fie creativ.

Poliţistul deschide uşa biroului şi anunţi dl am ajuns. Şe rifui e Imbricat intr-un tricou polo şi sti la masă. Tatăl meu v ridică dc pc scaun şi încuviinţează din cap.

— Eşti în regulă? mă întreabă el.

- Da.

Mă rog. pc cât dc bine se poate să fiu acum. Când văd o pungă din plastic şi un pahar de cafea pe marginea mesei, ridic o sprânceană.

— Alea sunt pentru mine?

— Da. ţi-am luat ceva de mâncare. M-am gândit că ţi-c foame, spune tata.

Deschid punga şi practic înghit direct cele două sandvişuri cu câmaţi şi ouă. Nici n-apuc să le savurez, că dau repede pe gât cafea neagră şi fierbinte, dar mă simt mai bine. Nu mai am privirea împăienjenită, stomacul meu nu se mai luptă să supravieţuiască. Deşi acum chiar trebuie să ajung la baie.

— Trebuie să spun, începe şeriful Nixon, îmi parc foarte râu pentru toată încurcătura asta.

E şi ăsta un început.

— M-am uitat prin geantă, continua el. Buletinul, cârdurile dc credit, alte lucruri personale, toate sunt ale unei domnişoare pe nume Katrina Chetnik.

Mă uit înspre rata, apoi spun:

— Asta am încercat şi eu sa le zic.

Tata dă din cap, apoi se uită la domnul din spatele biroului.

— Să ai o poşetă lângă tine într-un bar aglomerat nu e o crimă, nu?

— Nu, nu este.

în apărarea şerifului, şi el pare destul de iritat de toată situaţia asta. Supărat că a fost târât aici într-o duminică, să rezolve problema.

— Vom încerca să găsim proprietarul ei.

Asta înseamnă că problemele Trinei de abia încep. Dar nu pot să zic câ-mi pasă prea mult. După ce am petrecut o noapte întreaga la închisoare, n-am de gând să mă bag eu în problema ei. Ştia care erau riscurile. A fost de toată jena să mă lase acolo singură cu cocaina ei.

Se aude un ciocănit scurt. O clipă mai târziu, Rusty Randall intra în birou. Aparent a *fost* chemat e acasă, în moment ce e îmbrăcat într-un tricou şi blugi, şi mă ur puţin că a fost trezit de un telefon urgent de la jefol lui care i-aspus *să-fi mijit fundul la secţit-*

Randall se uită mai întâi la mine, apoi la tatăl meu. Nimic din scena asta nu-l atinge câtuşi *de* puţin. Cu mâinile în şolduri, stă în mijlocul încăperii.

— Aţi vrut sâ mă vedeţi, domnule?

— Rusty, o s-o trimitem pe domnişoara West acasa, cu scuzele noastre sincere pentru încurcătură. Tu o să te ocupi de documente. Vreau

să văd raportul pe biroul meu până la terminarea programului de azi.

— în regulă, spune el, scurt.

Randall nici măcar nu clipeşte spre mine.

— Am acţionat în temeiul unei cauze probabile. Acţiunile mele au fost în totalitate adecvate. Bineînţeles, vă respect decizia şi mă voi ocupa de documente.

Laşul!

Dar ştim amândoi că mai degrabă s-ar epila cu ceară decât să-şi ceară scuze sau să-şi recunoască greşeala. Nu

prea mă afectează pe mine, pentru că nu-mi pasă ce crede omul ăla.

— Ronan, începe şeriful Nixon, du-o acasă. Domnişoară Wcst..., mă priveşte el pentru o clipă, nu-mi imaginez vreo circumstanţă în care să ne mai vedem pe aici vreodată.

Nu sunt sigură cât de multe ar trebui să înţeleg din afirmaţia lui. Dacă vrea să se asigure câ nu mai vor fi arestări necinstite sau dacă se aşteaptă să mă sperii. Oricum, nu, nu cred că ne vom mai vedea. Nu dacă mă asigur eu de asta.

— Nicio şansă, cad eu de acord.

în ciuda faptului că numele meu este curat acum, călătoria acasă nu face decât să-mi intensifice ruşinea. Oi fi fost cu arestată pe nedrept, dar tatăl meu a trebuit să-l sune pe şerif la prima oră ca să-şi scoată singura fiică din închisoare. A fost umilitor, aşa că bănuiesc că nici lui nu i-a picat bine.

— îmi parc rău, spun cu, privindu-l, dar cl nu-mi răspunde, iar acum mă simt şi mai vinovată. îmi dau seama că ce fac se reflectă asupra ta şi a afacerii. Şi chiar dacă drogurile nu erau ale mele şi nu Ic consumam, tot m-am băgat singură în mizeria aia. Ştiam că Trina avea cocaină şi ar fi trebuit să plec. Pentru că, să fim sinceri, acum câţiva ani, toţi ar fi crezut că era poşeta mea.

— în primul rând, spune el, nu sunt supărat.

Se uită la drum în timp ce îşi încordează maxilarul, de parcă ar încerca să-şi pună ordine în gânduri.

— Ai făcut şi greşeli, normal. Dar au trecut doi ani şi nu mai eşti aceeaşi fată, zice el, încet. Aş fi venit să tc scot indiferent de ce mi-ai fi spus. Eşti fiica mea, Genevieve, se

uită tata la mine. Dar să-ţi intre în cap, nu m-am îndoit nicio clipă de

rine. Să nu crezi di n-im observat achimbârlle pe care le-ai ftcur. Ele chiar contează.

Simt un nod În gât. Dintr-odată. Imi vine În minte că am petrecut atăt de mult timp încercând să ma conving că m-am schimbat, încât nu mi-am dat seama când alţi oameni au început sâ vadă progresul. Tatăl meu. Prietenii mei. Evan.

Nodul mai că mă sufocă arunci când încep să vorbesc.

— Nu am vrut să crezi că s-a întâmplat asta *dintre* criza de isterie sau pentru că am recidivat. Sau din cauza mamei sau...

Dar nu mai continui. Nu bagă de seamă că am adus o în discuţie, iar eu regret instantaneu.

— Dar nu e deloc cazul. încerc atât de mult să fiu o persoană mai bună, să mă iau mai în serios şi să îi pun pe alţii să facă la fd. Nu aş face pe nebuna, mai ales acum că am un nou loc de muncă, pc care îl încep curând.

Tata aprobă încet din cap.

— Da. Nu ştiu dacă ţi-am zis asta când ai menţionat de hotel, dar sunt mândru de tine, copilă! Ai putea să ai o carieră frumoasă în domeniul ăsta.

— Asta e planul, îi zâmbesc eu pe jumătate. Şi nu, nu mi-ai zis că eşti mândru. Dacă-mi aduc bine aminte, ai zis „felicitări” şi apoi ai bombănit ceva de Shane care o sâ fie un manager nasol.

— Nu-mi plac schimbările, chicoteşte el, timid.

Cui îi plac? ridic eu din umeri. Nu-ţi face griji. Nu-I lăsăm *pc* Shane să se apropie de biroul ăla. Ţî-am promis că o sâ te ajut cu interviurile de angajare. O să găsim un manager şi mai bun decât mine.

— Mă îndoiesc, zice tata ursuz, şi să fiu a naibii dacă nu creşte inima în mine când îl aud, parcă uit şi să respir.

— Hei, măcar înlocuitorul meu nu o să aibă cazier, spun eu, ca să mai destind atmosfera.

— Care-i treaba cu Rusty, oricum? mă întreabă tata, uitându-se la mine, suspicios. Arc ceva cu tine sau ce vrea?

Oftez şi îi spun adevărul. O bună parte din el, cel puţin. Sunt nişte chestii pe care nu i le-aş spune tatălui meu. Dar a înţeles ce s-a întâmplat. Cum m-a abordat Randall în bar. Cum mânia şi băutura peste măsură m-au împins în sufrageria lui şi cum i-am traumatizat familia. I-am zis şi despre ameninţările şi certurile care tot au loc de atunci.

— Dă vina pe mine pentru că i-am distrus familia, recunosc cu. Şi cam asta am făcut...

— Bărbatul ăla şi-a facut-o cu mâna lui.

Tata parc rece şi nemilos. Randall arc face bine să nu-l întâlnească pe vreo alee întunecată prea curând.

Stăm în tăcere ceva timp. îl las să proceseze toate informaţiile pe care tocmai le-a primit. Şi atunci îmi dau seama că am luat-o pe drumul mai lung spre casă. Palmele mi se umezesc. Bănuiesc că asta e discuţia pe

care am tot amânat-o de când m-am întors acasă.

— Tu semeni cel mai mult cu mama ta, spune el, dintr-o- dată, fară să-şi ia, totuşi, privirea de la drum. Ştiu că nu v-aţi înţeles. Dar jur că eşti fix ca ca, când era tânără. Era foarte nebună pe atunci.

Mă las pe spătarul scaunului, uitându-ma pe fereastră la căsuţele pe lângă care trecem.

îmi vin în minte imagini cutremurătoare şi neclare cu mama. Devin şi mai tulbure pe zi ce trece, detaliile se estompează.

— A schimbat-o mult familia. Cred că cu am schimbat-o primul, ca să fiu sincer. M-am întrebat mult în ultima vreme, ştii, dacă i-am distrus entuziasmul, când am vrut să avem o familie marc.

— Nu înţeleg, îl fixez eu cu privirea.

— Era o femeie energică, plină de viaţă când am întâlnit-o. Şi puţin câte puţin s-a stins. Nici nu ştiu dacă a conştientizat până când nu a dispărut de tot.

— Mi-am dat seama că era aşa din cauza noastră, iar vocea îmi trădează emoţia. Am presupus că nu ne place, că poate nu ne ridicam la aşteptările ei.

Tata inspiră adânc, apoi oftează.

— Mama ta a suferit dc o depresie postnatală dură după ce l-a născut pe Kcllan. Apoi am aflat că era însărcinată cu Shane, iar asta parcă a ajutat un pic pentru ceva timp. Adevărul c că nu ştiu dacă şi-a dorit atât de mulţi copii pentru că eu i-am vrut, sau pentru că spera că următorul o va scăpa dc boală. Că va aduce pe lume încă unul, şi acesta o va vindeca.

Se uită la mine, plin de rcmuşcări şi tristeţe, apoi continuă:

— Când l-a născut pe Craig, ceva s-a schimbat. Nu a mai avut depresie. Hormonii sau substanţele chimice care ar fi trebuit să intervină, să ajute femeia să se apropie de micuţ ci bine, îşi făcuseră, în sfârşit, apariţia. Dar asta a facut-o să se simtă şi mai vinovată. încercase atât dc mult sâ formeze legături cu voi toţi şi se lupta constant cu depresia, gândurile întunecate, iar apoi cu Craig a fost dintr-odată atât de uşor şi...

Expiră istovit, cu privirea încă îndreptată spre drum. Până începe sa vorbească iar, eu sunt anxioasă şi deja cu nervii întinşi la maximum.

— Doamne, Gen, nici nu ai idee cât de mult a sfâşiat-o că se înţelegea atât de bine cu Craig, când relaţiile ei cu ceilalţi erau atât de dificile. îi era foarte frică să fie o mama rea, şi a zdruncinat-o total. Nu a reuşit să treacă peste faptul că vă traumatiza. Nu ştiu tot cc-i trecea prin cap lui Laurie, dar trebuie să înţelegi câ nu a fost vina ei. Substanţele chimice din creierul ei sau lucrurile care au determinat-o să se comporte aşa, alea erau problema. S-a urât pe sine cel mai mult.

Mă usturǎ ochii. Nu am privit niciodată din unghiul ăsta. Nu era subiect de discuţie în familia noastră. Se simţea de parcă ne urăşte, aşa că noi asta credeam. Sau doar eu, cel puţin. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că se confrunta cu o boală pe care nu era capabilă să o controleze şi de care chiar îi era ruşine. Probabil că i s-a părut mult mai uşor să nu mai încerce, să se

îndepărteze de frica de a-şi distruge copiii. Dar, Doamne, cât de mult am suferit roţi din cauza asta...

Nimic nu ne poate schimba copilăria, toţi anii ăia în care n-am avut o mamă. Durerea şi chinul prin care am trecut când crcşteam, gândindu-ne că naşterea noastră, o decizie la care noi n-am luat pane, a fost motivul pentru care ne-a detestat. Dar mărturisirea dureroasă a tatălui meu, acest detaliu nou şi trist, schimbă cu mult ceea ce simt acum pentru ea. Cum o privesc acum.

Şi cum mâ privesc şi pe mine.

29

Evan

Sc întâmplă ceva ciudat azi. Am o echipă de muncitori ia o casă avariată de furtună, pe care o renovăm pentru o ţipă înotătoare şi, de la prânz, băieţii s-au purtat ciudat. îmi tot aruncă priviri pe furiş şi aud bârfe. Oamenii tac când intru într-o cameră, dar simt cum mă privesc mereu. E destul de înfiorător. Fix ca-n scena de dinainte ca roboţii se întoarcă la unison şi să înceapă să-şi nimicească ţinta ghinionistă. Jur, dacă încearcă cineva să mă pipăie sau să-mi ia gâtul, eu iau un baros şi dau direct sub centură.

în baia dc la etajul doi, îl găsesc pe şeful de tură, pe Alex, şi pe tipul care trebuia să pună cada, privind intr-un telefon.

— Grady, sunt destul de sigur că ne-ai facturat pentru vreo treizeci de orc suplimentare la slujba aia din Poppy Hill. spun eu cu voce ţarc, iar tipul cu cada tresare şi îşi bagă mobilul în buzunar. Cum crezi că va reacţiona Ixvi când li voi spune că eşti aici sus stând pe telefon, frecând menta?

Mă descurc şefii, n-o să fie probleme. O să terminăm astea azi. îşi agită Grady degetul între cada, chiuveta şi toaleta care au mai rămas de instalat. Nu-ţi face griji.

E uimitor cât de drăguţi devin oamenii când tu Ic plăteşti salariile.

îi fac semn şefului de tură să mă urmeze în hol. Eu am garantat pentru el când a primit slujba. Păşim într-unul dintre dormitoarele goale, unde îmi mijesc ochii.

— Ce dracu au păţit toţi azi?

Ezită să-mi răspundă, îşi dă jos şapca şi se scarpină în cap, apoi şi-o aşază şi o răsaşază pe cap, sperând că n-o să mai aştept un răspuns. Mă face să-mi ies din minţi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat? cer cu să ştiu.

— Da, deci, ăăă....

Dumnezeule mare!

— Păi, se zvoneşte că Genevieve a fost arestată pentru posesie dc cocaină sau ceva de genul.

— Ce?

Pur şi simplu împietresc.

— Când?

— Aseară. Adică, lumea zice că transporta un kilogram dc cocaină unui agent sub acoperire, dar ăsta nu e neapărat adevărul. După cum am auzit eu dc la vărul meu care lucra aseară la bar, un poliţist a intrat şi i-a găsit droguri în poşeta, doar că ea spunea că nu era poşeta ei. Oricum, fata aia Irina a câutat-o după tor incidentul ăla.

Fîr-ar să fid

— Nu eram siguri dacă al auzit, continuă Alex.

Deci băieţii...

— Da, OK, scutur eu din mână, ca să se oprească din vorbit. Întorceţi-vă la muncă. Şi spune-le să lase naibii telefoanele! Nu primeşte nimeni plată peste program că staţi $3 vă bateţi joc.

Trina.

Fireşte.

Ar fi trebuit să mă aştept la asta. Ştim cu toţii foarte bine în câte belele se bagă fata asta. Furia îmi arde gâtul, şi mă învinuiesc pentru ce i s-a întâmplat. De ce oi fi crezut eu că s-o îndemn să se vadă cu ea ar fi o idee bună? Mai ales că Randall e pe urmele ei, încercând să găsească motiv s-o închidă. Dacă m-aş fi gândit puţin la ea şi aş fi lăsat la o parte interesele melc, aş fi ştiut că aici se va ajunge.

La dracul

Nici nu c de mirare că a fugit de mine. Răsturnarea asta de situaţie era atât de previzibilă, încât îi mai rămânea doar să mă lovească cu o bâtă de baseball, doar doar oi sta departe de ea.

Şi după cum s-a dovedit, cu toate eforturile mele de a-i demonstra că a exagerat şi că nu se va întâmpla nimic daca vom fi împreună, i-am arătat din prima că avea dreptate. Eram atât de implicat în a-i explica şi punctul meu de vedere, în a o face să se răzgândească, încât nici n-am stat să mă gândesc la consecinţele de după, dacă totul avea să meargă prost.

Care idiot mai e aşa de egoist?

Şi nici nu e vorba de o consecinţă minoră. I-au pus cătuşe. Probabil că a fost condusă afara ca o criminală, în faţa tuturor localnicilor şi a turiştilor. A defilat prin secţia de poliţie şi a fost înjosită de aceiaşi ticăloşi care i-au tot spus câ nu este bună de nimic toată viaţa ei. Probabil că-i venea să-şi smulgă părul din cap.

Şi cu am facut-o să treacă prin asta.

Am petrecut tot acest timp încercând s-o conving că i-ar prinde bine şi i-ar face viaţa mai uşoară. Ce glumă proastă!

Trec ore bune până să pot să plec de pe şantier, ca s-o văd pe Gen. M-am tot gândit toată ziua dacă s-o sun, dar, în cele din urmă, am decis că e de-a dreptul jignitor să port discuţia asta la telefon, decât s-o fac în persoană. Sau poate sunt un laş care spera că dacă

mai aştept, asta mă va ajuta să-mi dau scama ce să-i spun.

Parchez în faţa casei ei şi tot nu ştiu ce să-i zic.

Craig răspunde la uşă. îmi face semn spre etaj, iar expresia lui îmi dă de înţeles c-o să am *nevoie de noroc.*

— E în camera ei.

Bat la uşă de câteva ori, apoi intru, după ce nu aud niciun răspuns. Gen e în pat, doarme, cu un halat de baie peste pijamale, iar părul ei c încă ud. Aş cam vrea să plec. S-o las să doarmă. Dacă amân momentul asta, poate mai fac rost de timp să încropesc ceva suficient de bun de spus. Dar apoi îşi deschide ochii şi mă vede în dreptul uşii.

— Scuze, spune ea, buimacă, ridicându-se în fund şi sprijinindu-se de tăblia patului. Nu am reuşit să dorm prea mult la secţie.

— Pot să revin.

— Nu, rămâi, spune ea şi-şi strânge picioarele, ca să-mi facă loc. Să înţeleg că ştie deja tot oraşul?

Având în vedere prin ce a trecut, nu arată râu. E un pjc ameţită şi palidă de la oboseală, dar e bine. însă asta nu mă ajută cu nodul din gât pe cart-l simt din cauza vinovăţiei.

— Eşti bine? A încercat să se mai dea la tine?

Să arunc acum un cocktail Molotov prin geamul lui Randall s-ar putea să mă facă sa mă simt mai bine.

— A fost bine. N-a fost mai rău decât statul la coadă la ghişeu, sincer, scutura ea din cap.

— Asta e tot ce ai de zis? Stai o noapte la răcoare şi acum ai prins umorul nicom-urilor din anii 90?

Un zâmbet obosit îşi face loc pe buzele ei şi-mi frânge inima s-o văd aşa.

— Mă gândesc să fac un turneu prin închisoare cu ceva glume noi.

— Mai ştii ceva de Trina?

— Nup, ridică ca din umeri. îi doresc numai bine. Dacă o duce capul, a plecat deja în Mexic.

Când deschid gura ca să mai zic ceva, mâ opreşte.

— Putem sâ nu mai vorbim despre asta? Poate mai târziu, dar acum, nu vreau sâ mâ mai gândesc la asta. A fost o zi lungă.

— Normal.

Mâ ia de mână şi mâ trage să mâ aşez lângă ea, lângă tăblia patului.

— Hei, ştiu că nu ţi-am zis nimic, dar casa arată grozav. Aţi făcut o treabă excelentă cu renovările. Aproape ca-mi pare rău câ sunteţi pe terminate.

— O să-mi fie dor să te văd cum te plimbi prin casa în cămăşile tale de noapte din mătase, privindu-mâ cum transpir.

— Ai o imaginaţie bogată, bufneşte Gen în răs.

— Ah, nu erai tu aia? Probabil că era altă brunetă cu picioarele lungi şi cu sâni mişto.

Mă înghionteşte cu cotul în coaste.

— Voiam să spun că acum că aţi terminat tata o va scoate la vânzare. Camera asta n-o să mai fie a mea. Şi locul este atât de frumos acum, e şi păcat să pleci.

— Avem o mulţime de amintiri bune în camera asta.

îmi amintesc cum mă urcam la fereastra ei după ce toată lumea se culca. Şi cum o scoteam în oraş tot pe acolo.

— Kcllan şi Shanc au încercat să fumeze din iarba aia veche pe care au găsit-o sub parchetul din dressingul lui Shanc.

De data asta, îi zâmbesc şi ochii. Râsul ei e atât de reconfortant şi mă înmoaie.

— Au vomitat orc întregi. Shane a jurat că nu mai vedea nimic.

Vreau să râd cu ca şi să-mi amintesc dc toate încurcăturile din care am scăpat basma curată în casa asta. De fiecare dată când ne ţineam respiraţia sub pătură, atunci când faceam sex, în timp ce întreaga ei familie dormea la câţiva metri distanţă. Când stăteam constant cu teamă că unul dintre fraţii ei ar intra peste noi şi m-ar rupe în două dacă m-ar găsi peste ea. Dar cu mă gândesc că dacă situaţia ar fi fost diferită, ar fi putut să facă ani grei de închisoare din cauza mea.

Abia acum îmi dau seama că unele amintiri – fuga dc poliţişti sau dc oricine am enervat în vreo noapte, beţiile dc la 15 ani, iarba şi chiulul de la şcoală – nu

sunt atât de drăguţe precum păreau în liceu.

— Tata vrea să ne uităm de case împreună. Acum, că mama nu mai e, se simte copleşit.

Abia de aud ce-mi aice. Cad pe gândun, le simt ca o pătură grea deasupra mea, iar mintea imi e îngreunată de toate modurile În care i-aş putea face rău fetei ăsteia. Era fericită când s-a întors În Bay. Poate nu chiar arunc, că a fost înmormântarea. Dar dacă e să compar persoana care a apărut la primul foc de tabără cu persoana care sta lângă mine acum? Pare super obosită. U capătul putent. Câteva luni prin preajma mea şi deja am lăsat-o ară vaga. _

Şi indiferent ce aş Încerca să-mi spun ca sa nu rna mat

n k n «lingură concluzie de

necontestat: simt vinovat, ajung la o singura

. c; ilară va apărea din nou vreo

eu am adus-o în starea asta. 71 aaca p ocazie, sigur o voi face iarăşi.

— De fapt, acum câteva zile am trecut cu maşina pe lângă o casă de pe strada Mallard. Cea albastră cu palmien. E o casă mai nouă. Am căutat-o pe...

— Gen, spun cu şi mă ridic în picioare. Aveai dreptate.

— Poftim?

Sunt destul de agitat şi dau ture prin cameră. Cum să fee asta? Nu vreau să par nesimţit, dar poate că e oricum prea târziu pentru asta.

— Evan? mă strigă ea, îngrijorată.

— Ar fi trebuit să te ascult.

La dracu', de ce n-am ascultat-o? Mi-a dat o tonă de ocazii să îi respect dorinţele şi să stau departe de

ca. l-am ignorat toate avertismentele şi am sărit pe ea. încet, mă întorc spre Gen, toată vinovăţia şi regretul clocotind şi revărsându-sc. Ce vină arc ca, de mă are pe mine pc cap?

— îmi parc rău, iubito!

— Dc cc? zice ea, din cc în cc mai alarmată.

— Ai avut dreptate. Nu putem fi împreună.

— Evan, îşi afişează ea o privire precautã, te comporţi aşa din cauza a ceea ce s-a întâmplat aseară? Nu ai pus tu cocaină în poşeta Trinci. Nu l-ai trimis tu pe Randall după mine. Nimic din ce s-a întâmplat azi-noapte nu a fost din vina ta.

— Dar cu te-am convins să mergi! E vina mea!

Ridic vocea de zici că arc propria viaţă. Simt că nu-mi pot controla gândurile. Sunt frustrat şi nervos că am lăsat să se întâmple asta.

— Nu sunt bun pentru tine. îmi pare rău că mi-a luat atât dc mult timp ca să îmi dau seama, înghit eu în sec şi mă doare. Trebuie să stai naibii departe de mine.

— Nu vorbeşti serios, se dă Gen jos din pat. înţeleg că tc simţi vinovat de tot cc s-a întâmplat, dar n-a fost vina ta.

— Nu face asta, mă dau cu înapoi, când încearcă sa mă ia de mână. Mi-ai tot găsit scuze toată viaţa ta.

Frustrată, îşi dă ochii peste cap şi oftează.

— Nu-ţi caut nimic. Mi-era teamă să ies cu Trina pentru că nu ştiam dacă o să pot să mă abţin să nu

mă îmbăt în preajma ei. Dar tu ai avut încredere în mine şi ai avut dreptate. N-am băut deloc azi-noapte. Mi-a oferit nişte praf, dar am refuzat-o. Tot ce am făcut apoi a fost alegerea mea. Am rămas în bar. Am acceptat să-mi lase mic poşeta. Aş fi putut să plec oricând.

Expresia ei îmi arată că e gata să se certe cu mine pe tema asta.

— M-ai apărat toată viaţa *mea.* Dar sunt marc acum, Evan. Nu am nevoie de un martir.

Apreciez ce înecare* să fiică, dar nu o las. Aşa încep obiceiurile. Mă iartă acum, mă va ierta fi dara viitoare. Şi apoi încă o dată. Pânâ când. încet încet, începe iar sâ revină la tiparele autodistrucrive de care s-a străduit atât de mult să scape. Ea a fost întotdeauna partea noastră bună.

O iubesc. Prefer să n-o mai vad niciodată, decât să fiu eu motivul pentru care se urăşte.

— Ar trebui sâ rămâi la poliţistul tău, îi spun eu, iar vocea îmi cedează puţin, înainte să devină din nou hotărâtă. E un tip decent şi se va da peste cap ca să te facă fericită. E o persoană mai bună decât voi fi eu vreodată.

— Evan...

Observ cum îşi dă scama ce se întâmplă. Cum încearcă să mă oprească. Dar mă întorc cu spatele la ea.

— Evan!!

Ies pe uşă şi cobor scările. Practic alerg până la motocicletă. Trebuie să plec de aici înainte să mă lase curajul. Ştiu că se uită la mine de la fereastra dormitorului ei când mă îndepărtez de trotuar. Simt o durere îngrozitoare. Până ajung acasă, nu mai simt nimic. Nici măcar nu sunt sigur că sunt conştient.

E deja întuneric când mă aşez pe veranda din spate. Norii acoperi stelele şi fac cerul să pari mic şi prea aproape. Cântecele greierilor şi lăcustelor îmi fac capul ţăndări. Sunt în stare de şoc. Nu prea mai ştiu de capul meu după tot ce s-a întâmplat.

o bere rece aterizează în poala mea. Cooper îşi trage un scaun lângă mine.

- Ai fost să vezi ce face Genevieve?

îmi deschid berea şi iau o înghiţitură. Nu mai simt nici măcar gustul.

— Cred că m-am despărţit de ca, mormăi cu.

Mă fixează cu privirea, apoi mă întreabă:

— Eşti bine?

— Da.

Se pare că aş fi putut scuti pe toată lumea de durere dacă i-aş fi ascultat pe amândoi. Coop habar n-are ce zice când vorbeşte de Gen, dar oricât de mult urăsc când intră el la bănuieli, mă cunoaşte foarte bine.

— îmi pare rău, îmi spune el.

— Nu-i fată rea.

Oamenii i-au făcut mereu viaţa un calvar doar pentru că încerca şi ca să se distreze. Poate pentru că dorinţa de a-şi trăi viaţa a stârnit invidie. Multor oameni le e frică să dea piept cu realitatea. Trece viaţa pe lângă ei. Dar Gen nu era aşa.

— Ştiu, răspunde fratele meu.

Când a plecat acum un an, relaţia dintre noi nu s-a terminat. Nu ne-am spus nimic. Ea a dispărut, dar noi am rămas pe loc. Chiar şi după ce au trecut luni întregi şi toată lumea mi-a spus să mă trezesc la realitate, nu am putut să renunţ la ce ne-a rămas. Era doar o chestiune de timp până când avea să vină acasă şi să ne reluăm relaţia. Doar ca nu s-a întâmplat aşa. Ea s-a schimbat. Şi, deşi nu mi-am dat seama înainte, nici eu nu mai eram la fel. Am încercat să fim împreună, să umplem spaţiile goale, dar nu ne potrivim ca înainte.

— O iubeşti?

— Mai mult ca orice pe lumea asta, zic eu şi simt că nu mai pot să respir.

Ea c femeia potrivită pentru mine. Doar ea. Dar asta nu e de ajuns.

Cooper oftează.

— îmi pare rău! Orice neînţelegeri aş avea eu cu Gen, tu tot eşti fratele meu. Nu-mi place să te văd că suferi.

Noi doi am trecut prin multe anul ăsta. Mereu găseam motive să ne certăm. E obositor, sincer. Şi mă simt singur. Noaptea asta îmi aduce aminte că orice s-ar întâmpla, ne avem unul pe celălalt.

— Trebuie să începem să ne înţelegem şi noi ca fraţii, spun eu încet. Ştiu că treaba asta cu mama te enervează, dar trebuie să ne batem de fiecare dată când vine vorba de ea? Omule, nu vreau să mă ascund de tine. Nu-mi place să te mint când plec de acasă sau sâ mă strecor afară ca să vorbesc la telefon, ca să nu mă auzi tu. Simt că merg pe vârfuri prin propria casă.

— Te înţeleg.

Cooper mai ia o gură de berc, apoi ţine sticla între palme, în timp ce briza aduce aerul sărat de pe plajă la noi.

Am petrecut atât de mult timp supărat pe ea. Presupun că am vrut să îi purtăm amândoi ranchiună. Mă cam simţeam lăsat pe dinafară.

— Nu încerc să te fac să te simţi aşa. Ştiam că nu erai pregătit să te împaci cu ea. Şi c în regulă. I-am zis să nu-şi facă speranţe. Ba chiar am avertizat-o că o să o dai pe mâna FBI-ului că l-a îngropat pe Jimmy Hoffa[II] în curtea

II Activist dispărut în 1975, acuzat de dare de mită, manipulare, fraudă.

ei dacă se mai întoarce pe aici.

— Nuc deloc o idee rea. Ştii tu, dacă o să avem vreodată nevoie de ea, tuşeşte el, înăbuşind un râset.

— Nu p-am cerut să te întâlneşti cu ea pentru că ştiu cât rău ţi-a făcut data trecută. Am vrut să-i mai dai o şansă şi ea te-a trădat. Ne-a trădat pe amândoi. Da, îmi era teamă că mă va face din nou să o vreau lângă mine. încă mi-e să nu se întâmple asta. Nu sunt sigur că acest sentiment va dispărea vreodată. Dar trebuie să fac asta. Pentru mine.

— M-am tot gândit...

E atent la sticla udă pe care o ţine în poală. îi dezlipeşte eticheta.

— Poate că aş fi dispus să mă gândesc la o posibilă întâlnire cu ca.

— Serios?

— Ce naiba, îşi termină Coopcr berea. Atâta timp cât sunteţi şi ru şi Mac acolo. Ce se poate întâmpla?

Nu aş fi crezut vreodată c-o să se schimbe aşa. Mă îndoiesc că s-a răzgândit după ce m-a ascultat pe mine. Cel mai probabil l-a ajutat Mac. Dar nu contează asta pentru mine. Nu prea mai avem pe nimeni. De astăzi, familia noastră a devenit şi mai mică. Eu încerc doar să o adun din bucăţi cât de mult pot. Dacă nu nc-am mai certa pe tema asta, ar merge treaba strună.

— Stabilesc cu când şi unde ne întâlnim.

— îţi zic de pe-acum, totuşi, mă avertizează el. Dacă vine să ceară vreun rinichi, va primi unul de-al tău.

30

Genevieve

Sunt pc podea, în acelaşi loc în care m-am aşezat când a plecat Evan. Privesc modelele de pc covor, zgârieturile de pe perete, încercând să-mi dau seama ce s-a întâmplat. Mă bag înapoi în pat, sting lumina şi-mi pun pătura peste umeri, retrăind scena în mintea mea. îmi amintesc cât de detaşat era. Felul în care privea prin mine, atunci când ne uitam unul la celălalt. Nu puteam să ajung la el.

Oare chiar s-a despărţit de mine? Ieri aş fi spus că nu e capabil de o asemenea schimbare bruscă şi crudă.

Nu-mi aduc aminte tot ce am vorbit, de parcă nu eram conştientă. încerc să pun totul cap Ia cap şi încă nu por să-mi dau scama cum am ajuns să stau singură pe întuneric, cu o durere în piept care mă sfâşie.

A fost altfel când am plecat eu, anul trecut. El era încă aici. Ne gândim la „acasă” ca fiind un loc permanent. în siguranţă într-o amintire. Neclintit. Veşnic.

Apoi m-am întors şi am crezut că pot să-l păstrez acolo. Perfect şi intact. Băiatul cu întotdeuna mai multă curaj decât stăpânire de sine. Dacă nu mi-aş fi permis să-l iau în serios sau să-l văd ca pe o persoană complexă, nu ar fi trebuit să răspund la întrebările astea grele despre sentimenele melc. Sau despre ce ar trebui sa fac cu ele. Sau ce se întâmplă când făta rea şi băiatul rău se maturizează.

Acum nu-mi mai oferă posibilitatea asta. A luat el decizia grea pentru amândoi. Doar ca eu nu eram pregătită. S-a scurs timpul, iar eu am rămas aici, singură.

De ce mi-a făcut una ca asta? M-a făcut să-mi pese iar de el, să-mi testeze limitele şi să-mi las garda jos, doar ca să plece?

Doare, la naiba!

Mai mult decât am crezut că e posibil.

Şi nu pot decât să mă gândesc la cum ar fi stat situaţia acum. Dacă n-aş fi fost atât de căpoasă la început. Dacă nu aş fi pus atâtea obstacole în calea noastră. Dacă aş fi fost mai deschisă, ne-am fi găsit, oare, până acum, drumul spre noi?

Nu ştiu.

Nimic nu mă ajută să adorm. E trecut de unu dimineaţa şi eu încă mâ holbez la tavan. Apoi, aud un sunet şi încremenesc.

La început, nu sunt sigură ce s-a auzit. Poate trecea o maşină şi avea muzica dată tare? Poate de la vecini? Pentru o clipă, mi-o ia inima la galop, gândindu-mă că

poate e Evan care sc urcă la fereastra mea.

Dintr-odată, aud o lovitură în fereastra dormitorului meu.

Puternica şi pătrunzătoare. îngheţ de panica pentru o secundă, înainte să-mi *¿prind* lampa de pe *noptiera* şi $ă alerg la fereastră. Acolo văd *lichidul spumant* care se scurge pe geamul meu şi cioburi maro de *sticla, împrăştiate* pe *pervaz.* Arată a rămăşiţele unei sticle de bere.

— Tarfa dracului!

Rusty Randall e jos, pe gazon, nu prea *poate să-şi ţină* echilibrul, şi abia de îl văd în lumina strălucitoare a lămpii stradale. Se clătina, vorbind *aproape* incoerent, cu excepţia câtorva dintre cuvinte.

— Ticăloasa aia de nevasră-mea! *Fosta nevastă!* *Mai mârâie ceva de* genul *„nu mâ lasă sâ-mi văd copiii* şi *„nenorocita mea de casă".*

Pe pat, mi se aprinde telefonul şi mâ năpustesc spre el ca o nebună.

Kayla: *Ştiu câ e târziu, dar am vrut sâ te avertizez. A trecut Rusty pe aici. E beat fi nervos. Fereşte-te de el!*

Casa Kaylei este chiar în josul străzii. Călătoria războinică a lui Randall a fost scurtă. O oprire în plus în drumul lui plin de resentimente. în noaptea asta, dintre toate nopţile, chiar nu sunt în dispoziţie sâ-i accept mizeriile.

Din fericire, nici nu trebuie.

— Ce dracu’ s-a auzit? intră Craig în camera mea, frecându-se la ochi şi apropiindu-se de fereastra mea. Ala rea arestat pe tine?

Tu ai făcut asta! urlă Randall din nou. Cretina pământului!

Eu şi Craig nc întoarcem amândoi capetele când auzim scârţâind, urmat de deschiderea uşii din faţă. Lămpile de pe veranda din faţă se aprind, luminându-l pe Randall. O secundă mai târziu, tatăl nostru iese în pantaloni scurţi şi un tricou şi are o puşca în mâini.

— Rahat! Tata-i nervos, zice Craig.

Şi nu e singurul. Se mai aud câţiva paşi, cineva coboară scările şi se deschide iar uşa. Apoi Billy, Shane şi Jay ies să stea în spatele tatălui nostru. Jay are 1.95 şi şi-a pus o bâtă de baseball peste umăr. Nici nu ştiam că el şi cu Shane sunt acasă în seara asta. Cred că iar i-a dat Kellan afară, ca să stea cu vreo gagică.

Randall mormăie beat la tata. Nu aud ce zice, dar înţeleg esenţa după cum gesticulează.

— Nu-mi pasă că ai insignă! ridică tata vocea. Ieşi dracului de pe proprietatea mea!

Când Randall nu se mişcă suficient de repede, tata trage nişte gloanţe în aer ca să se facă înţeles mai bine. Asta îl fiice pe Randall sâ se dea înapoi, mârâind în drum spre maşina lui. Se pare că cei din clubul *Pune-te cu mine fi vezi tu ce păţeşti* rămân neînvinşi.

Craig şi cu mine ne îndreptăm spre verandă la timp ca să-l vedem cum trece pe lângă noi.

— Tipul ăsta chiar e ciudat, spune Jay, intrând ţanţoş în casă, dc parcă a alungat întreaga armată britanică cu bâta lui.

— Ar fi trebuit să i-o bagi în fund, râde Shane, iar tata

intră şi el şi pune arma în loc sigur.

— Conduce beat, spune Craig. Ar trebui să-i spunem Şerifului.

— O să-l sun, zice tara, apoi mâ priveşte. Eşti bine, micuţo?

— Da, sunt în regula.

Aprind luminile din sufragerie, apoi ne aşezăm roţi pe canapea.

— Mă uitam de sus la voi, *adaugă* Craig, *cu un* zâmbet marc şi tălâmb pe faţă. Eram aproape sigur c-o să-l împuşti pe ăla.

Tata sc lasă pe spătarul scaunului, *făcând o grimasă*

Mă lupt cu un val de furie şi cu puţină vinovăţie.

- îmi pare atât de rău, tată! Habar n-aveam că va *apărea* aici. Kayla mi-a trimis un mesaj când era deja în faţa, mi-a spus că a fost şi la ea. Sc *pare câ* nu l-a primit în casa.

— Aha.

După o clipă, se duce să se aşeze pe scaunul mare de *piele.*

— *Cred câ voi mai sta* treaz puţin ca să mâ asigur câ lui găgăuţă ăla nu-i mai vin idei.

— Dar care-i treaba cu tipul ăla?

Craig aşteaptă răspuns de la oricare dintre noi.

— Adică... ceva tot s-a întâmplat, nu?

Billy îmi întâlneşte privirea.

A fost destul de nasol sâ discut asta cu tara. în niciun caz n-o să-i zic şi fratelui meu mai mic.

— Haideţi, tântălăilor, înapoi în pat, Ic spune tata băieţilor.

— Nu mai pot sâ dorm acum, se foieşte Shane la capătul canapelei. Sunt plin de energic. O sâ mai stau şi

eu treaz. Voi fi pe verdanta din faţă cu puşca, în caz câ se mai întoarce.

Jay îşi dă ochii peste cap, apoi încuviinţează, semn câ mâ compătimeşte.

— Hai să mergem.

— Ei, haide! pufneşte Craig. Eu nu aflu niciodată chestiile importante. Gen?

Vrea de la mine ori permisiunea să mai stea, ori răspunsuri la întrebarea de mai devreme. Dar eu doar ridic din umeri:

— îţi zic cu când mai creşti.

— Nu eşti deloc amuzantă, ridica el degetul mijlociu.

Jay îl ia pe Craig de braţ şi apoi îi strânge şi pe ceilalţi, împingându-i pe Billy şi pe Shane în sus pe scări, spunând *ora de culcare, copii.* Asta îi aduce şi mai multe degete mijlocii, şi un *lasă-mă dracu* de la Billy. Rămân cu tata şi-l privesc cu atenţie. Spre meritul lui, el a rămas remarcabil de prietenos acolo, având în vedere că un bărbat cu probleme ţipa obscenităţi la adresa fiicei sale şi arunca sticle în pereţii casei, în timp ce pumnii lui strânşi şi degetele albe sugerează că ar vrea sâ se întindă din nou spre puşcă, îşi drege doar glasul ameninţător, apoi ia telefonul în mână.

— Mă duc să vorbesc cu şeriful, se ridică el din scaun şi mă pupă pe creştet. Mergi la culcare, puştoaico. Am eu ac de cojocul lui.

Uneori, o fată are nevoie doar de tatăl ci. Al meu e destul de mişto.

31

Evan

O visez. E unul dintre visele alea ciudate când eşti pe jumătate treaz, pe care îl am după ce am tot deschis şi închis ochii dc câteva ori, ca să evit razele soarelui pe faţa mea. Nu e chiar vis, cât e o amintire a ceva ce nu s-a întâmplat niciodată, ceva vag, care dispare înainte să mă pot agăţa de el. Dar suntem împreună. Când, în sfârşit, mă trezesc, îmi amintesc că nu mai trebuie să dorm ca să-mi opresc gândurile. Am lăsat-o să plece. Şi visele sunt tot ce mi-au rămas.

Mă întorc pe o parte şi iau telefonul de pe noptieră ca să văd cât e ceasul. Am o grămadă de mesaje de la Gen. îmi ia puţin să trec prin toate, însă nu prea le înţeleg, fiindcă le citesc dc la coadă la cap. Cele mai recente apar primele, aşa că mişc din deget până ajung la ele.

Gen: *Randall a venit la mine azi-noapte.*

Gen: *Urla din grădina din faţă.*

Gen: *A aruncat o sticlă dc berc în geamul meu*

.Asta mă trezeşte de-a binelea.

Gen: *Tata ¡-a alungat cu puşca.*

Gen: *Te rog. trebuie sâ vorbim.*

Mă dau jos din pat şi arunc pe mine primul tricou şi pantalonii scurţi care-mi pică în mână.

Gen: *Nu te-aş fi rugat asta dacă n-ar fi fost important.*

Gen: *lucrurile s-au schimbat. Hai să ne întâlnim la locul nostru de îndată ce primeşti mesajul ăsta. îmi datorezi măcar atât.*

Deja regret cum am abordat situaţia ieri, mai ales acum, când ştiu prin ce a trecut. M-aş fi putut comporta mai bine. Mai grijuliu. .Acum pare că îi e frică c-o s-o ignor, şi nu asta a fost intenţia mea. Am vrut să luăm distanţă, destulă pentru amândoi cât să ne obişnuim să ne trăim vieţile separat. Ca să poată sâ-şi vadă de a ei, iară să mai intervin eu. Dar să mă implore, când e clar că arc nevoie de ajutor? Asta e greu de digerat.

Ies pe uşă doar câteva minute mai târziu, direct pe alee şi urc pe motocicletă. Când ajung pe poteca îngustă care trece printre copaci şi spre plaja ascunsă, Gen e deja acolo, îmbrăcata cu o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou roşu, lălâu. Stă pe o pătură chiar pe mal şi

priveşte valurile.

Hei, spun eu, şi-mi anunţ prezenţa pe măsură ce mă apropii. Eşti bine? Ce s-a întâmplat?

Nu se ridică, dar mi încurajează pe mine şi mi a.şez lingi ea.

— Sunt OK. Bine ci nu aveam pavelele scoase, ci acum ai fi pus geamuri noi.

— Vorbesc serios, îi caut cu privirea, dar pare bine, poate doar puţin obosiţi. M-au îngrijorat mesajele...

— Da, îţi laşi ea capul în jos. îmi pare rău, n-am vrut sa te sperii.

— E în regulă.

Pentru câ nu se uită la mine, îmi aplec capul, să-i întâlnesc privirea.

— Vorbesc serios. Suntem OK. Dacă ai nevoie de mine, vin, nu c nicio problemă.

După ce trage aer în piept, umerii i se mai relaxează. Desenează forme în nisip în timp ce-mi explica exact ce s-a întâmplat azi-noapte. Cum a venit nemernicul de Randall şi a început sâ urle. Cum a ieşit Ronan West la el, de zici că erau într-un film.

— Apoi tara l-a sunat pe şerif şi i-a spus să vină la secţie. M-au adus şi pe mine dis-de-dimineaţă ca sâ completez o cerere de ordin de restricţie. Am stat ceva vreme pe acolo, cât am dat declaraţia, în timp ce şeriful

Nixon l-a adus pe Randall. A fost arestat pentru conducere în stare de ebrietate şi a fost pus pe tuşă, explică ea, şi se luminează la faţă, pentru că i s-a făcut dreptate. Va urma o investigaţie internă, dar tata zice c-o să fie dat afara.

— Foarte bine.

Era şi timpul. înţeleg de ce nu s-a întâmplat asta de la început, dar cel puţin se iau măsuri împotriva lui. Să sperăm c-o mai calmează şi pe Gen.

— Deci înţelegi că nu tu i-ai creat lui toate problemele alea?

— Da, îmi arunca ea o privire sarcastică.

— Te simţi mai bine?

— Dacă asta îl ţine departe de mine, sigur. Sincer, am obosit să mă tot gândesc la el.

— I-ai acordat mai mult timp decât merita.

— Exact.

Mă bucur că mi-a zis şi sune uşurat că e bine. Dacă aş fi auzit asta din gura altora, mi-aş fi făcut drum până la casa lui Randall şi n-ar mai fi putut nimeni să mă oprească. Oricum, merită şi ea să fie lăsată în pace. S-a tot luptat cu chestia asta de mai bine de un an.

Oricât de mult îmi doresc, nu ştiu, să o consolez, să-i ţin companie, cu cât stăm mai mult aici, cu atât ştiu mai puţin ce să-i spun sau cum să acţionez. Practic, m-am despărţit de ca aseară, aşa că nu cred că nia vrea aici mai mult decât e necesar.

— Hai ca cu plec, ţâşnesc în picioare. Te las în pace.

Se ridică şi ea, apoi spune:

— Dar n-am terminat. Nu te-am chemat aici doar ca să-ţi povestesc de Randall.

Mi se strânge inima. Nu sunt sigur că mai rezist la încă o discuţie despre noi. Noaptea trecută a fost brutală. Nici acum nu sunt sigur cum am reuşit să plec ieri fără să cedez. Daca trebuie să reluăm întreaga discuţie, nu sunt

sigur că o sâ rămân la aceeaşi decizie. Nu m-am priceput niciodată sâ o refuz.

— Pe drum încoace, m-am oprit să beau o cafea cu Harrison.

Da, păi, uite adevărul.

înăbuş un râset isteric. Chiar credeam câ o să vină aici să ceară să ne împăcăm, după ce am îndemnat-o ieri să se vadă cu alt bărbat? Ce idiot sunt! Lui Gen îi merge bine. N-are nevoie de prostul dc mine să îi îngreuneze viaţa. Dar e bine, de fapt. Mă scapă de toate dorinţele şi ideile prosteşti.

— E dc încredere, precizez eu.

— Chiar e.

— Tot zevzec rămâne.

Bine, se parc câ nu mă pot abţine.

— Dar e drăguţ, politicos. Probabil că-şi sortează rufele murdare conform instrucţiunilor dc îngrijire, deci nu trebuie să-ţi faci probleme c-o să-ţi micşoreze hainele.

— Eşti atât de ciudat uneori, rânjeşte ea, muşcându-şi buza când işi întoarce privirea spre mine.

— Copiii voştri o să fie scunzi. Şi arc şi un cap cam ciudat. Asta s-ar putea să fie o chestie ereditară. Ar trebui să-i dai la karate sau ceva. Să-i pui să facă box. Cu un craniu ca ăla, o să aibă nevoie să ştie cum să se apere.

Ie opreşti odată? scutură ca din cap, exasperară, şi totuşi veselă. I-am zis că nu mai putem să ieşim

împreună.

Privirile noastre sc întâlnesc.

— De ce ai făcut una ca asta?

— De-aia.

Zâmbetul ei e atât de molipsitor, câ nu pot decât să-mi aştern şi eu unul pe faţă.

__ Lam zis că sunt îndrăgostită dc Evan Hartley.

Inima mi-o ia la galop, dar reuşesc să rămân calm.

__ Ce ciudat! îl ştiu pe tipul ăla.

— Da, da!

Vad o strălucire bizară în ochii ei, aproape că mă sperie.

__ Mi-a luat ceva să-mi dau seama, dar se pare că sunt îndrăgostită de el de mult timp.

O parte din mine vrea să o arunc peste umăr şi să uităm de tot, dar am ajuns aici cu un motiv.

— Păi şi cocaina Trinci? Ai petrecut o noapte în închisoare din cauza mea, îi aduc eu aminte. Dacă nu era Randall cel care te-a arestat şi dacă tatăl tău nu era prieten cu şeriful, poate că n-ai fi scăpat atât de uşor.

— Păi vezi tu, îşi agită ca degetul în aer, am decis să nu te bag în seamă.

— Chiar aşa?

E atât de drăguţă uneori.

— Pe bune, încuviinţează din cap. Ţi-am zis deja, mă bucur că am ieşit cu Trina. Mi-ai zis că trebuie să văd dacă pot să ies şi să mă distrez, fără să-mi pierd controlul. Şi am reuşit. Mi-am demonstrat multe în seara aia. Şi cum am mai zis şi înainte, ce s-a întâmplat atunci nu a fost din vina ta.

Când expresia mea mă trădează şi îi dă de înţeles câ nu prea o cred, ea continuă:

— Putem să dăm vina unul pe altul pentru tot ce ni s-

a •ntâmplat nouă până acum. N-o să iasă nimic. Nu ne ajută deloc.

— Mă îngrijorează că ce spui tu începe să aibă sens, înăbuş eu un rânjet.

— A trebuit să mă conving că m-am schimbat, cu adevărat. Şi, în seara asta, am reuşit. Şi am facur-o lângă tine. Şi mai ştii ce? Şi tu te-ai schimbat. De când te şriu eu, te-ai simţit interior şi asta te frustra. Luptai cu toată lumea pe o mie de fronturi, crai gata mereu să-i loveşti pe alţii, înainte să re lovească ei pe tine. Dar nu mai faci asta. Fie că-ţi place sau nu, te-ai mai calmat de când ai mai crescut.

— Dumnezeule, duc eu o mâna la piept, finteşti direct în inimă.

— Se cheamă maturizare. Treci peste! dă ca din umeri.

Nu ştiu dc unde vine cu roată energia asta, dar nu-mi displace. E în viaţă, c fericită. Are aceeaşi ardoare dc odinioară şi e plină de viaţă. De parca ar putea transforma nisipul în sticlă doar tăcând cu ochiul.

— Noi, ca un cuplu, am crescut, continuă ea. Dar sper că putem creşte puţin mai mult.

Zici că sunt legat la ochi, şi ea mă plimbă în întuneric, iar eu o urmez, puţin îngrozit, dar cu ceva aşteptări. Pune ca ceva la cale. Ceva şi teribil, şi incitam. E ca atunci când am privit-o prima dată sărind dc pc dig, doar că acum mă ţine dc mână.

— Stau aici de ceva timp şi m-am gândit....

Gen se apropie dc mine şi-şi pune mâinile pc

pieptul meu, iar cu tremur sub palmele ei. Ştim amândoi ce-mi fâc atingerile ci.

Cred că ar trebui să te căsătoreşti cu mine.

— Chiar aşa? zic cu, cu gâtul uscat.

— Şi să facem o mulţime dc bebeluşi.
— O mulţime?

Nu-mi mai simt degetele. Sunetele oceanului se transformă în zgomot ascuţit în urechile mele, în timp ce pieptul meu se umple dc un val de bucurie pură.

— Eu o să conduc hotelul lui Mackenzie, iar tu poţi sta acasă, să ne creşti cei şapte copii.

Rămân tăcut pentru o clipă, iar Gen mă priveşte pe sub genele groase. Apoi îmi dă o acadea roşie.

— Dacă vrei, spune ea poznaş, deşi e complet sinceră. Eu doar te întreb.

Nici măcar nu sunt sigur daca mă pot ţine pe picioare. Dar nici prost nu sunt.

— Da, vreau!

Mă trage de tricou în timp ce se aplecă să mă sărute. îmi ia câteva secunde să-mi revin din şoc. Dar creierul a început sâ-mi funcţioneze din nou, am luat-o în braţe şi am sărutat-o ca niciodată. Femeia asta, uimitoare şi absurdă, habar n-are în ce se bagă.

— O să te saturi de cât de mult o să te iubesc, îi spun eu, dăndu-i părul la o parte de pe umeri. O să fii chiar dezgustată.

— Pun pariu că aşa o să fie, îşi înclină ea capul, apoi încearcă sâ mă sărute din nou.

— Ascultă, rămân eu nemişcat. Nu mă înţelege greşit, ador planul ăsta. Orice ai fi mâncat la micul-dejun, continuă aşa. Dar..., nici nu ştiu cum s-o zic. Ştii tu, tatăl

şi fraţii tăi... sunt sigur că mi-au săpat o groapă pe aici pe undeva.

— Păi şi fratele tău? Cui ti pasă? O să se obişnuiască ei cu ideea. sau poate că nu. Eu pe tine te vreau. Doar pe rine în momentul de faţă, cam cred că mi se cuvine totul.

— Am impresia că fratele meu se va obişnui cu ideea mai repede decât am bănui.

Pentru prima dată în viaţa mea, văd viitorul mai dar. Mă cuprinde un sentiment de statornicie şi siguranţă. Permanenţă. Eu şi Gen, căsătoriţi şi fericiţi. Vad cum se simte să mă trezesc lângă ca, ştiind că nu se grăbeşte să iasă pe furiş, cu pantofii în mână.

— Pe bune, chiar facem asta? întreb eu, direct. Pentru că dacă te simţeai obligată să faci vreun gest măreţ ca să mă câştigi înapoi, ai fi putut doar să-mi arăţi sânii. Ţi-aş fi cedat imediat, fără nicio îndoială.

îmi muşc obrazul, apoi continui:

— Nu vreau să crezi că trebuie să ne căsătorim ca să demonstrăm că dragostea noastră e reală.

— Crede-mă, ştiam din clasa a şaptea că eşti mort după mine, îşi afişează ea un zâmbet îngâmfat.

— Vezi!

Cu braţele în jurul ei, îi bag mâinile în buzunarele de la spatele, ca să o apuc de fiind.

— Mă insulţi, dar pe mine nu mă deranjează deloc. Masculinitatea mea este complet intactă. Aş veni după fundul ăsta oriunde.

De data asta, când se apropie să mâ sărute, o las. Mă omoară când îmi muşca buza. Deja nu mai simt

nimic. în schimb, îmi duc braţele sub coapsele ei şi o ridic, iar ea îşi înfăşoară picioarele în jurul şoldurilor mele, în timp ce ne
sărutăm. Unde mi-o fi stat mic capul când m-am gândit că o sâ pot să trăiesc ftră ca? Fără să-i ating pielea. Fără gustul ci pe limba mea. Felul în care inima îmi bate aproape dureros de repede când îşi duce degetele în părul meu şi trage. *Doamne, cum e femeia asta!*

Pe măsură ce începe să respire mai greu, limba ei căutând-o pe a mea, îmi trec mâna pe sub tricoul ei şi o apuc de sâni. îşi arcuieşte spatele, frecându-se de mine. Penisul mi-e întărit şi dâ să iasă prin fermoarul pantalonilor scurşi, iar ca mâ muşcă de barba ţepoasă şi-şi trece limba pe gâtul meu.

— Stai, se dâ ea jos din braţele mele. Treci pe bancheta din spate a maşinii mele.

— Ştii, dacă vine poliţia, o să ajungem amândoi la închisoare, o privesc eu.

— Poate. Dar îmi încerc norocul, mă sărută ca dulce pe obraz. Trebuie să mai fiu şi rea din când în când, nu?

Mie îmi convine. Pentru că o voi iubi oricum.

Pentru totdeauna.

Sfârşit

Epilog

Genevieve

Caut în dulapul gemenilor o faţa de masă, când simt că mă ia cineva în braţe de la spate. Evan mă sărută pe gât. Pe sub tricou, îşi trece mâinile pe talia mea, le strecoară pe sub sutien şi mă apucă de sâni. îi simt erecţia pe fundul meu.

— Te vreau, îmi şopteşte la ureche.

— Nu te mai opreşti.

E a patra oară în după-amiaza asta când m-a încolţit undeva prin casă, să-mi clarifice intenţiile pc care le are.

— Cina va fi gata în curând.

îşi plimbă o mână pe burta mea şi ajunge în pantalonii mei scurţi.

— Dar eu vreau să mănânc acum.

Un fior fierbinte mă străbate. Joacă murdar. De

când am oficializat logodna, nu putem să ne ţinem mâinile acasă. Noul joc preferat al lui Evan – pe care nu l-am descurajat nici eu – esre sâ vedem cât dc aproape poate ajunge să mâ seducă în public înainte să-i cer să se oprească.

Deocamdată, aproape am ajuns la limită.

— Ţi-am mai zis ca te iubesc? îmi şopteşte el şi ii simt degetele între coapsele melc. Iubesc mai ales partea asta.

— Mai ales? îi îndepărtez eu mâna şi mă întorc spre el, încruntata.

— La fel! Voiam să spun la fel! Adică iubesc toate..., mă priveşte de sus în jos, părţile tale la fel.

— Pentru că ai zis asta – îmi bag mâna sub tricou şi îmi desprind sutienul fără bretele, lăsându-l să cadă pe podea – nu o să port sutien la cină.

— Ups! apare Mac din hol.

Face o pauză, apoi se întoarce şi dă să plece.

— Continuaţi. Eu nu sunt aici.

Cu un rânjet diabolic, Evan se aplecă şi îmi ridică sutienul.

— îl păstrez cu, îl bagă el în buzunarul din spate.

Dintre toate chestiile ciudate pe care le-a făcut vreodată, ăsta e ccl mai cel.

— De ce?

— Vei afla tu, spune el şi pleacă, mult prea mândru dc d.

După ce am găsit faţa de masă, mâ întorc în bucătărie, unde Mac pune farfurii cu mâncare pe o

tavă mai mare, ca să Ie ducă afară. îi arunc cârpa lui Evan şi îi spun să meargă să pună masa pe verandă.

— Deci care este scorul? mă întreabă Mac.

— Sincer, am pierdut numărătoarea.

Plin salata de cartofi Intr-un castron marc, apoi scot mor covii prăjiţi din cuptor.

Avem o cina în aer liber în stil bufet suedez în seara asta Câţiva dintre prietenii noştri, împreuna cu Riley şi mătuşa lui sunt deja afară, pierzând vremea. Steph tot glumeşte că ne sărbătorim logodna aşa, dar chiar nu c cazul. E mai mult o sugestie spontană pe care a facut-o Evan, care n-a scăpat încă dc tendinţele lui impulsive.

— Eu câştig, zice el în timp ce scot tacâmurile din sertar.

— Vă mai zic o dată – anunţă Coopcr, din mijlocul bucătăriei.

Coop, opreşte-te, îşi dă Mac ochii peste cap şi ia tava cu diverse salate.

— Nu, mi-ar plăcea să mă repet. Dacă aflu că faceţi sex în patul meu, o să vă scot patul în curte şi o să-i dau foc.

— Frăţioare, râde Evan, ce te face să crezi că aş vrea să îmi fac de cap în camera ta? Am auzit şi eu ce faci tu acolo.

Pentru asta, Mac îi dă una peste cap.

— Doar ca să ştii, continuă Coopcr în timp ce Evan fură o felie de castravete şi o bagă în gură. Am făcut sex cu ea pe tejgheaua aia. Distrează-te!

— Dumnezeule! se cutremură Evan. Ştiu că mă

confunzi cu o oglindă, dar nu avem acelaşi penis, omule. Ţine-l pentru tine.

în ultima vreme, tot face mişto de noi. Ne tachinează în legătură cu fericirea noastră de proaspăt logodiţi. Că suntem prea tineri ca să ne căsătorim şi că o să ne plictisim repede unul de celălalt şi că o sa ne afundăm în scutece dc bebeluşi. Totuşi, nu ne deranjează. Aşa cum i-a spus Evan lui Cooper

când i-am anunţat, ştiam câ vom rămâne împreună până la adânci bătrâneţi. întotdeauna am ştiut.

în timp ce Mac şi Evan merg pe veranda din spate. îmi pun mânuşile de cuptor pe blat şi ii arunc lui Cooper o privire piezişa. El se încrunta când mă vede.

___ Ce? spune el. parca în apărarea lui.

— încă nu ţi-ai cerut scuze pentru ziua aia, îi zâmbesc eu dulce.

— Pentru numele lui Dumnezeu, serios că nu o laşi baltă?

— Serios că nu.

Acum câteva zile, Cooper şi cu mine ne-am plimbat pe plajă şi am purtat o discuţie. Trebuia să fi făcut asta de mult. Şi nici nu a fost nevoie de niciun îndemn de la Evan sau de la Mackenzie. Viitorul meu cumnat şi cu mine eram suficient de maturi încât să ştim că trebuie să ne împăcăm. Aşa că i-am cerut scuze că am fost o influenţă proastă pentru Evan în trecut, în timp ce Cooper mi-a cerut scuze că m-a încolţit la muncă şi mi-a spus că sunt o persoană oribilă. Apoi mi-a oferit din nou privilegiul de a fi prietena lui. Am râs de el şi l-am anunţat că, dacă vrea, într-adevăr să fie prietenul *meu,* va trebui să-mi ceară scuze în fiecare zi până la nuntă, oricând va avea ea loc. Am ajuns la ziua patru acum, iar eu mă distrez de minune.

— Bine! zice el, enervat. îmi pare rău că ţi-am zis să ne laşi dracului în pace şi că nu mai suntem prieteni.

— Mersi, Coop! îi ciufulesc eu părul. Apreciez.

Mac aude schimbul nostru de replici şi râde pe sub mustăţi.

Lasâ-I mai uşor, Gen. A promis c-o să se comporte frumos de acum încolo.

Mă gândesc puţin, apoi zic:

— Bine. Te eliberez de obligaţia de a-ţi cere scuze în fiecare zi.

Tşi dă ochii peste cap şi se duce să-şi ajute fratele.

— Ai nevoie de ajutor?

O aud pe Alana din dreptul uşii glisante. Pare destul de entuziasmată să participe şi ea, dar asta nu prea-i stă în caracter. îmi smulge bolul cu salata de cartofi din mână.

— De ce te comporţi ciudat? mâ holbez cu la ca.

Lângă mine, Mac sc uită spre verandă, peste umărul Alanci.

— îl evită pe Wyatt. Sc uită urât la noi acum.

Nu ştiu dacă să râd sau să oftez. Chiar dacă viaţa mea amoroasă s-a îndreptat, a Alanci e din ce în ce mai complicată.

— Ce i-ai mai făcut acum? întreb eu.

— Nimic, se încruntă ca, iar Mac ridică o sprânceană.

— Of, bine! îmi fac un tatuaj pe încheietura stângă săptămâna viitoare, dc ziua mea. Aşa că am rugat pc cineva să-mi deseneze o schiţă.

— Şi? devin eu confuză.

— Acel cineva nu e el.

— Nu sc poate aşa ceva!!! exclam cu.

Chiar şi Mac, care locuieşte în Bay de vreun an, înţelege ce înseamnă asta. Wyatt e ccl mai bun artist din oraş. Să te duci la altul pentru un tatuaj c o blasfemie.

— Am voie să aleg pc altcineva, susţine Alana. De preferat cineva care nu crede că c îndrăgostit de mine.

Atunci, presupun că nu poţi să mergi nici la Tatc, chicoteşte Mac, şi ne punem amândouă pc râs.

Gura Alanci zvâcneşte şi pune repede jos salata de cartofi. Ştiţi ce? Nu vă mai ajut! Va urăsc pc amândouă!

Pleacă valvârtej, iar noi tot nu neam oprit din râs. Prin uşă, o văd cum trece pe lângă Wyatt şi se alătură lui Stcph şi lui Heidi pe partea cealaltă a verandei, unde încearcă să se ascundă lângă balustradă.

— .Ah, consecinţele acţiunilor noastre.., remarcă Mac, încă râzând.

Ieşim din casă şi începem să aranjăm mâncarea pe masă. O alta, pliabilă, e plină de diferite băuturi, şi avem şi câteva lăzi frigorifice lângă noi, pe podea. Cooper verifică friptura de pe grătar, iar Evan aşază şerveţelele lângă tacâmuri.

— Unde e Riley? întreabă el, aruncând o privire primprejur.

Arăt spre curte, unde Riley şi cu Tate stau pc nisip şi vorbesc despre navigaţie, total acaparaţi de subiect. Mătuşa lui Riley, Liz, stă câţiva metri mai încolo, cu capul în telefon.

— Mi-a zis că-i place de o fată de la ora dc biologie, îi şoptesc lui Evan, arătând spre Riley.

— Cine, Becky? Ştiu totul despre ea.

— Becky? Nu, mi-a spus c-o cheamă Addison.

Rămân gură cască.

— Aoleu! Devine un mic ftistangiu!

Evan rânjeşte mândru.

— Bun! Lasă-l să testeze puţin apele. E prea tânăr ca să fie într-o relaţie.

Oftez şi sunt gata să îi răspund, când observ cu

coada ochiului o faţă noua. Mă întorc spre el şi trag aer în piept.

— Ce naiba? şuier eu spre Evan.

El e tot un zâmbet.

— Harrison! strigă cl spre poliţistul îmbrăcat cu pantaloni kaki şi tricou polo, care se apropie de veranda casei Hartley. Mâ bucur câ ai venit!

L-a invitat pe *Harrison!* Şi chiar îi spune pe nume, în loc să facă vreo glumiţă deplasată.

— Evan, mârâi eu încet. Ce ai făcut?

— Calmeazâ-te, iubito, îmi şopteşte şi el înapoi. Gân- deşte-te la mine ca la zâna iubirii. împart dragoste peste tot.

Ce dracu? Abia de am reuşit să diger cât de absurd a sunat asta, iar el deja se îndreaptă spre noul-venit. îl urmez grăbită, pregătită să limitez daunele. Oare cât trebuie să-mi dau silinţa? Nu se ştie.

Ajung lângă ei la fix, să văd cum Evan îl bate pe Harrison pe umăr şi spune:

— Am tot vrut să vă fac cunoştinţă vouă.

Clipesc surprinsă în timp ce logodnicul meu nebun îl duce pe Harrison la mătuşa lui Riley şi începe să facă prezentările. Harrison şi mătuşa Liz? Asta e... genial, îmi dau eu seama. Pe măsură ce îmi trece starea de şoc, îmi vine în minte că asta ar putea fi considerată cea mai bună schemă din istorie. Aproape câ sunt dezamăgită că nu m-am

gândit eu prima la asta.

— Liz e, să zicem, cea mai bună asistentă de pe pământul ăsta! o laudă Evan. Sau, cel puţin, asta aud cu de la toate cunoştinţele mele asistente.

înăbuş un chicotit şi adaug şi eu:

Harrison a dat odată jos un aligator de pe un acoperiş cu mâinile goale.

— Serios? Frate, trebuie să aud povestea asta—, spune Evan, uimit.

___ Altă data, îl iau eu de braţ. Trebuie să aşezăm mâncarea pe masa. Ne scuzaţi.

Şi aşa, lăsăm în urmă un Harrison uşor confuz şi o Liz puţin amuzată să-şi vadă de treaba lor.

___ La naiba, domnule Zână a Iubirii» murmur cu când ne întoarcem în bucătărie. A fost o idee bună, se potrivesc perfect.

___ Nu-i aşa? mă aprobă el.

Tocmai ce luam ultimele condimente de care aveam nevoie din frigider, când se aude soneria.

— Deschid cu, se grăbeşte el spre uşă.

Am lăsat jos sticlele de ketchup şi muştar, îmi şterg mâinile şi mă duc să văd cine a venit.

în prag sc află Shelley Hartlcy. Nu am văzut-o pe mama lui Evan de... nu ştiu câţi ani. Arată bine, totuşi. Ca şi cum are grijă de ea. Părul ei nu mai e vopsit blond, ci şaten, natural. Pielea ei arată sănătoasă, iar blugii şi maioul chiar acoperă toate părţile importante ale corpului ci.

Ultima dată când l-am întrebat pe Evan dc ca, a spus că nu e gata să o aducă în peisaj. Până acum, după cum văd.

— Am făcut o plăcintă, ţine ea în mână o tăviţă învelită în folie. Bine, am minţit, spune ca şi zâmbetul ci dispare. Am cumpărat-o de la magazin şi am împachetat-o eu. Dar c un început, nu?

Evan încearcă din răsputeri să nu râdă.

— E grozav, mamă! Apreciem!

O pupă pe obraz şi o invită înăuntru.

Cooper c şi el în sufragerie când intră. Se oferă să-i ia plăcinta din mână. Deşi nu reuşeşte chiar să

zâmbească sau să o pupe, îi face semn din cap.

— Mulţumim! spune el, brusc. Bine gândit!

După uşurarea de pe faţa ei, gestul âsca c mai mult decât a sperat Shcllcy.

— Mamă, îţi aminteşti de Genevieve, mă bagă Evan la înaintare.

— Bineînţeles că da. Şi, Doamne, ai devenit atât de frumoasă!

Mâ trage într-o îmbrăţişare strânsă.

— Evan mi-a spus despre logodnă. Sunt atât de fericită pentru voi! mă ţine ea de braţe şi se uită la fiul ei cu un zâmbet ciudat de arogant. Vezi, scumpule, nu ţi-am zis eu? Predicţiile mele se adeveresc mereu. întotdeauna mi-a plăcut de voi doi împreună, se întoarce ea spre mine. Chiar şi când eraţi mici, eu am zis că se va căsători cu tine intr-o zi, asta dacă ştie ce e bine pentru el.

— Ce drăguţ!

Simt că parcă mă lasă vocea de emoţie.

— Doamne, şi copiii voştri! face ea ochii cât cepele. O să aveţi nişte copii atât de frumoşi, nici măcar nu-mi vine să cred!

Shelley plănuieşte deja întâlniri de joacă cu nepoţii ci şi noi nici măcar n-am stabilit o dată pentru nuntă. Nu că am vrea să amânăm, dar cum urmează marea deschidere a hotelului Thc Beacon, e mai mare daraua să facem pregătiri acum.

Oricum, cred că tatăl meu încă neagă totul. E puţin supărat că l-am întrebat pe Evan dacă vrea să se căsătorească cu mine fără să fi vorbit cu el

înainte – şi c şi mai speriat că fetiţa lui a crescut. E chiar mai rău că pleacă şi Craig la colegiu săptămâna viitoare. Billy şi Jay tot insista că îşi va reveni la timp pentru nuntă. Mă rog, asta dacă Evan va supravieţui ritualului dc umilire la care il vor supune Shane şi Kellan până când va ceda sau se va ascunde de ei. Dar am încredere că logrxînicul meu va rezista. într-un fel sau altul, ne unim familiile şi să le ia dracu' de consecinţe! Nu stăm noi să ne uităm în gura altora.

După ce salutăm pe roata lumea, ieşim cu toţii afară şi începem să ne umplem farfuriile. E un eveniment foarte *casuaL* Harrison şi Liz par că se înţeleg bine, sunt prea ocupaţi să zâmbească şi să discute ca să mănânce. Heidi şi cu încă câţiva se strâng la balustradă şi mănâncă din picioare. Riley bagă în d hot dogi şi salata de varză pe trepte.

între timp, gemenii stau la masă, lângă mine şi Mac, iar Shdley s-a aşezat în faţa lor. Evan îmi strânge mâna pe sub masă. A tot fost îngrijorat în ultimele două zile. încordat. Nu ştiam eu de ce, dar acum, văzând mulţumirea din ochii lui, îmi dau scama că ăsta e un moment important pentru el. De mult n-au mai stat toţi trei la aceeaşi masă.

în duda faptului că am parcurs drumuri diferite ca să ajungem aid, datorită lor, ne-am primit toţi a doua şansă.

O adiere răcoroasă ne flutură şerveţelele de pe masă. Anotimpul se schimbă în Bay, s-a terminat

vara. Mi se face pielea de găină şi simt un fior mic pe şira spinării. Atunci îmi dau seama că simt curentul în spate. Evan îmi zâmbeşte arogant şi-mi aduc aminte că nu port sutien. Acum, la prima masă cu mama lui. Iar sfârcurile mele sunt întărite.

Evan face un semn în aer cu degetele, ca şi cum ar bifa. „Da, da, se văd foarte bine."

Mi-am facut-o cu mâna mea.

— Deci aşa o să fie de acum încolo, nu? mormăi cu pe sub mustăţi.

îmi ridică mâna şi-mi sărută degetele.

— Mereu.

MULŢUMIRI

Unele poveşti se scriu mai greu decât altele, iar unele îmi aduc o bucurie absolută când le aştern pe pagină. Această cane se încadrează în a doua categorie – mi-a plăcut fiecare secundă pe care am petrecur-o scriind *Reputaţia fetei rele.* dându-le viaţă lui Gcnevieve şi lui Evan. Povestea lor e despre eliberare, iertare, a doua şansă şi dificultăţile care vin la pachet cu renunţarea la trecut şi încercarea de a fi o versiune mai bună şi mai sănătoasă. Sunt atât de recunoscătoare tuturor celor care m-au ajutat să modelez lumea Avalon Bay şi să aduc această carte în mâinile voastre: editorul meu, Eileen Rothschild şi tuturor celor de la St. Martin's Press: Lisa Bonvissuto, Christa Deşir, Beatrice Jason, Alyssa Gammello. şi lui Jonathan Bush pentru o altă copertă incredibilă.

Kimbcrly Brower, un agent extraordinar şi o

fana înfocată, ca şi mine, a serialului *Felicity*

Ann-Maric şi Lori de la Get Rcd PR, care m-au ajurat să răspândesc vestea despre această carte şi seria Avalon Bay.

Fiecărui cititor, recenzent, blogger, utilizator de Instagram, Twitter, Booktok şi susţinător al cărţilor mele. Nu aş putea să fac meseria asta iară voi şi vă voi fi întotdeauna recunoscătoare.

Şi tuturor fostelor fete rele din întreaga lume, să ştiţi că întotdeauna există o a doua şansă şi posibilitatea de a o lua de la capăt.

Pentru comenzi fi informafii vâ rugăm contaeraţi:
Editura EPICA
Str. Vasilc Lucaciu, nr. *11*5, sector *3*
Bucurqti, cod poştal 030693
Tel.: 031 0699705
E-mail: vanuri@edituraepiat.ro
officc@cdituraepica.ro
Magazinul virtual şi blog:
www.edituraepica.ro

La preţul *de vânzare se adaugă 2%,*
reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România
cont nr. RO65 RNCB 0082 0005 0872 0001.
BCR Sucursala Unirea, Bucureşti

Tipar: ARTPRINT
hniail.office@artprint.ro
Tel. *021.336.36.33*

N-AR TREBUI **SA** FIE DIN NOU IMRREUNA. DAR OARE POT REZISTA DEPARTE UNUL DE CELALALT?

Când Genevläve West. altâdată cunoscută drept o\fatâ rea“, 5e întoarce acasâpentru a participa la înmormântarea mamei sale, e hotărâta s* se ţină departe de fostul el Iubit. Evan Hârtley. Relaţia lor a fost plina de suişuri şi coborăşud. Şi de pasiune. Al naibii de multă pasiune... pe caro Genevieve se străduieşte din răsputeri să o uite. |

Dar e imposibil să nu dea peste Evan În acest orăşel de coastă, pe care odată 0 cutreierau împreună. Iar În clipa când îl revede pe răvăşitorul ei fost iubit. Gen işi dă seama că Evan • la fel de dezlănţu.t, de atrăgător §, de irezistibil ca întotdeauna. Insă de data asta Genev.eve e hotărâtă sa schimbe foaia. Fără petreceri nebuneşti! Fără alte greşeli prosteştii Pianul ei este să rămână un timp în oraş, ca să-şi ajute tatăl să se ocupe de afacerea familiei. Şi. imediat ce tatăl el îşi va găsi un alt ajutor. Genevieve are de gând să plece.

Evan are cu totul alte Intenţii. Conştient de chim.a dintre el şi Genovreve. Iu, i. este clar câ sunt meniţi sa fie împreună, insă rămâne sâ o convingă şi pe ea de acolaş. lucru – chiar dacă, pentru a reuşi, va trebu. sa se schimbe şi el. Dar e cu putinţă să scapi cu adevărat de o reputaţie proastă? Totul se poate îndrepta alune, când ii acorzi cu.va o a doua şansă? Genevieve şi Evan vor afla în curând răspunsul la aceste mtrebân.

Laude pentru cartea *COMPLEXUL FETEIpU MINŢI*

Un roman plin de pasiune şi de iubire inocentă Aceasta poveste cuceritoare, ce pledează pentru a-ţi asculta inima, va face deliciul romanticilor convinşi." *-PUBLISHERS WEEKLY*

Xu un talent inegalabil, Elle Kennedy creează universul unui orăşel de coastă – univers minunat, complicat, plin de tens.uni

interumane

şi de întorsături de situaţie."—L. J. SHEN, autoarea bestsellerulu.

internaţional *Cum să furi o inimă cu un sărut*

..Elle Kennedy ne oferă încă o carte sexy, care dă dependenţă!

— TIJAN, autoarea *seriei Intruşii_* ____

ro

